STEPHEN KING

MAI TÂRZIU

Doar morții nu mai au niciun secret.

virtual-project.eu

ARMADA

STEPHEN KING

MAI TÂRZIU

Original: *Later* (2021)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

— 2021 —

Ne apropiam de casa lui Marsden. Semăna cu una dintre vilele de la Hollywood pe care le vezi în filme: mare şi cocoţată pe coasta dealului. Peretele din faţa noastră era făcut numai şi numai din sticlă.

— Câtă heroină o fi vândut să şi-o poată permite? a mârâit cu răutate Liz.

Mai aveam doar o curbă până să ajungem în curtea asfaltată. Liz a virat atentă şi eu am văzut un bărbat stând în picioare în faţa garajului dublu unde se aflau maşinile de fiţe ale lui Marsden. Am vrut să spun că ăla trebuie să fie Teddy, portarul, dar chiar atunci am văzut că nu mai avea gură.

Iar gaura aia roşie care se căsca unde-i fusese cândva gura dovedea că nu murise din cauze naturale.

După cum poate v-aţi dat seama, aceasta este o poveste de groază...

Lui Chris Lotts

„Nu se știe ce va aduce ziua de mâine.

MICHAEL LANDON[1]

[1] Michael Landon este pseudonimul lui Eugene Maurice Orowitz (1936-1991), actor, regizor și scenarist american (n. tr.).

Nu-mi place să încep cu o scuză – probabil chiar există o regulă care îmi interzice s-o fac, asemănătoare aceleia care nu-mi permite să pun prepoziția la sfârșitul propoziției –, dar, după ce am citit cele peste treizeci de pagini deja scrise, simt că așa s-ar cuveni. Este vorba despre anumite cuvinte pe care le tot folosesc. De fapt, despre o expresie. Încă de la o vârstă fragedă am învățat de la mama o mulțime de cuvinte porcoase (așa cum vă veți convinge și singuri în cele ce urmează). Însă expresia asta a mea este cât se poate de decentă. Ea este „mai târziu", cu toate sinonimele ei: „după aceea", „apoi", „pe urmă". De exemplu: „Am aflat mai târziu că..." și „Abia după aceea am înțeles că..." și „Am devenit pe urmă un...". Știu că mă repet, de aceea am încercat să o înlocuiesc cât mai des cu sinonimele ei, dar, în fond, tot aia e și nici n-am avut de ales, pentru că povestea mea începe pe vremea când mai credeam în Moș Crăciun și în Zâna Măseluță (cu toate că la șase ani începusem deja să-mi pun întrebări în privința lor). Acum am douăzeci și doi, adică e mai târziu, da? Probabil că pe la vreo patruzeci și ceva de ani – evident, presupunând că voi apuca vârsta asta – o să-mi aduc aminte de toate lucrurile pe care credeam că le înțeleg la douăzeci și doi și o să-mi dau seama că, de fapt, nu pricepeam prea multe. Acum știu că întotdeauna există un „mai târziu". Cel puțin, până murim. Îmi închipui că atunci ar fi corect să folosim adverbul „demult", cu toate sinonimele lui.

Numele meu este Jamie Conklin și, odată ca niciodată, într-o Zi a Recunoștinței, am desenat un curcan care mi s-a părut absolut demențial. Mai târziu – dar nu mult mai târziu – mi s-a spus că era un mare rahat. Uneori adevărul e tare nașpa.

Cred că asta-i o poveste de groază. Ia vedeți și voi ce părere o să aveți.

1

Veneam de la şcoală împreună cu mama. Mă ţinea de mână. În mâna cealaltă aveam desenul cu curcanul, cel pe care l-am făcut în clasa întâi, în săptămâna de dinaintea Zilei Recunoştinţei. Aşa de mult îmi plăcea ce-mi ieşise, că nu-mi mai încăpeam în piele de mândrie. Uite cum trebuia să faci: îţi puneai palma pe o coală de hârtie glasată şi după aceea îi făceai conturul cu o cariocă. Aşa obţineai coada şi corpul. Capul era treaba ta cum îl desenai.

I-am arătat desenul meu mamei şi ea a zis „Mda, mda, bravo, tare frumos!", dar cred că nici nu s-a uitat la el. Probabil se gândea la una dintre cărţile pe care încerca să le negocieze cât mai bine. „Să-şi vândă marfa", zicea ea. Vedeţi voi, mama mea era agent literar. Înainte fusese fratele ei, unchiul meu, Harry, dar mama îi preluase afacerea cu un an înainte de perioada despre care vă povestesc. E o istorie lungă şi cam nasoală.

I-am zis:

— Am folosit verde-închis, ca pădurea, pentru că asta-i culoarea care-mi place mie cel mai mult. Ştii că îmi place, da?

Deja ajunseserăm aproape de casă. Locuiam la doar trei străzi distanţă de şcoală.

Şi ea iar a comentat „Mda, mda, mda". Şi a mai zis:

— Când ajungem acasă, să te duci să te joci în camera ta sau să te uiţi la nişte desene animate, bine? Am un catralion de telefoane de dat.

Am răspuns şi eu „Mda, mda, mda" şi m-am ales cu un ghiont şi cu un zâmbet. Tare mult îmi mai plăcea s-o fac pe mama să zâmbească, pentru că, deşi n-aveam decât şase ani, înţelegeam deja că ea lua totul, tot ce se întâmpla, mult prea în serios. Mai târziu am aflat că eu eram unul dintre motivele pentru care era aşa. Mama credea că s-ar putea să am probleme la cap. Ziua despre care vă povestesc aici a fost aceea când s-a convins că eram perfect normal. Ceea ce probabil că a liniştit-o, pe de-o parte, iar, pe de altă parte, a îngrijorat-o şi mai tare.

— Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta, mi-a spus ea mai târziu, în aceeaşi zi. Doar cu mine poţi. Şi poate nici cu mine, scumpule. Bine?

Am zis că bine. Când eşti aşa de mic, iar cea care-ţi vorbeşte e mama ta, zici bine la absolut orice. Cu excepţia cazului în care îţi spune să te duci la culcare. Sau să-ţi termini de mâncat broccoliul din farfurie.

Am ajuns la blocul nostru şi liftul tot nu mergea. Ai putea spune că altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi mers, dar eu nu prea cred. Eu cred că mănâncă rahat cu polonicul oamenii care spun că în viaţă nu contează decât alegerile făcute şi drumurile pe care hotărâm să mergem. Pentru că, indiferent dacă am fi luat liftul ori am fi urcat pe scări, tot la etajul al treilea am fi ajuns. Când soarta îşi îndreaptă spre tine degetul ei bolnav de Parkinson, toate drumurile pe care apuci duc în acelaşi loc – asta-i părerea mea. Poate c-o să mi-o schimb când o să fiu mai bătrân, dar nu prea cred.

— Băga-l-aş în mă-sa de lift! a oftat mama.

Şi a adăugat repede:

— N-ai auzit ce-am zis, puiule.

— Ce s-aud? am întrebat-o, făcând-o să zâmbească din nou.

A fost ultimul ei surâs din după-amiaza aceea, credeţi-mă pe cuvânt. Am întrebat-o dacă vrea să-i car eu sacoşa în care avea un manuscris, aşa cum se întâmpla de obicei. Iar acum era unul mare, de vreo cinci sute de pagini. (Mereu, când mă aştepta să ies de la ore şi era vreme bună, mama se aşeza pe o băncuţă din faţa şcolii şi citea câte un manuscris.) Acum mi-a răspuns:

— Foarte drăguţ din partea ta, dar ce-ţi zic mereu?

— Că trebuie să-ţi duci singur povara, i-am răspuns.

— Corectamente.

— Regis Thomas a zis asta, nu? am întrebat-o eu.

— Firește. Dragul de Regis, care ne plăteşte chiria.

— E vorba despre Roanoke[2].

— Mai trebuie să întrebi, Jamie?

Şi eu am început să râd. Că doar *tot* ce scria dragul de Regis avea legătură cu Roanoke. Asta era povara pe care trebuia să şi-o ducă în viaţă.

Am urcat pe scară până la al treilea etaj, unde mai erau alte două

[2] Roanoke – colonie din Carolina de Nord ai cărei locuitori (117 în total) au dispărut fără urme, în condiţii deosebit de misterioase, în 1590 (n. tr.).

apartamente pe lângă al nostru, aflat la capătul coridorului. Al nostru era acela mai mare şi mai elegant. I-am văzut pe domnul şi doamna Burkett stând în faţa uşii de la 3A şi am ştiut imediat că se întâmplase ceva, pentru că domnul Burkett fuma o ţigară şi eu, unul, nu-l mai văzusem niciodată fumând şi, oricum, n-avea voie s-o facă în interiorul clădirii. Avea ochii roşii şi părul lui cărunt stătea vâlvoi. Eu îi ziceam „domnule" şi atât, dar, de fapt, ar fi trebuit să-i zic „domnule profesor", pentru că preda o materie inteligentă la New York University. Am aflat, mai târziu, că era vorba despre literatura engleză şi europeană. Doamna Burkett era în cămaşă de noapte şi în picioarele goale. Cămaşa de noapte era destul de subţire. Căci îi vedeam cam tot prin ea.

Mama a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Marty?

Dar nu l-am lăsat să răspundă şi m-am repezit să-i arăt desenul meu cu curcanul. Pentru că mi se părea tare trist şi voiam să-l înveselesc. Dar şi pentru că eram atât de mândru de opera mea.

— Uitaţi aici, domnule Burkett! Am făcut un curcan! Uitaţi aici, doamnă Burkett!

Şi am ridicat desenul în faţa ochilor, pentru că nu voiam să creadă că mă uitam la ce i se vedea prin cămaşa de noapte.

Domnul Burkett nu m-a luat în seamă. Nici nu cred că a auzit ce spusesem.

— Am veşti foarte proaste, Tia. Mona a murit de dimineaţă.

Mama a scăpat din mână sacoşa cu manuscrisul şi şi-a acoperit gura cu palma.

— Vai de mine, nu! Nu se poate! Nu-i adevărat!

Domnul Burkett a început să plângă.

— S-a trezit în timpul nopţii şi a zis că se duce să bea nişte apă. Eu m-am culcat la loc şi de dimineaţă am găsit-o pe canapea, acoperită până la bărbie cu o cuvertură, aşa că m-am dus în vârful picioarelor la bucătărie şi m-am apucat să fac cafeaua, pentru că m-am gândit că mirosul o s-o tre... o s-o trezească...

Dar nu s-a mai putut stăpâni şi a început să plângă în hohote. Mama l-a luat în braţe, aşa cum mă lua şi pe mine când mă răneam, deşi domnul Burkett avea cam o sută de ani (mai târziu, am aflat că

nu avea decât șaptezeci și patru).

Atunci doamna Burkett a început să stea de vorbă cu mine. Mi-era destul de greu să aud ce spunea, dar nu chiar atât de greu, ca în cazul altora, pentru că doamna Burkett era încă destul de proaspătă, adică murise de curând. Și mi-a zis:

— Curcanii nu sunt verzi, James.

— Al meu e, i-am răspuns.

Mama încă îl ținea în brațe pe domnul Burkett și îl legăna ușor. Nu au auzit-o, pentru că nu puteau, și nu m-au auzit nici pe mine, pentru că erau ocupați cu treburile lor de oameni mari; mama – cu consolatul, domnul Burkett – cu bolborositul.

— L-am chemat pe Allen, doctorul nostru, și el a venit și a spus că probabil a făcut un *afece.*

Cel puțin asta am înțeles eu, pentru că din cauza plânsului bălmăjea cuvintele.

— A sunat la pompe funebre. Au venit și au luat-o. Nu știu ce o să mă fac fără ea.

Acum doamna Burkett mi-a zis:

— Dacă nu-i atent, bărbatul meu o să-i dea foc la păr mamei tale cu țigara aia.

Chiar așa s-a și întâmplat. Am simțit miros de păr pârlit, ca la coafor. Mama era mult prea bine-crescută să-i spună ceva, dar s-a desprins din strânsoarea lui, i-a luat țigara, a aruncat-o pe jos și a strivit-o cu talpa pantofului. Mie mi s-a părut tare urât din partea ei să facă mizerie pe scara clădirii, dar n-am spus nimic. M-am prins totuși că era o situație specială.

Și mai știam că o să-l sperii foarte rău dacă am să continui să vorbesc cu doamna Burkett. Și pe mama la fel. Chiar și un copil cunoaște anumite chestii elementare, cu condiția să nu-i fileze o lampă la mansardă. Trebuia să zici „te rog”, trebuia să zici „mulțumesc”, nu era voie să-ți scoți puța în public, nu era voie să plescăi când mănânci și nu era deloc bine să stai de vorbă cu morții în apropierea viilor care îi plângeau. Însă, în apărarea mea, vreau să vă spun că nu știam că doamna Burkett murise atunci când am văzut-o la etajul al treilea. Mai târziu mi-am dat seama cum să fac diferența între oamenii de aici și cei de dincolo, dar, la vremea respectivă, eram

abia la început. Vedeam prin cămaşa de noapte, nu prin corpul ei. Morţii arată exact ca viii, doar că sunt îmbrăcaţi mereu cu hainele în care au murit.

În timpul ăsta, domnul Burkett o luase iar de la capăt. I-a zis mamei cum a stat pe jos, lângă canapea, ţinându-şi soţia de mână, până a venit doctorul şi cum după aia s-a aşezat la loc şi a stat acolo până au venit tipii de la pompele funebre ca s-o ia. „Ca s-o ridice", a zis el de fapt, iar eu am priceput abia după ce mi-a explicat mama. I se mai domolise plânsul, dar acum l-a apucat iar.

— I-au dispărut inelele, a zis el printre lacrimi. Şi verigheta, şi inelul de logodnă, ăla cu diamant mare. M-am uitat pe noptieră, unde le pune când îşi dă pe mâini cu alifia pentru artrită, care miroase atât de urât...

— Are dreptate, a recunoscut doamna Burkett. Lanolina se obţine din grăsimea oilor, dar să ştii că ajută

Am dat din cap ca să-i arăt că înţeleg, dar n-am zis nimic.

— ...le-am căutat şi pe chiuveta din baie, pentru că şi le lasă câteodată acolo... le-am căutat *peste tot.*

— O să apară, a încercat mama să-l consoleze şi, pentru că acum părul îi era în siguranţă, l-a îmbrăţişat din nou pe domnul Burkett. O să apară, Marty, nu-ţi mai face atâtea probleme.

— *Mi-e atât de dor de ea! Deja mi s-a făcut dor!*

Doamna Burkett a dat din mână.

— Nici şase săptămâni n-o să treacă şi o s-o invite la masă pe Dolores Magowan.

Domnul Burkett se prăpădea de plâns şi mama îl alina cu vorbe duioase, la fel cum făcea şi cu mine de câte ori mă juleam în genunchi sau atunci când am vrut să-i fac un ceai şi mi-am vărsat pe mână apa clocotită. Adică vorbea şi nu era atentă, aşa că am profitat de ocazie şi am întrebat în şoaptă:

— Unde sunt inelele, doamnă Burkett? Ştiţi unde sunt?

Morţii sunt obligaţi să spună adevărul. Bine, nu ştiam asta când aveam şase ani; pur şi simplu, presupuneam că toţi oamenii mari spuneau adevărul, indiferent dacă erau vii *sau* morţi. Desigur că la vremea respectivă mai credeam şi că fetiţa pe care o chema Bucle Aurii era cât se poate de adevărată. O să ziceţi că sunt prost. Nu mă

supăr. Măcar nu credeam că toți cei trei ursuleți erau în stare să vorbească.

— În dulapul din hol, pe raftul de sus, mi-a răspuns ea. În fund, în spatele albumelor.

— De ce le-ați pus tocmai acolo? am întrebat-o.

Atunci mama mi-a aruncat o privire mirată, de parcă ar fi vrut să mă întrebe ce m-a apucat de vorbesc c-o ușă? Cu toate că își dăduse deja seama că nu eram un copil obișnuit. După întâmplarea din Central Park, o întâmplare nasoală rău de tot – o să ajung și la ea –, am auzit-o vorbind la telefon cu un prieten din lumea editorială și spunându-i că sunt „ciudat". Chestia asta m-a speriat la culme, pentru că mi s-a părut că zice că vrea să-mi schimbe numele și să mă cheme „Fay"[3], care-i nume de fată.

— N-am nici cea mai vagă idee, mi-a răspuns doamna Burkett. Probabil că făcusem deja AVC. Și mi-erau gândurile înecate în sânge.

„Gânduri înecate în sânge." N-am uitat niciodată vorbele astea.

Mama l-a întrebat pe domnul Burkett dacă nu vrea să vină la noi, să bea o ceașcă de ceai („sau ceva mai tare"), dar el a zis că nu, că vrea să se apuce din nou de căutat inelele soției. Mama l-a întrebat dacă vrea să-i aducem niște mâncare chinezească, pentru că asta urma să mâncăm noi la cină, iar el a zis „Sigur că da, mulțumesc, Tia."

Mama a zis *De nada* (expresie pe care o folosea aproape la fel de frecvent ca „Mda, mda, mda" și „Bine, bine, bine") și apoi i-a spus că o să-i aducem mâncarea pe la șase, dacă nu cumva voia să vină la noi acasă și să mâncăm împreună, pentru că îl primeam cu tot dragul. El a zis că nu, că vrea să mănânce acasă la el, dar că i-ar face plăcere să mâncăm noi la el. De fapt, a zis acasă la *noi,* ca și cum doamna Burkett încă era în viață. Dar nu era, chiar dacă se afla acolo.

— Până atunci ai tot timpul să găsești inelele, a spus mama și m-a luat de mână. Haide, Jamie! O să ne vedem mai târziu cu domnul Burkett, deocamdată e mai bine să-l lăsăm singur.

Și doamna Burkett mi-a spus:

— Curcanii nu sunt verzi, Jamie, și oricum ăla nici nu seamănă cu un curcan. Parcă-i un gogoloi din care ies niște degete. Clar, nu ești

[3] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză *fey* înseamnă „ciudat", dar și „nebun", iar Fay este un nume de fată (n. tr.).

vreun Rembrandt.

Morţii sunt obligaţi să spună adevărul, chestie foarte bună atunci când vrei să afli răspunsul la o întrebare. Dar, după cum am mai zis, adevărul e tare naşpa uneori. Începusem să mă supăr pe ea, dar tocmai atunci s-a pornit pe plâns şi n-am mai putut să mă supăr. S-a întors cu faţa spre domnul Burkett şi a spus:

— Cine o să mai aibă acum grijă să-ţi vâri cureaua şi prin gaica de la spate? Dolores Magowan? Îndoi-m-aş!

Şi l-a pupat pe obraz... sau a pupat *aerul* de lângă obrazul lui. Nu mi-am dat seama prea bine.

— Te-am iubit, Marty! Încă te iubesc.

Domnul Burkett a ridicat mâna şi s-a scărpinat acolo unde-l atinsese cu buzele. Parcă îl apucase o mâncărime din senin. Probabil chiar asta credea că păţise.

2

Da, văd oameni care au murit. Din câte-mi aduc aminte, i-am văzut mereu. Dar nu e ca în filmul[4] ăla cu Bruce Willis. Câteodată, e interesant şi palpitant, alteori, înfricoşător (cum a fost cu tipul din Central Park) sau poate să fie doar o chestie enervantă. Însă ideea e că *se întâmplă.* E ca atunci când eşti stângaci sau ai talent la muzică încă de la trei ani sau faci Alzheimer la o vârstă relativ tânără – aşa cum a păţit unchiul Harry, când n-avea decât patruzeci şi doi de ani. Sigur, la şase ani patruzeci şi doi mi se părea o vârstă matusalemică, dar chiar şi la vremea aceea înţelegeam că e lipsit de sens să te rupi în figuri când nu ştii cine eşti. Sau nu-ţi aminteşti numele lucrurilor – habar n-am de ce, dar asta mă speria cel mai tare când ne duceam în vizită la unchiul Harry. Gândurile lui nu erau înecate în sângele scurs dintr-un vas care i se spărsese în creier, dar tot înecate erau.

Mama şi cu mine ne-am dus la uşa pe care scria 3C şi mama a descuiat-o. A durat destul, pentru că aveam trei încuietori. Ea zicea că ăsta-i preţul pe care trebuie să-l plăteşti când trăieşti pe picior mare. Aveam un apartament cu şase camere, care dădea spre bulevard. Mama îi zicea Palatul de lângă Parc. Aveam o menajeră, care venea de două ori pe săptămână. Mama avea un Range Rover în garajul de pe Second Avenue şi câteodată mergeam cu el până în Speonk[5], unde locuia unchiul Harry. Datorită lui Regis Thomas şi altor câtorva scriitori (dar, mai cu seamă, datorită dragului de Regis), duceam o viaţă îmbelşugată. Însă viaţa asta n-a durat – şi voi povesti foarte curând despre evenimentele extrem de neplăcute care au dus la această schimbare. Uneori, când privesc în urmă, mi se pare că viaţa mea parcă a fost desprinsă dintr-un roman al lui Dickens condimentat cu înjurăturile epocii moderne, firește.

Mama şi-a aruncat pe canapea geanta şi sacoşa cu manuscrisul şi s-a trântit alături. Canapeaua a pârţâit prelung, sunet care ne făcea, de obicei, să izbucnim în râs. Însă nu şi în ziua aceea.

— 'Tu-i mama mă-sii! a exclamat mama şi imediat a ridicat mâna.

[4] Referire la *Al şaselea simţ* (1999), peliculă în regia lui M. Night Shyamalan (n. tr.).
[5] Speonk – localitate mică, în apropiere de New York (n. tr.).

N-ai...

— N-am auzit nimic, am spus eu.

— Bravo! Trebuie să-mi fac rost de o zgardă cu electroşocuri, cum au câinii răi, sau de vreun alt dispozitiv care să mă împiedice să mai înjur când eşti lângă mine. Să-mi fie învăţătură de minte şi să n-o mai fac.

Şi-a suflat bretonul care-i cădea în ochi.

— Mai am de citit vreo două sute de pagini din ultimul roman al lui Regis...

— Ăsta cum se cheamă? am întrebat-o eu, convins fiind că va fi ceva cu *Roanoke.*

Că aşa era mereu.

— *Fantoma fecioarei din Roanoke,* mi-a răspuns ea. E una dintre cele mai bune cărţi ale lui, cu o grămadă de... o grămadă de pupici.

Am strâmbat din nas.

— Ce să-ţi fac, puiule? Cucoanele înnebunesc după inimile clocotitoare şi coapsele înfierbântate.

S-a uitat la sacoşa cu manuscrisul romanului *Fantoma fecioarei din Roanoke,* prins, ca de obicei, cu şase sau opt elastice, dintre care unul se rupea întotdeauna, făcând-o pe mama să folosească unele dintre cele mai complexe înjurături din repertoriul ei, pe care le folosesc acum şi eu.

— Uite că acum nu-mi mai arde de nimic. Vreau doar să zac aici şi să beau un pahar cu vin. Poate chiar o sticlă întreagă. Sigur, Mona Burkett era o figură, era o nesuferită. Şi poate că lui o să-i fie mai bine fără ea, dar acum e foarte trist. Sper din tot sufletul să mai aibă ceva rude, că nu mă încântă ideea să-l iau pe buletin şi să-l mângâi cât e ziua de lungă.

— Şi ea l-a iubit, am spus eu.

Mama s-a uitat câş la mine.

— Zici tu?

— Ştiu. Mi-a zis ceva urât despre curcanul meu, dar după aia a început să plângă şi l-a pupat pe obraz.

— Ţi-ai imaginat toate astea, James, a zis mama, dar cu jumătate de gură.

Deja începuse să-şi dea seama, sunt sigur de asta, numai că

oamenilor mari le e greu să creadă ce nu văd cu ochii lor. Şi uite de ce: când sunt mici şi află că Moş Crăciun nu există şi că Bucle Aurii nu-i adevărată şi că Iepuraşul de Paşte e o invenţie – astea-s doar primele exemple care-mi vin acum în minte, dar sunt mult mai multe –, chestia asta îi afectează emoţional şi se petrece o transformare în creierul lor şi aşa ajung să nu mai creadă decât ce văd cu ochii lor.

— Ba nu, nu mi-am imaginat nimic. Mi-a zis şi că n-o să ajung vreun Rembrandt. Cine-i ăsta?

— Un pictor, mi-a răspuns mama şi şi-a suflat iar bretonul din ochi.

Nu ştiu de ce nu şi-l tăia mai scurt sau de ce nu se pieptăna altfel. I-ar fi stat bine oricum, că era foarte drăguţă.

— Nu care cumva să-i spui domnului Burkett ce crezi tu că ai văzut, atunci când o să luăm cina cu el.

— Nu, n-o să-i spun. Dar avea dreptate. Doamna Burkett, vreau să zic. Curcanul meu e nasol.

Şi eram tare necăjit din cauza asta.

Probabil că se vedea, pentru că mama a întins braţele spre mine.

— Vino-ncoace, puiule!

M-am dus şi am îmbrăţişat-o.

— Curcanul tău e superb. E cel mai frumos curcan din câţi am văzut eu în viaţa mea. O să-l pun pe frigider şi n-o să-l mai dau jos niciodată.

Am strâns-o în braţe cât de tare puteam eu la vremea respectivă şi mi-am îngropat nasul în umărul ei ca să-i simt parfumul.

— Te iubesc, mami!

— Şi eu te iubesc, Jamie, de un milion de ori mai mult! Acum du-te să te joci sau să te uiţi la televizor. Mai am de dat nişte telefoane înainte să comand mâncarea chinezească.

— Bine.

Am dat să mă duc în camera mea, dar m-am oprit, pentru că îmi amintisem ce era mai important.

— Şi-a pus inelele în dulapul de pe hol, pe raftul de sus, în spatele unor albume.

Mama a căscat şi gura, şi ochii la mine.

— De ce să fi făcut aşa ceva?

— Asta am întrebat-o și eu și mi-a zis că nu știe. Mi-a zis că avea deja gândurile înecate în sânge.

— Doamne Dumnezeule! a șoptit mama și a dus mâna la baza gâtului.

— Trebuie să vezi cum îi spui asta când o să mergem la masă. Ca să nu-și mai facă griji. Îmi comanzi pui cu sos?

— Îți comand, mi-a răspuns ea. Cu orez brun, nu alb.

— Bravo, bravo, bravo! am spus eu și m-am dus să-mi construiesc un robot din piese Lego.

3

Apartamentul familiei Burkett era mai mic decât al nostru, dar era drăguţ. După cină, în timp ce ne citeam răvaşele din prăjiturele (al meu zicea „Să nu dai pasărea din mână pe cioara de pe gard" – chestie care n-avea niciun sens, ce nevoie aveam eu de o cioară?), mama l-a întrebat:

— Te-ai uitat şi prin dulapuri, Marty? După inele?

— De ce să le fi pus într-un dulap?

Întrebare destul de logică.

— Mă gândesc că poate nu mai gândea atât de limpede dacă tocmai ce suferise un AVC.

Mâncam la măsuţa rotundă din colţul bucătăriei. Doamna Burkett stătea pe unul dintre scaunele de lângă blat şi a început să dea din cap atunci când a auzit-o pe mama.

— Poate o să caut şi acolo, a spus domnul Burkett, dar pe un ton nu tocmai convins. Acum sunt prea obosit şi supărat.

— Tu caută în dulapul din dormitor, a zis mama. Iar eu mă duc chiar acum să caut în ăla de pe hol. Mi-ar prinde bine să fac ceva mişcare după porcul ăsta dulce-acrişor.

— Ei i-a venit ideea asta? a întrebat doamna Burkett. Habar n-aveam că-i atât de isteaţă.

Deja o auzeam destul de greu. Mai încolo nu o voi mai auzi deloc, ci doar voi vedea cum i se mişcă buzele, de parcă s-ar fi aflat în spatele unui geam gros. Iar, la scurtă vreme după aceea, va dispărea cu totul.

— Mama mea e foarte isteaţă, am zis eu.

— N-am zis că nu-i, a sărit doamna Burkett, dar pun pariu cu tine pe ce vrei că n-o să găsească inelele în dulapul ăla de pe hol.

Chiar atunci am auzit-o pe mama:

— Bingo!

Şi a apărut cu inelele în palma întinsă. Verigheta era una banală, dar inelul de logodnă avea un ditamai diamantul, mare cam cât un ochi.

— Dumnezeule! a exclamat domnul Burkett. Cum, Doamne, iartă-

mă, ai...!

— M-am rugat la Sfântul Anton şi l-am rugat să mă ajute, a răspuns mama, aruncându-mi o privire şi un zâmbet. I-am zis: „Toni, Toni, vino iute! Ceva este rătăcit şi nu mai e de găsit.” Şi uite că a funcţionat.

M-am gândit să-i spun domnului Burkett că-mi pare rău că nu am pus pariu pe mulţi bani. Dar m-am abţinut. Nu era momentul să fac bancuri, plus că, aşa cum zice mama mereu, nu-i deloc frumos să te dai mare.

4

Înmormântarea a avut loc trei zile mai târziu. A fost prima la care am participat și mi s-a părut destul de interesantă, dar fără niciun haz. Bine măcar că acum mama n-a mai trebuit să se ocupe cu consolatul. Sarcina asta a fost preluată de sora și fratele domnului Burkett. Și ei erau bătrâni, dar nu chiar așa de bătrâni ca el. Domnul Burkett a plâns tot timpul cât a ținut slujba, iar sora lui i-a tot dat batiste de hârtie să se șteargă la ochi și la nas. Probabil că avea poșeta doldora. Mă mir că mai avea loc și pentru alte lucruri.

În seara aceea, mama a comandat pizza de la Domino's. Ea a băut vin și eu am primit suc, drept recompensă că fusesem cuminte la înmormântare. Mai aveam doar o felie de pizza când m-a întrebat dacă fusese și doamna Burkett acolo.

— Da. Așezată pe treptele alea care duceau la locul unde stătea de vorbă preotul cu prietenii ei.

— Amvon se cheamă. Vezi...

A luat ultima felie de pizza, s-a uitat la ea, a pus-o jos și s-a uitat la mine.

— Vezi prin ea?

— Adică dacă seamănă cu o fantomă din aia din filme?

— Da. Cred că asta vreau să te întreb.

— Nu. Era întreagă, era ca de obicei, numai că era în cămașă de noapte. M-am și mirat când am văzut-o, că a murit acum trei zile. De obicei, nu rezistă atât.

— Vrei să spui că dispar?

Aveam impresia că mama încerca din greu să înțeleagă. Îmi dădeam seama că nu-i făcea nicio plăcere să vorbească despre asta, dar eu mă bucuram că discutăm. Mă simțeam ușurat.

— Da.

— Și ce anume făcea acolo, Jamie?

— Stătea pe o treaptă. Atâta tot. O dată sau de două ori s-a uitat la sicriu, dar cel mai mult s-a uitat la el.

— La domnul Burkett. La Marty.

— La el. A zis o dată ceva, dar n-am auzit ce. Li se stinge treptat

vocea după ce mor, ca atunci când dai muzica tot mai încet la radio. Și după un timp nu-i mai auzi deloc.

— Și după aceea dispar?

— Da.

Mi se pusese un nod în gât, așa că am băut și restul de suc, sperând că o să scap de el.

— Dispar.

— Haide, ajută-mă să strâng aici! a zis mama. Dacă vrei, după aia o să ne uităm la un episod din *Torchwood,* bine?

— Super!

Deși, după mine, *Torchwood* nu era deloc super, însă era super faptul că puteam să mă culc mai târziu cu o oră.

— Bine. Vreau să-ți intre bine în cap că n-o să ne facem un obicei din asta. Însă mai întâi trebuie să-ți spun ceva, ceva foarte serios, așa că vreau să fii atent. Să fii *foarte* atent.

— Bine.

S-a așezat într-un genunchi, ca să stăm cât de cât față în față, și m-a luat de umeri cu un gest blând, dar ferm.

— Să nu spui nimănui niciodată că poți să vezi oameni morți, James. *Niciodată.*

— Oricum nu m-ar crede nimeni. Nici tu nu mă credeai.

— *Ceva* tot credeam, mi-a mărturisit ea. Am început să cred din ziua aia din Central Park. Mai ții minte?

S-a întrerupt ca să-și sufle bretonul de pe frunte și a continuat:

— Normal că ții minte. Cum să uiți așa ceva?

— Țin minte.

Dar cât de mult îmi doream să fi uitat!

Mama tot pe jos stătea și mă privea drept în ochi.

— Uite care-i chestia. E bine că oamenii nu te-ar crede. Dar s-ar putea să te creadă cineva într-o zi. Și atunci ar răspândi cine știe ce zvonuri urâte sau s-ar putea să dai de cine știe ce necaz.

— De ce?

— O vorbă veche spune că morții nu vorbesc, Jamie. Dar uite că vorbesc *cu tine,* da? Și bărbații și femeile care au murit. Tu zici că trebuie să răspundă la întrebări și răspunsurile lor sunt întotdeauna

sincere. De parcă moartea ar fi o doză de pentotal de sodiu[6].

Habar n-aveam ce era aia şi probabil că mama mi-a citit nedumerirea pe faţă, căci mi-a zis imediat că nici nu contează, dar important este ce-mi spusese doamna Burkett despre inelele ei.

— Aşa şi? am întrebat eu.

Îmi plăcea să stau atât de aproape de mama, dar mă deranja privirea ei pătrunzătoare.

— Inelele alea erau valoroase, mai ales cel de logodnă. Oamenii îşi duc secretele cu ei în mormânt, Jamie, dar există mereu alţi oameni care vor să le afle. Nu-i intenţia mea să te sperii, dar uneori o spaimă bună e singura lecţie din care poţi să înveţi ceva.

„Tot aşa cum omul ăla din Central Park a fost o lecţie din care am învăţat să fiu atent la circulaţia de pe stradă şi să-mi pun mereu casca pe cap când merg cu bicicleta", mi-am zis, dar am ţinut concluzia asta doar pentru mine.

— N-am să vorbesc despre asta, pe cuvânt, i-am promis eu mamei.

— Niciodată. Dar cu mine poţi să vorbeşti. Dacă simţi nevoia.

— Bine.

— Bravo! Înseamnă că ne-am înţeles.

S-a ridicat şi ne-am dus împreună în living şi ne-am uitat la televizor. Când s-a terminat filmul, m-am spălat pe dinţi, am făcut pipi şi m-am spălat pe mâini. Mama m-a învelit bine şi m-a pupat şi mi-a zis ce-mi zicea ea întotdeauna:

— Noapte bună, puişor, eu te pup pe obrăjor, îţi doresc un somn uşor, ca o pană într-un zbor!

De obicei nu o mai vedeam până dimineaţa. Mai auzeam câte un clinchet de sticlă atunci când îşi turna al doilea pahar cu vin (sau al treilea); apoi muzică de jazz în surdină, cât citea vreun manuscris. Însă probabil că mamele au un al şaselea simţ, un simţ deosebit, pe lângă cele pe care le avem cu toţii, pentru că în noaptea aceea s-a întors la mine în cameră şi s-a aşezat pe marginea patului. Sau poate a venit pentru că mă auzise plângând, deşi îmi vârâsem faţa în pernă. Pentru că – tot ea zicea asta – e mai bine să faci parte din soluţie decât din problemă.

[6] Substanţă psihoactivă cunoscută sub denumirea „serul adevărului" (n. tr.).

— Ce s-a întâmplat, Jamie? m-a întrebat, mângâindu-mă pe păr. Te gândeşti la cum a fost la înmormântare? Sau te-a vizitat doamna Burkett?

— Ce-o să se întâmple cu mine dacă mori, mami? O să ajung la orfelinat?

Pentru că precis nu aveam să ajung la unchiul Harry.

— Sigur că nu, a spus mama, continuând să mă mângâie. Nu are niciun rost să vorbim despre asta acum, Jamie, pentru că nu am de gând să mor. Am doar treizeci şi cinci de ani, iar asta înseamnă că mai am de trăit cel puţin încă pe atât.

— Dar dacă faci şi tu ce are unchiul Harry şi o să fie nevoie să locuieşti acolo unde e el?

Îmi şiroiau lacrimile pe obraji. Mângâierile ei mă linişteau, dar, totodată, mă făceau să plâng şi mai tare. Habar n-am de ce.

— Că pute urât acolo. Pute *a pipi!*

— Şansa ca aşa ceva să se întâmple e atât de mică, încât, dacă-ai pune-o lângă o furnicuţă, furnicuţa ar părea cât Godzilla, mi-a spus, făcându-mă să râd şi să mă simt mai bine.

Acum, adult fiind, ştiu că ori mă minţea, ori era dezinformată. Însă – slavă Domnului! – a fost ocolită de gena care declanşase boala unchiului Harry – un Alzheimer precoce.

— Eu nu o să mor, *tu* nu o să mori şi cred că talentul tău deosebit o să dispară când ai să mai creşti. Deci... ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— Gata cu plânsul, Jamie! Noapte bună, puişor...!

— Tu mă pupi pe obrăjor... am continuat eu.

— Mda, mda, mda.

M-a pupat pe frunte şi a plecat. Dar a lăsat uşa întredeschisă, aşa cum făcea întotdeauna.

Nu voisem să-i spun că nu înmormântarea mă făcuse să plâng şi nici apariţia doamnei Burkett, pentru că nu mă speria deloc. De obicei nu mă sperie morţii pe care-i văd. Însă biciclistul din Central Park m-a speriat de era să mă scap pe mine. Mi-a făcut pielea de găină.

5

Ne aflam pe 86th Street şi mergeam către Wave Hill Garden din Bronx, unde una dintre prietenele mele de la grădiniţă îşi serba ziua de naştere. („Atât răsfăţ nu duce la nimic bun”, fusese părerea mamei.) Eu ţineam pe genunchi cadoul pentru Lily. După ce am luat o curbă, am văzut un grup de oameni în mijlocul străzii. Probabil că accidentul se petrecuse de foarte puţină vreme. Un bărbat zăcea jumătate pe stradă şi jumătate pe trotuar, lângă o bicicletă strivită şi contorsionată. Cineva îi acoperise capul şi umerii cu o haină. În partea de jos avea un şort de biciclist, negru cu dungi roşii pe laterale; şi genunchiere, şi tenişi plini de sânge. Pline de sânge îi erau şi şosetele, şi picioarele. Se auzeau sirenele ambulanţelor.

Dar, lângă ăla, stătea în picioare acelaşi tip, cu acelaşi şort negru cu dungi roşii şi cu aceleaşi genunchiere. Avea părul alb şi plin de sânge. Şi faţa zdrobită chiar pe mijloc. Cred că se lovise cu capul de trotuar, pentru că avea nasul spart în două. La fel şi gura.

Ajunseseră ambulanţele şi mama mi-a zis:

— Închide ochii!

Dar ea se uita la bărbatul de pe jos.

— E mort! am început să plâng eu. Omul ăla e mort!

Ne-am oprit. Am fost obligaţi s-o facem. Din cauza maşinilor din faţa noastră.

— Ba nu, nu e, m-a contrazis mama. Doarme. Atâta tot. Aşa se mai întâmplă când te loveşti prea tare. Te ia somnul. O să fie bine. Haide, închide ochii acum!

Dar nu i-am închis. Bărbatul cu faţa distrusă mi-a făcut cu mâna. Ei ştiu că îi văd. Toţi ştiu.

— Are faţa spartă în *două!*

Mama s-a uitat din nou, ca să se asigure că nu-i scăpase ceva, a văzut că omul era acoperit până la brâu şi mi-a zis:

— Nu te mai speria singur, fără motive, Jamie. Închide ochii...!

— Da-i *acolo!*

Şi am întins degetul să-i arăt. Iar degetul meu tremura rău de tot. *Tot corpul* îmi tremura rău de tot.

— Uite, chiar *acolo,* stă în picioare lângă *el!*

Asta chiar a speriat-o. Mi-am dat seama după cum a strâns din buze. A claxonat cu o mână, iar cu cealaltă a apăsat butonul care deschidea geamul din dreptul ei şi s-a apucat să facă semne la maşini, strigându-le:

— *Plecaţi! Mişcaţi-vă! Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă mai holbaţi la el, că nu sunteţi la film!*

Au ascultat-o, mai puţin maşina care era chiar în faţa noastră. Tipul de la volan făcea poze cu telefonul. Mama a pornit şi l-a lovit în apărătoarea roţii din faţă. Tipul şi-a ridicat degetul mijlociu la ea. Mama a dat cu spatele şi a trecut pe cealaltă bandă, ca să-l poată ocoli. Mi-aş fi dorit să-i arăt şi eu degetul tipului ăluia, dar eram mult prea speriat.

Mama a evitat în ultima clipă ciocnirea cu maşina de poliţie care venea din sens invers, după care a mers cu viteză mare către partea opusă a parcului. Nu ajunseserăm încă, mai aveam puţin, când eu m-am apucat să-mi desfac centura de siguranţă. Mama a ţipat la mine s-o las aşa cum e, dar eu tot am desfăcut-o şi mi-am deschis geamul şi m-am urcat în genunchi pe scaun şi m-am aplecat în afară şi am început să vomit. Nu mai puteam să mă ţin. Când am ajuns în zona de vest a parcului, mama a tras pe dreapta şi m-a şters pe faţă cu mâneca de la bluză. Poate a mai purtat bluza aia de atunci, dar eu nu-mi aduc aminte.

— Dumnezeule, Jamie, eşti alb ca varul!

— N-am putut să mă ţin, i-am spus eu. N-am mai văzut pe nimeni care să arate aşa. Îi ieşeau *oase* din locul ăla unde a fost nasul...

Şi m-am mai răstit o dată la bocanci, dar acum am reuşit să vomit mai mult pe stradă decât în maşină. Plus că nici nu prea mai aveam ce să vomit.

Mama m-a mângâiat pe ceafă, fără să-l bage în seamă pe şoferul (poate chiar tipul care ne-a arătat degetul) care ne-a claxonat şi apoi ne-a ocolit.

— Totul e doar în imaginaţia ta, scumpule. Avea capul acoperit.

— Nu ăla de pe jos! Ăla din picioare, despre ăla vorbesc. Ăla care stătea lângă tipul de pe jos. Ăla din picioare mi-a *făcut cu mâna.*

Mama m-a privit lung, a dat să-mi spună ceva, dar apoi s-a

mulțumit doar să-mi prindă centura.

— Aș zice să nu ne mai ducem la petrecerea aia. Tu ce părere ai?

— De acord, am spus eu. Oricum nu-mi place de Lily. Mă ciupește atunci când doamna ne citește povești și după aia zice că nu ea a fost.

Așa că ne-am dus acasă. Mama m-a întrebat dacă aș putea să beau o cană cu cacao fără s-o dau afară și eu i-am răspuns că da. Așa că am stat în living și am băut împreună cacao. Încă aveam cadoul pe care-l luasem pentru Lily. Era o păpușă mică în costum de marinar. I l-am dat săptămâna următoare și atunci, în loc să mă ciupească, Lily m-a pupat pe gură. Ceilalți copii au făcut mișto de mine, dar nu mi-a păsat.

În timp ce ne beam cana de cacao (probabil că mama își mai pusese și altceva în cana ei), mi-a spus:

— Când am fost însărcinată cu tine, mi-am jurat că n-o să-mi mint niciodată copilul. Așa că iată ce vreau să-ți zic acum: da, poate că tipul ăla era mort.

S-a întrerupt și s-a corectat imediat:

— Niciun „poate”, *precis* era mort. Nimic n-o să mă facă să cred că ar fi scăpat dacă ar fi purtat cască și nici nu am văzut așa ceva acolo.

Nu, nu avea nicio cască. Pentru că, dacă ar fi avut-o pe cap în momentul accidentului (aflasem că fusese provocat de un taxi), ar fi purtat-o și atunci când stătea lângă cadavrul său. Întotdeauna sunt îmbrăcați exact ca în clipa morții.

— Tu doar ți-ai închipuit că îi vezi fața, scumpule. N-aveai cum să i-o vezi în realitate. Cineva l-a acoperit cu o jachetă. O persoană bună la suflet.

— Era îmbrăcat cu un tricou pe care era desenat un far, am spus eu.

Și mi-am adus aminte de altceva. Nu era un gând mult mai plăcut, dar, după ce treci prin ce trecusem eu, probabil că încerci să te mulțumești cu orice.

— Bine măcar că era destul de bătrân.

— De unde știi? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire ciudată.

Dacă mă gândesc mai bine, cred că acela a fost momentul în care a început să mă creadă cât de cât.

— Avea părul alb. Acolo unde nu era plin de sânge.

Şi am început iarăşi să plâng. Mama m-a îmbrăţişat şi m-a legănat şi eu am adormit în braţele ei. Ascultaţi-mă pe mine: nimic nu se compară cu prezenţa mângâietoare a mamei atunci când te gândeşti la chestii de groază.

Mama era abonată la *The New York Times* şi obişnuia să-l citească dimineaţa, la micul dejun, când era încă în halatul de casă. Însă în ziua de după povestea cu omul din Central Park, am văzut-o că preferă să citească unul dintre manuscrise. După ce am terminat de mâncat, mi-a spus să mă îmbrac că poate o să ne plimbăm cu vaporaşul. Asta însemna că era sâmbătă. Şi mi-aduc aminte că mi-am spus că era primul weekend pe care nu-l mai apuca mortul din Central Park. Şi din nou mi-am dat seama că toată întâmplarea fusese adevărată.

Am făcut ce mi-a zis, dar înainte de asta m-am dus în dormitorul ei, în timp ce ea era la duş. Ziarul era pe pat, deschis la pagina unde sunt trecuţi morţii destul de importanţi ca să merite să fie menţionaţi în *Times.* Acolo era poza omului din Central Park. Îl chema Robert Harrison. La vârsta de patru ani deja citeam ca un copil de clasa a treia, iar mama era foarte mândră de mine. Nu am citit decât titlul articolului, care nu conţinea niciun cuvânt mai complicat pentru mine: DIRECTORUL GENERAL AL FUNDAŢIEI FARUL MOARE ÎNTR-UN ACCIDENT DE CIRCULAŢIE.

Am văzut şi alţi morţi după aceea – se pare că-i mai adevărat decât cred unii proverbul care zice că şi în mijlocul vieţii tot în moarte ne aflăm – şi uneori i-am spus mamei, dar de cele mai multe dăţi nu i-am pomenit nimic, pentru că-mi dădeam seama că se necăjeşte. Am vorbit mai multe despre asta abia după moartea doamnei Burkett, când mama i-a găsit inelele.

În noaptea aceea, după ce ea a plecat din camera mea, nu credeam că o să reuşesc să dorm şi, chiar dacă adormeam, probabil că aveam să-l visez pe omul din Central Park, cu faţa lui despicată în două şi cu oasele ieşindu-i din nas; sau că o s-o visez pe mama întinsă în sicriu, dar şi aşezată pe treptele amvonului. Însă, din câte-mi aduc eu aminte acum, n-am visat nimic. De dimineaţă m-am trezit bine mersi şi mama era bine mersi şi am glumit şi ne-am prostit, aşa cum făceam câteodată, şi ea a lipit pe frigider desenul meu cu curcanul şi l-a

pupat cu buzele date cu ruj și m-a făcut să mă stric de râs și, apoi, m-a dus la școală, unde doamna Tate ne-a povestit despre dinozauri, și viața a mers netulburată mai departe încă doi ani, așa cum se întâmplă de obicei. Până când s-a ales praful de tot.

6

Când mama a înțeles cât de gravă era situația cu unchiul Harry, a vorbit la telefon cu Anne Stanley, o prietenă de-ale ei, care lucra la o editură. Și am auzit-o spunând:

— Era vulnerabil și înainte. Abia acum mi-am dat seama de asta.

La șase ani nu aș fi priceput nimic. Dar acum aveam opt, mergeam pe nouă, așa că am înțeles ce voia să spună, chiar dacă parțial. Se referea la necazul în care intrase fratele ei – și în care o băgase și pe ea – încă dinainte ca debutul precoce al bolii Alzheimer să-i fure creierul, ca un hoț care-ți sparge casa în toiul nopții.

Normal că eram de acord cu ea, că doar era mama mea și eram noi doi, o echipă, împotriva întregii lumi. Nu puteam să-l sufăr pe unchiul Harry din cauza încurcăturilor în care ne vârâse. Abia mai târziu, când aveam doisprezece sau poate chiar paisprezece ani, am înțeles că și mama avea partea ei de vină. Ar fi trebuit să iasă din situația aceea cât încă mai avea timp și probabil ar fi putut s-o facă. Însă n-a făcut-o. La fel ca unchiul Harry, care pusese bazele Agenției Literare Conklin, mama știa tot ce era de știut despre cărți, dar prea puțin despre bani.

A avut chiar parte de două avertismente. Unul de la prietena ei Liz Dutton. Liz era detectiv la poliția din New York și fan înfocat al romanelor despre Roanoke ale lui Regis Thomas. Mama a cunoscut-o la o lansare a uneia dintre cărțile acestea și s-au plăcut imediat. Chestie care s-a dovedit a nu fi chiar ceva pozitiv. O să ajung și acolo, dar deocamdată vreau să spun că Liz i-a zis mamei că Fondul de Investiții Mackenzie era mult prea frumos ca să fie adevărat. Cred că asta a fost cam tot atunci când a murit doamna Burkett și sunt sigur că a fost înainte de toamna lui 2008, când economia a intrat în criză. Cu tot cu afacerea noastră.

Unchiul Harry obișnuia să joace racquetball la un club de fițe de lângă debarcaderul unde acostează toate ambarcațiunile mai mari. Unul dintre amicii cu care juca era un producător de pe Broadway și tipul i-a povestit despre Fondul Mackenzie. Și amicul zicea că-i cea mai sigură metodă de a face bani, iar unchiul Harry l-a luat în serios.

Și de ce să nu-l fi luat? Amicul ăla pusese în scenă pe Broadway un catralion de musicaluri care au jucat cu casa închisă un catralion de ani, ca să nu mai punem la socoteală turneele și toate drepturile încasate de pe urma lor. (Știam foarte bine ce înseamnă drepturile de autor, că doar eram copil de agent literar.)

Unchiul Harry s-a interesat de fondul de investiții, a vorbit cu un știab de acolo (dar nu cu însuși James Mackenzie, pentru că unchiul Harry era doar un neica nimeni în marea ordine mondială), și apoi a băgat acolo o groază de bani. Profitul a fost atât de mare, încât a investit și mai mult. Și, din nou, mai mult. Când a făcut Alzheimer – care l-a doborât extrem de repede –, mama a preluat toate conturile agenției și nu doar că a rămas fidelă Fondului de Investiții Mackenzie, ci a și băgat în el mai mulți bani.

Monty Grisham, avocatul care s-a ocupat la vremea respectivă de contracte, i-a zis să nu mai investească niciun sfanț și să iasă de acolo câtă vreme mai era în câștig. Ăsta a fost al doilea avertisment, venit la scurtă vreme după ce preluase Agenția Conklin. Și avocatul i-a mai spus că, dacă pare ceva prea frumos să fie adevărat, probabil că așa și este.

Vă povestesc aici tot ce am reușit să înțeleg din frânturile de discuții auzite – de exemplu, aceea dintre mama și prietena ei de la editură. Sunt convins că pricepeți și sunt convins că nu mai e nevoie să vă spun că Fondul Mackenzie nu era decât o schemă piramidală, adică o escrocherie, în cadrul căreia Mackenzie și gașca lui de hoți șparleau mega milioane și îți dădeau sume mari sub formă de profit doar la început, pentru ca apoi să te lase sărac lipit pământului. Frauda continua pentru că reușeau să atragă alți și alți noi investitori, pupându-l pe fiecare în popou și explicându-i cât de nemaipomenit este, pentru că doar cei aleși aveau voie să participe la acest fond. S-a dovedit însă că tare mulți au mai fost așa-zișii „aleși" – pe undeva la ordinul miilor –, de la producători de pe Broadway până la văduve bogate, care au ajuns peste noapte la sapă de lemn.

O asemenea schemă piramidală poate să funcționeze doar dacă investitorii sunt mulțumiți de profitul făcut și bagă încă și mai mulți bani în fond. Iar afacerea asta frauduloasă a mers o perioadă, dar în 2008, când a fost criza economică, toți și-au cerut banii înapoi și nu

au mai avut de unde să-i primească. Mackenzie a fost mult mai prudent decât Madoff, regele schemelor piramidale, dar a reuşit cumva să se ridice la nivelul acestuia; după ce a încasat peste douăzeci de miliarde de dolari, în conturile Fondului Mackenzie nu s-au mai găsit decât cincisprezece milioane amărâte. A fost băgat la închisoare, lucru care a mulţumit pe toată lumea, dar, aşa cum spunea uneori mama, „Terciul nu-i mâncare normală şi răzbunarea nu-ţi plăteşte facturile".

— O să fie bine, o să fie bine, îmi zicea ea când Mackenzie a început să apară la toate posturile TV şi în *Times.* Nu-ţi face nicio grijă, Jamie!

Dar cearcănele negre îmi spuneau că *ea* îşi făcea o groază de griji şi că avea toate motivele să şi le facă.

Uite ce am aflat mai târziu: mama avea active doar în valoare de două sute de mii, în care erau incluse şi asigurările noastre de viaţă. Nu vreţi să ştiţi cât totalizau pasivele. Să nu uităm că locuiam într-un apartament pe Avenue, biroul agenţiei se afla pe Madison Avenue şi azilul unde-şi ducea viaţa unchiul Harry (parcă o şi aud pe mama bombănind: „Dacă-i poţi zice viaţă") era în Pound Ridge, un oraş al naibii de scump.

Primul gest al mamei a fost să închidă biroul de pe Madison. Apoi a lucrat o vreme de acasă. A încasat banii de pe poliţele de asigurare de care v am zis, inclusiv poliţa fratelui ei, şi a plătit în avans chiria pe câteva luni – opt sau zece. A închiriat casa din Speonk a unchiului Harry. Şi-a vândut Range Roverul („Oricum n-avem nevoie de maşină în oraş, Jamie", mi-a explicat ea atunci) şi a mai vândut câteva ediţii princeps ale unor cărţi, printre care şi *Priveşte, înger, către casă,* romanul din 1929 al lui Thomas Wolfe, cu autograful scriitorului. A plâns din cauză că a trebuit să vândă cartea asta şi a spus că n-a reuşit să primească nici măcar jumătate din cât valora, pentru că şi piaţa cărţilor rare era acum în budă din cauza unora disperaţi după bani, aşa cum era şi ea. A vândut şi tabloul pictat de Andrew Wyeth. Şi zilnic îl înjura pe James Mackenzie. Îl făcea în toate felurile: hoţ ordinar, escroc împuţit, nenorocit de cea mai joasă speţă, muist, hemoroid cu puroi, cur belit. Câteodată se lua şi de unchiul Harry, spunând că, până la sfârşitul anului, o să ajungă să trăiască în spatele

unui container de gunoi și că așa și merită. Ca să fiu corect până la capăt, trebuie să adaug că s-a înjurat și pe sine mai târziu pentru că nu i-a ascultat pe Liz și pe Monty.

— Parcă-aș fi greierul ăla care a cântat și s-a distrat toată vara, în loc să pună mâna să muncească, mi-a zis într-o seară.

Cred că asta s-a întâmplat prin ianuarie sau februarie 2009. Liz începuse deja să doarmă la noi din când în când, dar nu și în seara aia. Cred că atunci am observat pentru prima oară firele albe în părul roșcat și foarte frumos al mamei. Sau poate îmi aduc aminte de scena aia pentru că atunci a început să plângă și a fost rândul meu s-o liniștesc, deși nu eram decât un copil și nu mă pricepeam la asta.

În vara aceea am plecat din luxosul nostru apartament și ne-am dus să locuim într-unul mult mai mic, situat pe Tenth Avenue.

— Nu-i chiar o cocină, a zis mama, iar prețul e destul de bun.

Și a mai zis:

— A naibii să fiu dacă o să plec din oraș! Ar însemna să capitulez. Mi-aș pierde clienții.

Firește că sediul agenției s-a mutat cu noi. Biroul era într-o cameră, care probabil că ar fi trebuit să fie dormitorul meu, dacă situația n-ar fi fost atât de nasoală și locuința aia atât de înghesuită. Așa că patul meu a fost pus într-o firidă de lângă bucătărie. Acolo vara era foarte cald, iar iarna era frig, dar bine că măcar mirosea frumos. Cred că în locul ăla fusese cămara.

Mama l-a mutat pe unchiul Harry într-un cămin din Bayonne, despre care e mult mai bine să nu vorbesc. Cred că singurul lucru bun era că sărmanul meu unchi oricum nu-și dădea seama unde se află; ar fi făcut pe el și dacă ar fi stat la cel mai elegant hotel din California, Beverly Hilton, de exemplu.

Alte chestii pe care mi le amintesc despre 2009 și 2010: mama nu s-a mai dus la coafor. Nu a mai ieșit la masă cu prietenele, ci doar cu clienții (iar asta doar dacă nu avea încotro, pentru că ea trebuia să plătească întreaga consumație). Nu și-a mai cumpărat prea multe haine noi, iar cele pe care totuși și le lua erau de la reduceri. Și a început să bea mai mult vin. Mult mai mult. În unele seri, ea și cu prietena Liz – polițista și fanul lui Regis Thomas, despre care am mai vorbit aici – se trotilau destul de tare. Iar a doua zi mama avea ochii

roșii și era cu fundu-n sus și se fâțâia aiurea prin camera/birou, îmbrăcată în pijama. Câteodată o apuca, brusc, cheful să cânte: „S-au întors zilele de tot rahatul, / Cerul e din nou posomorât”[7]. În zilele acelea chiar că mă bucuram că trebuie să mă duc la școală. La o școală *publică,* desigur. Că, din cauza domnului James Mackenzie, trecuseră zilele când frecventam școlile particulare.

Însă tot întunericul ăsta era străbătut de câteva raze de lumină. O fi fost în budă piața cărților rare, dar oamenii reîncepuseră să cumpere cărți normale – romane care să-i ajute să uite de realitatea din jur; și cărți motivaționale, pentru că, hai să fim sinceri, în 2009 și 2010 o mulțime de oameni aveau nevoie de ajutor și nu se puteau baza decât pe ei înșiși. Mama a fost mereu o cititoare pasionată de cărți polițiste, așa că genul ăsta literar a constituit cea mai mare parte a Agenției Conklin după ce a preluat-o de la unchiul Harry. Colabora cu zece sau poate chiar doisprezece scriitori de romane polițiste. Nu cine știe ce autori, nu unii de primă mână și prea scumpi, dar cele cincisprezece procente ne puteau plăti și chiria, și lumina din noua noastră locuință.

Plus că în peisaj mai era și Jane Reynolds, o bibliotecară din Carolina de Nord. Romanul ei, unul polițist care se chema *Semaforul defect,* a fost gata chiar în perioada aceea de criză. Iar mama era în al nouălea cer, așa de mult i-a plăcut. A urmat o licitație pentru drepturile de publicare. La care au participat toate editurile mari. Iar drepturile au ajuns să se vândă cu două milioane de dolari. Iar trei sute de mii din purcoiul ăsta de bani ne reveneau nouă. Așa că mama a început să zâmbească din nou.

— O să mai dureze până ne vom întoarce pe Park Avenue, mi-a zis ea, și mai avem multe de îndurat până o să reușim să scăpăm din beleaua în care ne-a vârât unchiul Harry, dar cred că o s-o scoatem la capăt.

— Da’ eu nici nu vreau să mă întorc pe Park Avenue, i-am spus eu. Că-mi place mai mult aici.

Ea a surâs și m-a luat în brațe.

---

[7] Traducere proprie a refrenului din cântecul „Happy Days Are Here Again”, care a fost compus în 1929 de Milton Ager, pe versurile lui Jack Yellen, redevenit celebru datorită interpretării lui Barbra Streisand (n. tr.).

— Cine-i puiul meu mic și iubit?

Apoi s-a uitat la mine și s-a corectat:

— Nu chiar atât de mic. Știi ce sper eu, puiule?

Am clătinat din cap.

— Sper ca Jane Reynolds să scrie câte o carte ca asta pe an. Și să se facă film după *Semaforul defect.* Dar, dacă nu se va întâmpla nimic din toate astea, oricum o să rămânem cu dragul de Regis Thomas și cu epopeea lui despre Roanoke. Pentru că el este cireașa de pe tortul nostru.

Din nefericire, *Semaforul defect* s-a dovedit a fi doar ultima rază de soare dinaintea furtunii. Filmul nu s-a făcut niciodată, iar editurile care au licitat pentru carte nu au priceput despre ce e vorba în ea, chestie care se întâmplă destul de des. Romanul a fost un fiasco, chestie care nu ne-a afectat pe noi din punct de vedere financiar – pentru că am primit suma cuvenită –, dar s-au întâmplat apoi alte lucruri, iar cele trei sute de mii s-au risipit ca praful în vânt.

Mai întâi, s-au infectat măselele de minte ale mamei. Așa că a trebuit să și le scoată. Tare nasol. După aia, unchiul Harry – unchiul Harry, care ne făcea numai necazuri și care nici cincizeci de ani încă nu împlinise – s-a împiedicat pe holul căminului ăluia din Bayonne și și-a spart capul. Chestie mult mai nasoală decât cea cu măselele de minte ale mamei.

Mama a discutat cu avocatul care o ajuta la întocmirea contractelor (și care, pentru deranjul lui, căpăta o halcă sănătoasă din onorariul nostru). El ne-a recomandat un alt avocat, specializat în litigii de drept civil. Avocatul ăsta ne-a spus că avem un caz solid – și poate că așa și era –, dar, chiar înainte să ajungem la vreun tribunal cu cazul ăsta solid al nostru, căminul din Bayonne a dat faliment. Iar acela care a ieșit în câștig din povestea asta a fost tocmai avocatul ăla de drept civil, care s-a îmbogățit cu aproape patruzeci de mii de dolari.

— Mare porcărie mai e și plata asta cu ora! a spus mama într-o seară, când ea și cu Liz Dutton ajunseseră deja la a doua sticlă de vin.

Liz a râs, pentru că nu ea plătise patruzeci de mii avocatului. Mama a râs, pentru că deja se amețise. Numai eu nu reușeam să pricep ce era de râs, pentru că nu era vorba numai de onorariul

avocatului. Intraserăm în datorii şi ca să plătim toate cheltuielile medicale şi de cazare ale unchiului Harry.

Dar cel mai rău era că Fiscul îi cerea mamei să plătească impozitele din urmă, datorate de unchiul Harry. Pentru că el amânase plata lor, ca să aibă mai mulţi bani pe care să-i bage în Fondul Mackenzie.

Iar noi nu am rămas decât cu Regis Thomas.

Cireaşa de pe tortul nostru.

7

Ia fiţi atenţi aici!

Toamna lui 2009. Obama e preşedinte şi economia se redresează treptat. Dar nu şi pentru noi – nu, pentru noi nu prea se redresează. Eu sunt în clasa a treia, iar doamna Pierce mă pune să rezolv la tablă un exerciţiu cu fracţii, pentru că mă pricep la aiureli din astea. Fiind copil de agent literar, făceam socoteli din astea încă de la şapte ani. Colegii mei sunt agitaţi pentru că ne aflăm în perioada dintre Ziua Recunoştinţei şi Crăciun. Exerciţiul e floare la ureche. Tocmai sunt pe punctul să-l termin când domnul Hernandez, directorul adjunct, îşi vâră capul pe uşă. Discută în şoaptă ceva cu doamna Pierce, după care doamna Pierce îmi cere să ies pe hol.

Acolo mă aşteaptă mama, care-i albă la faţă ca varul. Primul gând care-mi trece prin minte e că a murit unchiul Harry, că oricum el are o placă de metal în cap, care să-i protejeze creierul, care oricum nu-i mai foloseşte la nimic. Chestie destul de bună – sigur, într-un mod mai odios –, pentru că asta ar însemna că mai scăpăm de nişte cheltuieli. Dar, când o întreb ce s-a întâmplat cu unchiul Harry – care atunci locuia într-un cămin de mâna a treia din Piscataway (parcă era un pionier de pe vremuri, care se muta tot mai la vest) –, mama îmi zice că nimic şi că unchiul Harry e bine.

După care mă trage spre capătul coridorului şi mă scoate din şcoală şi nu mai apuc s-o mai întreb nimic. Lângă trotuarul unde opresc de obicei părinţii care-şi aduc copiii la cursuri, e un Ford Sedan, cu un girofar pus pe bord. Lângă maşină ne aşteaptă Liz Dutton. E îmbrăcată cu un hanorac cu sigla NYPD.

Mama mă împinge spre maşină, dar eu mă împotrivesc şi o întreb:

— Ce e? Spune-mi!

Nu plâng încă, dar nici departe nu sunt. Numai de veşti proaste am avut parte de când am aflat despre Fondul Mackenzie şi nu cred că aş mai putea să suport încă una. Dar ce să vezi? Uite-o că vine! Regis Thomas a murit.

Iar tortul nostru a rămas fără cireaşă.

8

Acum trebuie să mă opresc puţin şi să vă povestesc despre Regis Thomas. Mama zicea că majoritatea scriitorilor sunt la fel de ciudaţi ca rahatul ăla pe care-l vezi că luceşte în întuneric, iar domnul Thomas era un foarte bun exemplu în acest sens.

La moartea lui, SAGA ROANOKE – aşa îi zicea el – era deja alcătuită din nouă cărţi, fiecare groasă cât o cărămidă. „Dragul de Regis îţi umple farfuria până dă pe dinafară", spusese odată mama. Pe la opt ani, am şterpelit una dintre ele din biroul agenţiei şi am citit-o. Era prima din serie şi se chema *Mlaştina morţii din Roanoke.* Am citit-o fără probleme. Mă pricepeam la citit la fel de bine precum mă pricepeam la aritmetică şi la văzut oameni morţi (nu se cheamă aroganţă, dacă-i adevărat). Şi, hai să fim serioşi, *Mlaştina morţii* nu era tocmai *Veghea lui Finnegan*[8]*.*

Nu spun că ar fi fost prost scrisă, să nu mă înţelegeţi greşit. Tipul chiar avea talent de povestitor. Erau o mulţime de aventuri, o grămadă de scene înspăimântătoare (mai cu seamă în *Mlaştina morţii),* căutări de comori şi câteva porţii zdravene de S-E-X. Din cartea aia am aflat mai multe informaţii despre „poziţia 69" decât ar fi fost normal să ştie un copil de opt ani. Şi am mai aflat ceva, deşi abia mai târziu am făcut legătura. E vorba despre nopţile în care Liz, prietena mamei, rămânea la noi.

Cred că în *Mlaştina morţii* era câte o scenă de sex cam la fiecare cincizeci de pagini – una dintre ele se petrecea într-un copac, cu trei aligatori flămânzi pândind de jos. Un fel de *Cincizeci de umbre,* dar nu ale lui Grey, ci ale lui Roanoke. Regis Thomas m-a învăţat să mă masturbez când am ajuns la pubertate. N-am ce să vă fac dacă strâmbaţi din nas la toate informaţiile astea. Strâmbaţi în continuare.

Cărţile chiar alcătuiau o saga, deoarece spuneau o poveste aflată în curs de desfăşurare, la care participau aceleaşi personaje. Bărbaţi puternici, cu păr blond şi cu ochi surâzători; bărbaţi dubioşi, cu priviri piezişe; indieni respectabili (care, în cărţile de mai târziu, au

[8] *Finnegans Wake* (1939), de James Joyce, unul dintre cele mai criptice romane ale literaturii moderne (n. tr.).

devenit amerindieni respectabili) şi femei superbe, cu sâni mari şi fermi. Şi toate aceste personaje – pozitive, negative, cu sâni sau fără – erau tot timpul în călduri.

Pe cititori îi atrăgea tema centrală a seriei (evident, pe lângă dueluri, crime şi scenele de sex) –, şi anume taina extraordinară care dusese la dispariţia coloniştilor din Roanoke. Oare fusese mâna lui George Threadgill, principalul personaj negativ? Oare coloniştii erau morţi? Oare chiar să fi existat sub Roanoke un oraş străvechi, plin de înţelepciune străveche? Ce-a vrut să spună Martin Betancourt atunci când, înainte de moarte, a declarat că „Timpul este soluţia"? Ce însemna cu adevărat cuvântul ăla criptic – *croatoan*[9] – cioplit în stâlpul din lemn al unui gard care aparţinuse acelei comunităţi dispărute? Milioane de cititori ardeau de nerăbdare să afle răspunsurile la aceste întrebări. Ştiu că-i greu de crezut în vremurile noastre. Dar, de fapt, cititorii de azi se înghesuie să pună mâna pe romanele lui Judith Krantz sau Harold Robbins. Şi ei au milioane de fani.

Personajele lui Regis Thomas erau proiecţii ale propriei personalităţi. De fapt, mai corect ar fi să spun că erau realizarea celor mai ascunse dorinţe ale lui. Pentru că era un individ sfrijit, cu mutră stafidită, iar editura avea grijă mereu ca poza de pe coperta romanelor să nu semene chiar atât de mult cu o poşetă din piele. Şi nu venea la New York pentru că nu putea. Tipul ăsta – care scria despre bărbaţi cutezători ce-şi croiau drum prin mlaştini pestilenţiale, care se luptau în dueluri pe viaţă şi pe moarte, care făceau sex sălbatic sub cerul liber – locuia singur şi era agorafob. Mai era şi incredibil de paranoic (aşa zicea mama) când venea vorba despre cărţile lui. Nu avea nimeni voie să vadă manuscrisul până nu era gata. Iar, după ce primele două romane fuseseră primite cu atât de mult entuziasm şi au rămas luni întregi pe prima poziţie în topul bestsellerurilor, s-a pus problema colaborării cu un redactor. Numai că Regis a insistat ca toate cărţile să-i fie publicate fix aşa cum le-a scris el, cuvânt cu cuvânt, fără nicio modificare.

---

[9] *Croatoan* – singurul cuvânt descoperit în Roanoke, scrijelit înainte de dispariţia misterioasă a locuitorilor, despre care etnologii şi antropologii cred că ar proveni dintr-o limbă vorbită în trecut de o populaţie nord-americană necunoscută (n. tr.).

Nu scria câte o carte pe an (asta ar fi reprezentat un adevărat El Dorado pentru orice agent literar), dar te puteai bizui pe el: la fiecare doi sau trei ani îi mai apărea câte un roman care să conţină în titlu şi cuvântul *Roanoke.* Primele lui patru cărţi au fost publicate în timpul când agent literar i-a fost unchiul Harry, următoarele cinci au apărut în perioada când mama s-a ocupat de el. Printre acestea a fost şi *Fantoma fecioarei din Roanoke,* despre care Thomas spunea că avea să fie penultimul volum. Şi a promis că ultimul roman al seriei va răspunde la toate întrebările puse de fidelii săi cititori încă de la cartea *Mlaştina morţii.* Şi va fi cel mai mare roman dintre toate, probabil în jur de şapte sute de pagini. (Ceea ce ar fi îndreptăţit editura să adauge unu sau doi dolari la preţul cărţii.) Mama obişnuia să-l viziteze în bârlogul lui din nordul statului New York şi, la una dintre aceste vizite, el i-a mărturisit că, după ce se va termina odată pentru totdeauna cu misterele din Roanoke, avea de gând să înceapă să scrie o altă serie – tot în multe volume – despre corabia *Mary Celeste*[10].

Toate bune şi frumoase, numai că a murit brusc, când nu apucase să scrie decât vreo treizeci de pagini din ultimul volum al capodoperei sale. Primise în avans trei milioane de dolari, dar, pentru că nu mai exista nicio carte, avansul acesta trebuia înapoiat, inclusiv partea noastră. Numai că partea noastră fusese deja parţial cheltuită pe achitarea datoriilor. După cum probabil vă daţi seama, aici am intervenit eu.

Aşadar, să ne întoarcem la povestea noastră.

[10] Navă comercială americană care a naufragiat în decembrie 1872 şi al cărei echipaj a dispărut fără urmă (n. tr.).

9

În timp ce ne apropiam de maşina de poliţie fără însemne (dar eu ştiam că aia era, pentru că o văzusem de multe ori în faţa blocului nostru, având pe bord cartonaşul pe care scria OFIŢER DE POLIŢIE ÎN MISIUNE), Liz şi-a descheiat hanoracul ca să-mi arate că nu are pistolul în tocul de umăr. Asta era un fel de glumiţă între noi. Mama avea o regulă foarte strictă: fără arme lângă fiul meu. Iar Liz îmi arăta mereu tocul gol agăţat de umăr, plus că-l mai văzusem de destule ori pe măsuţa de cafea din living. Şi pe noptiera de lângă latura patului pe care mama nu o folosea. La vârsta de nouă ani începusem să cam pricep ce însemna asta. În *Mlaştina morţii din Roanoke* erau şi nişte scene fierbinţi între Laura Goodhugh şi Purity Betancourt, văduva lui Martin Betancourt (care numai pură nu era, în ciuda numelui său).

— Ce caută *ea* aici? am întrebat-o pe mama când am ajuns la maşină.

Liz era chiar lângă noi, deci era o lipsă de respect din partea mea să vorbesc aşa – mai bine zis, era de-a dreptul o obrăznicie –, dar tocmai ce fusesem scos din clasă în mijlocul orei şi mi se spusese că mi se anulase cartela la masa de la cantină.

— Hopa sus, Asule! mi-a spus Liz – aşa îmi zicea ea mereu, „Asule". N-avem timp.

— Nu vreau. Avem crochete de peşte la prânz.

— Ba nu, m-a contrazis Liz. O să mănânci un burger cu cartofi prăjiţi. Fac eu cinste.

— Urcă-te! mi-a spus mama. Te rog mult, Jamie.

Aşa că m-am urcat pe bancheta din spate. Pe jos erau nişte ambalaje de fast-food şi mirosea puternic a pop-corn. Dar mai simţeam un miros, unul pe care-l asociam cu vizitele noastre în diversele aziluri unde locuise unchiul Harry. Bine măcar că nu era niciun grilaj metalic, aşa cum văzusem eu în nişte seriale poliţiste la care se uita mama (era moartă după *Cartelul crimelor).*

Mama s-a urcat în faţă şi Liz a pornit. S-a oprit la primul semafor şi a dat drumul girofarului de pe bord. Acesta s-a luminat şi a început să se rotească. Drept urmare, chiar dacă nu aveam sirenă, maşinile s-au

dat la o parte din calea noastră şi noi am demarat în trombă.

Apoi mama s-a întors şi s-a uitat la mine printre scaune, cu o expresie care m-a înspăimântat. Părea de-a dreptul disperată.

— Oare o mai fi acasă, Jamie? Sunt convinsă că i-au dus cadavrul la morgă sau la capelă, dar ar mai putea să fie încă acasă?

Adevărul era că nu ştiam, dar nu i-am spus asta. De fapt, la început nu i-am spus nimic. Eram mult prea şocat. Şi ofensat. Nu-mi aduc aminte dacă eram şi supărat – poate că da –, însă şocul şi ofensa mi le aduc foarte bine aminte. Pentru că tocmai ea îmi spusese să nu mărturisesc niciodată nimănui că sunt în stare să văd oameni decedaţi. Şi am ascultat-o. Şi nu am zis nimănui despre asta. Dar uite că a zis *ea.* I-a zis lui Liz. Ăsta era motivul pentru care Liz era acolo şi îşi folosea girofarul ca să ne facă drum liber pe Sprain Brook Parkway.

Într-un final, am reuşit s-o întreb:

— De cât timp ştie?

Am observat-o pe Liz făcându-mi cu ochiul în oglinda retrovizoare – era gestul ăla care îţi zice „Rămâne secretul nostru". Şi nu mi-a plăcut deloc. Secretul ăsta trebuia să rămână doar între mine şi mama.

Mama s-a întins şi m-a apucat de mână. Tare reci îi mai erau degetele.

— Lasă asta, Jamie. Tu spune-mi dacă e posibil să mai fie acolo.

— Mda, cred că mai e. Dacă acolo a murit.

Mama mi-a dat drumul şi i-a spus lui Liz să meargă mai repede, însă Liz a clătinat din cap.

— Ar fi o idee proastă. S-ar putea să se ia după noi alte maşini de poliţie şi să fiu întrebată unde arde. Şi ce le-aş răspunde? Că e musai să vorbim cu un tip mort înainte să dispară definitiv?

Din felul în care vorbea, mi-am dat seama că nu credea o iotă din ce-i spusese mama. Şi că doar voia să-i facă pe plac. Să-i cânte în strună. Nu că m-ar fi deranjat. Cât despre mama, nu cred că dădea nici doi bani pe părerea lui Liz, atâta vreme cât ne ducea la Croton-on-Hudson.

— Atunci, măcar mergi cât de repede poţi.

— Recepţionat, Tee-Tee.

Nu puteam să sufăr când îi spunea aşa mamei. Aşa ziceau unii

copii de la mine din clasă când voiau să meargă la toaletă. Numai că pe mama nu părea s-o deranjeze. De fapt, în ziua aia n-ar fi deranjat-o nici dacă Liz i-ar fi spus Ţâţoasa Bonnie. Probabil că nici n-ar fi observat.

— Unii ţin secretele şi alţii nu le ţin, am zis eu.

N-am putut să mă abţin. Înseamnă că eram supărat.

— Încetează! s-a răstit mama la mine. N-am niciun chef de fasoanele tale.

— Nu fac niciun fason, am răspuns eu, plin de fasoane.

Ştiam cât de apropiate, cât de intime erau ea şi cu Liz; numai că ea şi cu mine ar fi trebuit să fim şi mai apropiaţi. Măcar să mă fi întrebat ce părere am despre toată chestia asta, înainte să-i dezvăluie cel mai mare secret al nostru. Probabil că se întâmplase într-o noapte, când zăceau amândouă în pat după ce urcaseră pe „scara pasiunii", cum îi zicea dragul de Regis Thomas.

— Înţeleg că te-ai supărat şi poţi să-mi faci mai târziu câte crize de nervi ai să vrei. Dar deocamdată am nevoie de tine, puiule.

Vorbea de parcă şi uitase că Liz era acolo, dar eu îi vedeam ochii în oglinda retrovizoare şi ştiam că ascultă atentă la tot ce ne spunem.

— Bine, am oftat eu, pentru că mă cam speria mama în momentele alea. Calmează-te, mami!

Şi-a trecut atunci mâna prin păr şi s-a tras zdravăn de breton.

— Nu-i drept. Nu-i drept deloc. Tot ce ni s-a întâmplat... ce încă ni se întâmplă... e atât de nasol, 'tu-i mă-sa de treabă!

S-a întins şi mi-a ciufulit părul.

— N-ai auzit ce-am spus.

— Ba da, am zis eu.

Pentru că nu-mi trecuse supărarea. Dar mama avea dreptate. Mai ţineţi minte când am spus că eram ca într-un roman de Dickens, dar cu înjurături? Şi ştiţi de ce oamenii citesc cărţi din astea? Pentru că le place să afle că asemenea căcaturi nu li se întâmplă lor personal.

— De doi ani tot jonglez cu facturi şi n-am scăpat încă niciuna pe jos. Câteodată, nu le-am plătit pe alea mai mici, ca să le pot plăti pe alea mari; altădată, n-am plătit una mai mare, ca să pot plăti mai multe mici, dar în tot timpul ăsta am avut lumină şi am avut mâncare pe masă. Da?

— Mda, mda, mda, am răspuns eu, sperând că așa aș putea să-i aduc un zâmbet pe buze.

Ei, n-am putut.

— Însă acum...

Și s-a mai tras o dată de breton, cu și mai multă înverșunare, zburlindu-l într-un mare fel.

— *Acum* o grămadă de facturi au scadența în același timp, iar în fruntea haitei ăsteia afurisite e Fiscul ăla cretin. Mă înec într-un ocean de datorii și mă așteptam să mă salveze Regis. Și boul se apucă să moară! La cincizeci și nouă de ani! Cine pana mea moare la cincizeci și nouă de ani dacă n-are o tonă și nu se droghează?

— Ăia cu cancer? am spus eu.

Mama a pufnit la mine și s-a tras iar de amărâtul ăla de breton.

— Ușurel, Tee! a murmurat Liz, lipindu-și palma de ceafa mamei.

Dar nu cred că mama a simțit.

— Cartea asta ar fi putut să fie salvarea noastră. Cartea terminată, doar ea și nimic altceva.

A scos un hohot de râs isteric, care m-a speriat și mai tare.

— N-a terminat decât vreo două capitole, însă doar eu știu asta, pentru că nu vorbea decât cu Harry despre opera lui. Și, după ce Harry s-a îmbolnăvit, a început să stea de vorbă cu mine. Așa că știu că nu avea notițe și nici nu-și făcea vreo schiță, Jamie, pentru că spunea că toate metodele astea tradiționale îi inhibau procesul de creație. Și oricum nici nu avea nevoie de notițe sau de vreun plan. Pentru că știa mereu ce trebuie să scrie.

M-a apucat iar de încheietura mâinii și m-a strâns atât de tare, încât m-a durut. Iar vânătăile le-am văzut mai târziu, în aceeași seară.

— Poate *încă* știe.

10

Ne-am oprit la un fast-food şi eu am căpătat burgerul promis. Şi bonus un milkshake de ciocolată. Mama n-a vrut să oprim acolo, dar a insistat Liz.

— E în creştere, Tee. Trebuie să mănânce, chiar dacă tu n-ai poftă de nimic.

Chestia asta mi-a plăcut la ea, dar mai erau o grămadă de alte lucruri care nu-mi plăceau. Lucruri importante. O să ajung şi la ele, că n-am încotro. Dar, deocamdată, haide să zicem că aveam sentimente amestecate faţă de Elizabeth Dutton, detectiv de rangul al doilea în cadrul poliţiei din New York.

A mai zis ceva înainte să ajungem la Croton-on-Hudson şi trebuie neapărat să pomenesc despre asta. Făcea conversaţie doar ca să ne treacă timpul mai repede, deşi ce a zis s-a dovedit extrem de important mai târziu (uite, iarăşi cuvântul ăla). Şi, la un moment dat, a spus că până la urmă Bateristul tot a omorât pe cineva.

Individul care-şi zicea Bateristul apărea de câţiva ani la ştirile de la televizor, mai ales în cele care se refereau la zonele centrale ale New Yorkului, ştiri pe care mama le urmărea de obicei seara, atunci când pregătea cina (şi uneori chiar în timp ce mâncam, dacă se întâmplase cumva să fie o zi mai interesantă). „Regimul de teroare" al Bateristului – mii de mulţumiri programelor de ştiri! – fusese instaurat încă dinainte să mă nasc eu şi tipul ajunsese acum un fel de legendă urbană. Aşa cum au fost la vremea lor Slender Man[11] şi The Hook[12], numai că ăsta de acum avea explozivi.

— Pe cine? am întrebat eu. Pe cine a omorât?

— Cât mai avem până acolo? a întrebat şi mama, pe care n-o interesa absolut deloc Bateristul, deoarece avea lucruri mult mai importante pe cap.

---

[11] Ortografiat şi Slenderman („Subţirelul", în limba engleză), personaj supranatural creat în 2009 pe forumul Something Awful de către un utilizator care se denumea „Eric Knudsen". Slender Man apare în nenumărate creaţii colective de pe Internet, dar şi în jocuri video, filme etc. (n. tr.).

[12] Legendă urbană despre un asasin care arăta ca un pirat cu un cârlig în locul mâinii, care, în anii 1950, ucidea oamenii din maşinile parcate (n. tr.).

— Un tip care a făcut greşeala să folosească una dintre puţinele cabine telefonice care-au mai rămas în Manhattan, mi-a răspuns Liz, făcându-se că n-a auzit-o pe mama. Băieţii din unitatea de genişti cred că explozia s-a produs în momentul în care a ridicat receptorul. Au fost două batoane de dinamită...

— Chiar trebuie să vorbim despre asta? a intervenit mama. Şi de ce naiba prindem toate stopurile pe *roşu?*

— Două batoane de dinamită prinse cu bandă adezivă sub policioara aia unde-şi pun oamenii monedele, continuă netulburată Liz. Trebuie să recunosc că Bateristul ăsta-i un ticălos al naibii de ingenios. Vor să înfiinţeze alt grup operativ – ar fi al treilea din 1996 – şi am de gând să mă înscriu şi eu. Am fost în ultimul, aşa că am şanse să mă accepte şi mi-ar prinde bine nişte ore suplimentare.

— S-a făcut verde, a zis mama. Haide odată!

Şi Liz a apăsat pedala de acceleraţie.

11

Îmi mâncam ultimii cartofi prăjiţi (deja se răciseră, dar nu mă deranja) când am intrat într-o fundătură care se chema Aleea de Piatră. Poate o fi fost pietruită pe vremuri, că acum pe jos era un strat de gudron. Casa de la capătul ei se chema Bordeiul de Piatră. Care bordei, că era o casă mare – din piatră, desigur – cu obloane din lemn sculptat şi cu muşchi pe acoperiş! Da, da, m-aţi auzit bine: muşchi. Ei, cât de aiurea e chestia asta? Poarta era deschisă. Însă pe stâlpii gardului erau anunţuri, la fel de cenuşii ca piatra din care era construită casa. Pe unul scria: TRECEREA INTERZISĂ, NE-AM SĂTURAT SĂ TOT ASCUNDEM CADAVRELE. Pe celălalt era poza unui câine-lup, cu colţii la vedere, şi dedesubt scria: ATENŢIE, CÂINE RĂU!

Liz s-a oprit şi a ridicat din sprâncene spre mama.

— Unicul mort pe care l-a îngropat vreodată Regis a fost papagalul lui, Francis, a zis mama. L-a botezat după Francis Drake, navigatorul englez. Şi n-a avut niciodată câine.

— Din cauza alergiilor, am completat eu din spate.

Liz a oprit în faţa casei şi a stins girofarul de pe bord.

— Uşile de la garaj sunt închise şi nu se vede nicio maşină. Cine mai stă aici?

— Nimeni, a răspuns mama. L-a găsit menajera. Doamna Quayle. Davina. Ea şi un grădinar, care venea din când în când, erau toţi angajaţii lui. Tare cumsecade femeie. A chemat ambulanţa şi imediat după aia m-a sunat pe mine. Chestia cu *ambulanţa* mi-a dat de gândit şi am întrebat-o dacă era sigură că era mort şi mi-a zis că da, că e sigură, pentru că înainte să lucreze pentru Regis a fost angajată la un azil de bătrâni şi că de aia ştie că trebuie să-l ducă la spital mai întâi. I-am spus să plece acasă după ce îl iau de acolo. Mi s-a părut destul de speriată. M-a întrebat cine-l anunţă pe Frank Wilcox – ăsta-i tipul care se ocupă de banii lui Regis – şi i-am spus că o să iau eu legătura cu el. Şi o s-o fac, la un moment dat. Însă, ultima oară când am vorbit cu Regis, el mi-a zis că Frank e în Grecia cu nevastă-sa.

— Presa a aflat? a întrebat Liz. Că doar era un scriitor de succes!

— Dumnezeule, habar n-am!

Mama s-a uitat înnebunită în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă reporterii ascunşi în tufe.

— Nu văd pe nimeni.

— Poate încă nu ştiu ce s-a întâmplat, a spus Liz. Iar dacă ştiu, dacă au interceptat convorbirile serviciului de ambulanţă, precis s-au dus mai întâi acolo sau la poliţie. N-au ce face aici dacă nu mai e niciun cadavru. Calmează-te, mai avem ceva timp la dispoziţie.

— Mă aşteaptă falimentul, am un frate care s-ar putea să trăiască la azil în viitorii treizeci de ani şi un băiat care poate ar vrea să se ducă la facultate, aşa că nu-mi zice să mă calmez. Îl vezi, Jamie? Ştii cum arată, da? Spune-mi dacă-l vezi.

— Ştiu cum arată, dar nu-l văd, i-am răspuns eu.

Mama a gemut prelung şi s-a plesnit cu podul palmei peste amărâtul ăla de breton.

Am vrut să deschid portiera de la maşină şi – ce să vezi? – nu avea mâner. I-am cerut lui Liz să mi-o deschidă ea. Şi mi-a deschis-o. Am coborât toţi trei.

— Să batem la uşă, a zis Liz. Dacă nu ne răspunde nimeni, o să mergem în spate şi o să-l ridicăm în braţe pe Jamie ca să se uite pe geam.

Puteam să mă uit înăuntru, pentru că toate obloanele alea fiţoase erau ridicate. Mama a dat fuga să încerce uşa şi ne-a lăsat singuri, pe mine şi pe Liz.

— Doar nu crezi că vezi şi tu morţi aşa cum vedea puştiul ăla din film, Asule, nu-i aşa?

Nu-mi păsa dacă mă credea sau nu, dar m-a iritat tonul ei glumeţ.

— Ţi-a zis mami despre inelele doamnei Burkett, nu?

Liz a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu, ai nimerit-o atunci. Ai văzut cumva vreun mort pe drumul până aici?

I-am răspuns că nu, dar adevărul era că nu prea aveam cum să-mi dau seama dacă nu vorbeam cu ei... sau dacă ei nu voiau să stea de vorbă cu mine. Odată, când eram cu mama într-un autobuz, am văzut o fată cu nişte tăieturi adânci la încheieturile mâinilor, parcă avea nişte brăţări roşii. Am fost aproape sigur că era *moartă,* chiar

dacă nu arăta atât de scârbos ca omul cu faţa despicată din Central Park. Şi tot în aceeaşi zi, când ieşeam din oraş, am observat o bătrână într-un halat roz de baie care stătea în colţul lui Eighth Avenue. Dar n-a traversat atunci când semaforul s-a făcut verde, ci a rămas pe loc, uitându-se curioasă în jur, de ziceai că-i o turistă sau aşa ceva. Avea bigudiuri în păr. Sigur, putea să fie moartă. Dar la fel de bine putea să fie o femeie vie care se rătăcise şi umbla brambura, aşa cum zicea mama că făcuse la început unchiul Harry; asta fusese cauza pentru care a trebuit să-l interneze în azil. Îmi mai spusese că, atunci când a început să plece teleleu pe străzi îmbrăcat doar în pijama, ea şi-a dat seama că nu avea să se mai facă bine vreodată.

— Ghicitoarele o nimeresc de fiecare dată, a continuat Liz. Şi mai e şi vorba aia care zice că până şi un ceas stricat tot arată ora exactă de două ori pe zi.

— Adică tu spui că mama e nebună şi eu îi cânt în strună?

A început să râdă.

— Chestia asta se cheamă *validare,* Asule. Şi, nu, nu cred că faci aşa ceva. Cred doar că-i foarte necăjită şi că se agaţă şi de un pai. Ştii ce-nseamnă asta, da?

— Da. Că-i nebună.

Liz a clătinat iarăşi din cap, dar cu mai multă empatie de data asta.

— Acum e foarte stresată. Şi o înţeleg. Dar n-o ajuţi deloc inventând tot felul de năzbâtii. Sper că *pricepi asta.*

Atunci s-a întors mama.

— Nu mi-a răspuns nimeni. Şi uşa e încuiată. Am încercat-o.

— În regulă, a spus Liz. Hai să ne uităm pe geam.

Ne-am dus în spatele casei. Mă puteam uita fără probleme pe ferestrele de la sufragerie, pentru că ajungeau până în pământ, dar eram prea scund ca să văd ceva prin astea de aici. Liz şi-a împletit degetele ca să-mi facă o treaptă pe care să mă urc şi să mă uit înăuntru. M-am urcat, m-am uitat şi am văzut un living uriaş, cu un televizor mare şi cu o grămadă de mobilă fiţoasă. Am văzut o sufragerie cu o masă atât de mare, încât ar fi avut loc la ea o echipă de baseball, cu rezerve cu tot. Nebunie curată din partea unuia care suferea de anxietate socială. Am mai văzut o cameră, căreia mama îi zicea „salonaşul”, iar în spatele ei era bucătăria. Şi domnul Thomas

nu se afla nicăieri.

— O fi sus. N-am urcat niciodată acolo, dar, dacă a murit în pat... sau în baie... s-ar putea să mai fie...

— Mă cam îndoiesc că a murit pe tron, ca Elvis, dar nu spun că n-ar fi posibil.

Am început să râd. Mereu mă umfla râsul atunci când auzeam că la budă i se zice „tron". Numai că mi-am înghiţit tot râsul când am văzut expresia mamei – expresia aia îmi spunea că-i o treabă serioasă şi că ea începea să-şi piardă speranţa. Bucătăria avea o uşă care dădea afară; a încercat-o şi pe aia, dar tot încuiată era.

Atunci s-a întors spre Liz.

— Poate ar fi bine să...

— Nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva, a spus Liz. În niciun caz n-o să forţăm vreo uşă, Tee. Am şi aşa suficiente probleme la serviciu fără să mai fie nevoie să declanşez alarma din casa unui scriitor mort şi după aia să mă apuc să explic tipilor de la firma de pază ce căutam aici. Sau, mai rău, să fiu nevoită să dau socoteală poliţiei locale. Că veni vorba de poliţie... zici că a murit singur în casă, da? Şi că l-a găsit menajera?

— Da, doamna Quayle. Ea m-a sunat. Ţi-am zis deja...

— Păi, poliţiştii ar trebui să-i pună nişte întrebări. Probabil o fac chiar acum. Sau poate legistul are s-o întrebe ceva. Habar n-am cum lucrează ăştia din comitatul Westchester[13].

— Pentru că-i celebru? Pentru că s-ar gândi că l-a *omorât* cineva?

— Pentru că asta-i procedura. Şi, da, şi pentru că-i celebru. Ideea e că îmi doresc din suflet să plecăm de-aici înainte de apariţia lor.

Mamei i se pleoştiră brusc umerii.

— Nu vezi nimic, Jamie? Nici urmă de el?

Am clătinat din cap.

Atunci mama a oftat şi s-a uitat la Liz.

— Poate ar trebui să verificăm şi garajul?

Liz a ridicat din umeri, parcă vrând să spună: „Tu eşti şefa".

— Tu ce crezi, Jamie?

Habar n-aveam ce-o fi căutat domnul Thomas în garaj, dar nici

[13] Subdiviziune administrativ-teritorială, situată în sud-estul statului New York (n. tr.).

imposibil nu era. Poate avea o maşină preferată şi se mai ducea câteodată s-o admire.

— Păi, dacă tot suntem aici...

Am pornit către garaj şi eu m-am oprit brusc după câţiva paşi. În spatele piscinei secate a domnului Thomas era o potecă acoperită cu pietriş şi străjuită de pomi. Dar, pentru că toamna era pe sfârşite, nu prea mai aveau frunze. Printre crengile lor am văzut o căsuţă verde şi am întins degetul spre ea.

— Ce-i aia?

Mama s-a mai plesnit o dată peste frunte. Începusem deja să-mi fac griji că o să facă o tumoare pe creier de la atâtea lovituri.

— Dumnezeule mare, e *La Petite Maison dans le Bois*[14]*!* Cum de-am uitat de ea?

— Ce-i acolo? am întrebat-o eu.

— Biroul lui! Acolo lucrează! Doar acolo ar putea să fie, dacă încă mai e pe aici! Haide!

M-a apucat de mână şi m-a tras după ea pe lângă piscina goală. Dar, când am ajuns la poteca acoperită cu pietriş, eu am pus frână brusc. Mama a continuat să fugă şi, dacă nu m-ar fi apucat Liz de umăr, probabil că m-ar fi târât după ea şi aş fi căzut în nas.

— Mami? *Mama!*

S-a întors. Mi-am dat seama că era nervoasă. Ba nu, părea mai degrabă aproape nebună.

— Haide! Dacă e să fie pe *undeva,* atunci, *acolo* e!

— Trebuie să te linişteşti, Tee, i-a spus Liz. O să verificăm şi ghereta aia în care scria şi, după aia, cred că ar trebui să plecăm de aici.

— *Mamă!*

Mama nu m-a băgat în seamă. Începuse să plângă, iar ea nu prea plângea. Nu plânsese nici măcar când a aflat cât voia Fiscul de la noi; în ziua aceea doar a dat cu pumnii în birou şi i-a făcut pe cei cu impozitele nişte vampiri nenorociţi, nişte lipitori, care vor să ne sugă şi ultima picătură de sânge. Însă acum plângea.

— Tu poţi să pleci, dacă aşa vrei. Dar noi rămânem aici până o să

[14] „Căsuţa din pădure” (în lb. franceză, în original) (n. tr.).

spună Jamie că nu vede nimic. Asta e, ai făcut o plimbare şi i-ai făcut pe plac unei nebune...

— Nu-i corect ce spui!

— ...dar este vorba despre *viaţa mea...*

— Ştiu...

— ...şi despre viaţa lui Jamie şi...

— *MAMĂ!*

Una dintre cele mai nasoale chestii pe care le păţeşti când eşti copil – poate cea mai nasoală dintre toate – este că oamenii mari te ignoră atunci când se gândesc numai la problemele lor.

— *MAMA! LIZ! TĂCEŢI! GATA!*

Şi au tăcut brusc. Şi s-au uitat la mine. Stăteam lângă o piscină goală, într-o zi mohorâtă de noiembrie – două femei şi un puşti într-un hanorac cu glugă, care avea logoul echipei New York Mets.

Am întins mâna şi le-am arătat cărarea pietruită care ducea la căsuţa din pădure, unde domnul Thomas îşi scrisese romanele despre Roanoke.

— E chiar acolo, am spus eu.

12

Nu m-am mirat deloc să-l văd venind către noi. Cei mai mulţi dintre ei, nu toţi, dar majoritatea, sunt atraşi o perioadă de persoanele vii, la fel cum fluturii de noapte sunt atraşi de lumină. Ştiu că e urât să zic asta, dar nu-mi vine în minte nicio altă comparaţie. Mi-aş fi dat seama că era mort chiar dacă n-aş fi *ştiut* că era mort. Din cauza hainelor cu care era îmbrăcat. Pentru că era frig în ziua aia, iar el purta un tricou alb, simplu, o pereche de pantaloni scurţi şi lăbărţaţi şi sandale romane, cărora mama le zice „încălţările lui Isus". Plus că mai avea ceva, ceva ieşit din comun: o eşarfă galbenă, pusă de-a curmezişul, de care era prinsă o panglică albastră.

Liz tocmai îi zicea mamei că nu e nimeni acolo, că eu doar mă prefac, dar nu i-am dat atenţie. M-am smuls din mâna mamei şi m-am dus spre domnul Thomas. Acesta s-a oprit.

— Bună ziua, domnule Thomas! i-am spus eu. Numele meu este Jamie Conklin. Sunt băiatul Tiei. Nu ne-am cunoscut.

— Haide, măi, mă laşi! a exclamat Liz din spatele meu.

— Taci! i-a cerut mama, dar probabil că se molipsise de scepticismul lui Liz, pentru că imediat m-a întrebat dacă sunt sigur că domnul Thomas era acolo.

Nu i-am răspuns. Eşarfa galbenă îmi stârnise curiozitatea. O purtase în clipa morţii.

— Eram la birou, mi-a zis el. Îmi pun mereu eşarfa asta când scriu. Îmi poartă noroc.

— Da' ce înseamnă panglica aia albastră?

— Am primit-o la Concursul Regional de Ortografie când eram în clasa a şasea. Am întrecut copii din douăzeci de şcoli. Am pierdut la finala pe stat, dar am primit panglica asta la faza regională. Mama mi-a făcut eşarfa şi a cusut panglica de ea.

Mie mi se părea cam aiurea s-o mai poarte după atât de mult timp, că doar fusese într-a şasea acum un catralion de ani. Numai că domnul Thomas nu părea deloc stânjenit. Sunt morţi care încă simt iubire – mai ţineţi minte când v-am povestit cum l-a pupat doamna Burkett pe obraz pe domnul Burkett? – sau ură (chestia asta am aflat-

o mai târziu), însă toate celelalte sentimente şi emoţii dispar odată cu moartea. Nici măcar iubirea care dăinuie nu mi se pare atât de intensă ca înainte, când erau vii. Şi nu-mi place că trebuie să vă spun asta, dar ura rămâne la fel de puternică şi durează cel mai mult. Cred că atunci când oamenii văd stafii (cu totul altceva decât morţii), o fac pentru că sunt plini de ură. Şi li se pare că stafiile sunt înfricoşătoare pentru că aşa *sunt* ei.

M-am întors spre mama şi Liz.

— Mamă, tu ştiai că domnul Thomas poartă o eşarfă galbenă când scrie?

A făcut ochii mari la mine.

— A spus asta într-un interviu de acum cinci sau şase ani pentru o revistă online. O poartă şi acum?

— Da. Şi are o panglică albastră pe ea. De la...

— Concursul de ortografie pe care l-a câştigat! În interviul ăla zicea că-i doar o „fandoseală nevinovată".

— Aşa oi fi zis, a spus domnul Thomas, dar majoritatea scriitorilor sunt fandosiţi şi au tot felul de superstiţii. Suntem ca jucătorii de baseball, Jimmy. Şi cine ar putea să contrazică nouă bestselleruri la rând în topul din *The New York Times?*

— Mă cheamă Jamie, nu Jimmy, l-am corectat eu.

— Tu i-ai povestit Asului ăstuia mic despre interviu, Tee, i-a spus Liz mamei. Nu-i altă explicaţie. Sau l-a citit singur. Că ştie să citească al naibii de bine. Pur şi simplu, a aflat şi a...

— *Taci!* a repezit-o mama.

Liz a ridicat mâinile, arătându-i că se predă.

Mama a venit lângă mine şi s-a uitat lung la poteca goală – adică ei i se părea goală, pentru că domnul Thomas stătea chiar în faţa ei, cu mâinile în buzunarele de la pantalonii scurţi. Erau cam largi pantalonii ăia şi eu speram să nu-şi îndese mâinile prea adânc şi prea cu forţă, că mi se părea că nu purta chiloţi.

— Spune-i ce ţi-am zis eu să-i spui!

Mama voia să-i spun că trebuia să ne ajute cumva, altminteri s-ar fi spart pojghiţa gheţii financiare pe care făceam echilibristică de un an şi mai bine şi atunci ne-am fi înecat într-un ocean de datorii. Şi să-i mai spun că agenţia noastră începuse deja să piardă clienţi, pentru că

unii dintre autori auziseră că aveam probleme, şi, astfel, era posibil să fim nevoiţi să ne închidem afacerea. „Sunt nişte şobolani care părăsesc corabia care se scufundă”, zisese ea despre acei scriitori într-o seară când Liz nu era la noi şi ea ajunsese deja la al patrulea pahar cu vin.

Însă eu n-am adăugat toate aiurelile astea. Până când dispar de tot, morţii sunt obligaţi să-ţi răspundă la întrebări şi sunt obligaţi să-ţi spună adevărul. Aşa că am trecut direct la subiect.

— Mama vrea să ştie despre ce e vorba în *Secretul din Roanoke.* Vrea să ştie toată povestea. Dumneavoastră *ştiţi* toată povestea, domnule Thomas?

— Bineînţeles.

Şi şi-a îndesat şi mai adânc mâinile în buzunare. Acum se vedea linia subţire de unde începea părul de sub buric. Nu voiam s-o văd, nu-mi făcea nicio plăcere s-o văd, dar am văzut-o.

— Mereu ştiu *întreaga* poveste înainte de a mă apuca s-o *scriu.*

— Şi o aveţi doar în cap?

— N-am încotro. Nu vreau să mi-o fure cineva. S-o pună pe internet. Să strice toată surpriza.

Dacă ar fi fost viu, poate că ar fi spus asta pe un ton paranoic. Dar era mort şi nu făcea decât să enunţe o stare de fapt sau ce credea el că ar fi o stare de fapt. Dar să ştiţi că mie mi s-a părut că are dreptate. Trolii internetului postează mereu câte ceva, de la tot felul de rahaturi neinteresante (cum ar fi cine ştie ce secrete din lumea politicii) până la chestii cu adevărat importante (de exemplu, ce anume urma să se întâmple în ultimul sezon al serialului SF *Fringe).*

Liz s-a îndepărtat de mine şi de mama şi s-a dus să se aşeze pe una dintre băncuţele de lângă piscină, şi-a pus picior peste picior şi şi-a aprins o ţigară. Probabil că ajunsese la concluzia că-i mai bine să-i lase pe nebuni să conducă balamucul. Perfect de acord. Liz avea şi argumente bune, dar în dimineaţa aia ne stătea în drum.

— Mama vrea să-mi povesteşti absolut tot, i-am zis eu domnului Thomas. Şi după aia o să-i povestesc eu ce mi-ai zis şi ea o să scrie ultima carte despre Roanoke. Şi o să anunţe că i-ai trimis-o aproape pe toată înainte să mori, împreună cu însemnările pentru ultimele două capitole.

Dacă ar fi fost în viaţă, probabil că ar fi făcut o criză de nervi doar auzind că altcineva ar fi putut să-i termine cartea; pentru că scrisul era cel mai important lucru pentru el şi era extrem de posesiv în privinţa operei sale. Însă acum trupul lui fizic, îmbrăcat în şortul kaki şi cu eşarfa galbenă la gât, stătea întins undeva, pe o masă de morgă. Versiunea aceasta care vorbea cu mine nici nu mai nutrea invidii şi nici nu mai era posesivă faţă de secretele ascunse în cartea lui.

— E în stare?

Atâta tot m-a întrebat.

Pe drumul spre Bordeiul de Piatră, mama ne asigurase – şi pe mine, şi pe Liz – că era în stare. Regis Thomas pretindea ca niciun redactor să nu îndrăznească să-i profaneze vreunul dintre preţioasele-i cuvinte, dar adevărul era că mama îi redactase ani în şir cărţile, fără să i-o spună. O făcuse chiar şi pe vremuri, când unchiul Harry încă era normal la cap şi se ocupa de agenţie. Unele dintre modificări erau destul de importante, dar el nu şi-a dat niciodată seama... sau nu a spus asta. Dacă exista cineva capabil să-i copieze stilul domnului Thomas, atunci, acel cineva era mama. Însă nu stilul era problema. Problema era *povestea.*

— Este, am răspuns eu, pentru că era mai simplu aşa decât dacă m-aş fi apucat să-i mărturisesc totul.

— Cine-i femeia cealaltă? m-a întrebat domnul Thomas, arătând spre Liz.

— Prietena mamei. O cheamă Liz Dutton.

Acum Liz a ridicat privirea, s-a uitat în jur, apoi şi-a aprins o altă ţigară.

— Se fute cu mama ta? a continuat domnul Thomas cu întrebările.

— Cred că da.

— Şi eu cred. Îmi dau seama după cum se uită una la alta.

— Ce zice? m-a întrebat mama, arzând de nerăbdare.

— M-a întrebat dacă tu şi cu Liz sunteţi prietene bune, am zis eu.

Cam cusut cu aţă albă răspunsul meu, cam neconvingător, dar nu mi-a venit altceva în cap.

— Deci vrei să ne povesteşti *Secretul din Roanoke?* l-am întrebat eu pe domnul Thomas. Toată cartea, de la început şi până la sfârşit, nu doar chestiile alea care sunt secrete.

— Da.

— Zice că da, i-am spus eu mamei, care şi-a scos repede din geantă şi telefonul, şi un reportofon mic, pentru că nu voia să piardă niciun cuvânt.

— Spune-i să povestească totul cât mai în detaliu.

— Mama zice să...

— Am auzit-o, a spus domnul Thomas. Sunt mort, nu surd.

Iar pantalonii ăia scurţi mai coborâseră un pic.

— Super, am zis eu. Auziţi, domnule Thomas? Poate ar fi bine să vă mai ridicaţi niţel şortul, dacă nu vreţi să vă îngheţe cocoşelul.

Şi-a ridicat şortul până peste şoldurile ciolănoase.

— Aşa de frig e? Mie nu mi se pare.

Apoi, pe acelaşi ton:

— Mi se pare că Tia a mai îmbătrânit, Jimmy.

Nu m-am mai obosit să-i spun că mă cheamă Jamie. Dar m-am uitat la mama şi ce să vezi? Chiar că părea mai *bătrână.* Mă rog, îmbătrânită. Oare când se întâmplase asta?

— Spune-ne povestea, l-am rugat eu. Şi să începi cu începutul.

— De unde altundeva să încep? s-a mirat domnul Thomas.

13

A durat cam o oră şi jumătate, iar, când s-a terminat, eu eram epuizat şi cred că nici mama nu se simţea prea bine. Însă domnul Thomas arăta exact ca la început: stătea drept în faţa mea, cu amărâta aia de eşarfă galbenă atârnându-i peste burdihan şi betelia şortului larg. Liz şi-a tras maşina în poartă, cu girofarul aprins. Bună idee, pentru că deja începuse să se răspândească vestea morţii domnului Thomas şi apăruseră tot felul de oameni care voiau să facă poze cu Bordeiul de Piatră. Liz a venit o dată până la noi, dar doar ca să ne întrebe cât mai durează. Mama i-a făcut semn să ne lase în pace şi a trimis-o să se plimbe. Dar Liz a rămas în apropiere.

Pe lângă faptul că era epuizantă, toată povestea asta era şi extrem de stresantă, pentru că tot viitorul nostru depindea de cartea domnului Thomas. Şi nu era corect ca eu să port povara acestei responsabilităţi, mai cu seamă la vârsta de nouă ani. Însă nu exista nicio altă soluţie. Am fost nevoit să repet cuvânt cu cuvânt tot ce i-a zis mamei domnul Thomas – ce a zis el în dispozitivele ei de înregistrare, mai degrabă. Şi domnul Thomas avea o grămadă de chestii de spus. Nu m-a aburit atunci când mi-a zis că avea toată cartea în cap. Iar mama îi punea tot felul de întrebări, ca să fie convinsă că a înţeles totul aşa cum trebuie. Domnul Thomas n-a părut deranjat de insistenţele ei (de fapt, parcă nici nu le auzea), dar pe mine m-a făcut să mă urc pe pereţi – nu că ar fi fost pereţi în apropiere, în afară de cei ai căsuţei lui de scris. Plus că mi se uscase gura, ceva incredibil. Când mi-a adus Liz cutia cu Cola de la Burger King, am sorbit tot ce mai rămăsese înăuntru şi după aia am strâns-o tare în braţe pe prietena mamei.

— Mulţumesc, i-am spus eu. Îmi era aşa sete...

— Cu plăcere.

Liz nu mai părea la fel de plictisită. Acum părea preocupată. Sigur că nu-l vedea pe domnul Thomas şi nici nu cred că era ferm convinsă că eu l-aş fi văzut, dar precis ştia că se întâmplă *ceva,* pentru că tocmai ce îl auzise pe un puşti de nouă ani spunând, pe un ton plin de emfază, o poveste cu cel puţin şase personaje principale şi cel

puţin douăzeci secundare. Şi să nu uităm de cei trei, adică Martin Betancourt, Purity Betancourt şi Laura Goodhugh (aflaţi sub efectul ierbii-cănăraşului, furnizată de un amerindian binevoitor, care făcea parte din tribul Nottoway). Sărmana Laura a şi rămas însărcinată din greşeală. Vai de ea, mereu avea ghinion!

Domnul Thomas a terminat de spus povestea şi am aflat care era secretul. Marele secret. Ceva absolut extraordinar. Normal că n-am să vi-l divulg. Citiţi cartea şi descoperiţi-l singuri! Presupunând că n-aţi citit-o deja.

— Acum am să-ţi spun ultima frază, m-a anunţat domnul Thomas.

Părea la fel de vioi ca la început... deşi nu cred că e bine să folosesc cuvântul „vioi" când vorbesc despre un mort. Vocea începuse să i se cam stingă. Dar foarte puţin.

— Pentru că mereu o scriu înainte de orice altceva. Este ca un far care mă călăuzeşte. Îmi luminează calea.

— Urmează ultima frază, am anunţat-o eu pe mama.

— Slavă Domnului!

Domnul Thomas a ridicat un deget, aidoma unui actor de pe vremuri care se pregăteşte să rostească monologul carierei lui.

— „În acea zi, soarele se făcu roşu deasupra coloniei părăsite, iar cuvântul gravat în lemnul gardului, cuvânt care avea să constituie o enigmă pentru generaţiile ce vor urma, păru pictat cu sânge: CROATOAN." Să-i zici să scrie *croatoan* cu majuscule, Jimmy!

I-am zis, deşi nu prea înţelegeam mare lucru din fraza aia. Şi apoi l-am întrebat pe domnul Thomas dacă am terminat. Chiar atunci când el mi-a zis că „Da, am terminat", s-au auzit şi sirenele pe străduţă.

— Vai de steaua mea! a exclamat Liz.

Dar nu părea panicată, ci îmi lăsa impresia că se aşteptase la asta.

— Începe bâlciul.

Avea insigna agăţată de cureaua de la pantaloni, aşa că acum s-a descheiat la hanorac ca să i se vadă. A ieşit în întâmpinarea poliţiştilor şi s-a întors însoţită de doi tipi îmbrăcaţi în hanorace la fel ca al ei, dar pe care scria „Departamentul de poliţie din Westchester".

— Uite poliţia! Valea! a spus domnul Thomas.

N-am înţeles deloc ce-i cu valea. Mai târziu am întrebat-o pe

mama şi ea mi-a spus că e o expresie veche, din anii 1950.

— Dânsa este doamna Conklin, a spus Liz. Este prietena mea şi a fost agentul literar al domnului Thomas. M-a rugat să o aduc până aici, pentru că se temea nu cumva să-i treacă prin cap cuiva să fure nişte obiecte din casă, drept suvenire.

— Sau să nu fure vreun manuscris, a adăugat mama.

Îşi băgase deja în geantă reportofonul, iar telefonul şi-l vârâse în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Mai bine zis un anume manuscris, ultimul volum din seria la care lucra domnul Thomas.

Liz i-a aruncat o privire care spunea: „Gata, ajunge". Însă mama a continuat:

— Tocmai l-a terminat şi milioane de oameni abia aşteaptă să-l citească. Am considerat că-i de datoria mea să-i ajut.

Poliţiştii nu păreau prea interesaţi de explicaţiile ei. Veniseră ca să cerceteze camera în care murise domnul Thomas. Şi ca să se asigure că persoanele de pe proprietate aveau motive întemeiate să se afle acolo.

— Cred că a murit în birou, a spus mama, arătându-le *La Petite Maison.*

— Îhî, a mârâit unul dintre poliţişti. Aşa am auzit şi noi. O să aruncăm o privire înăuntru.

Apoi s-a aplecat şi s-a sprijinit cu mâinile pe genunchi ca să ajungă ochi în ochi cu mine, că eram cam piticanie pe vremea aceea.

— Cum te cheamă, băiete?

— James Conklin, am răspuns eu, aruncându-i o privire pătrunzătoare domnului Thomas, că poate o să bage şi el la cap. Mi se spune *Jamie.* Asta-i mama mea.

Şi am luat-o de mână.

— Ai chiulit de la şcoală, Jamie?

N-am apucat să-i răspund, pentru că a intervenit mama, care i-a spus pe un ton calm şi politicos:

— Eu îl iau de la şcoală, dar astăzi m-am gândit că n-o să ajung la timp, aşa că am făcut mai întâi un ocol şi l-am luat. Corect, Liz?

— Afirmativ, a spus Liz. Domnilor poliţişti, noi n-am intrat în birou, aşa că nu vă pot spune dacă uşa e încuiată sau nu.

— Menajera a lăsat-o descuiată, căci înăuntru era cadavrul, a zis cel care mă întrebase dacă chiulesc. Dar mi-a dat cheile, ca să o încuiem după ce ne terminăm treaba.

— Ai putea să le zici că nu m-a omorât nimeni. Am făcut un infarct. Al dracu' de tare m-a durut.

Normal că nici nu-mi trecea prin minte să le zic așa ceva. Sigur, nu aveam decât nouă ani, dar nu eram prost.

— Aveți și cheia de la poartă? s-a interesat Liz, comportându-se acum ca un adevărat profesionist. Pentru că noi am găsit-o deschisă.

— O avem și o s-o încuiem noi la plecare, i-a răspuns al doilea polițist. Tare bună idee ai avut, doamnă detectiv, când ai lăsat mașina chiar acolo.

Liz a întins mâinile, de parcă ar fi vrut să spună că era, pur și simplu, o chestiune care ținea de rutina dobândită în atâția ani de muncă în cadrul poliției.

— Acum vă lăsăm să vă vedeți de treabă.

Polițistul care vorbise cu mine a zis:

— Ar trebui să ne spuneți cum arată manuscrisul acela valoros, ca să ne asigurăm că e în siguranță.

Acum a venit rândul mamei să răspundă:

— Abia săptămâna trecută mi-a trimis originalul. Pe un stick de memorie. Nu cred că mai există vreo copie. Era cam paranoic.

— Chiar că eram, a recunoscut domnul Thomas, ai cărui pantaloni scurți iar o luaseră la vale.

— Mă bucur că ați venit ca să supravegheați proprietatea, a zis al doilea polițist.

Cei doi au dat mâna cu Liz și cu mama. Și cu mine. După care au pornit pe cărarea pietruită către căsuța verde unde murise domnul Thomas. Mai târziu aveam să aflu că foarte mulți scriitori au murit la masa de lucru. Probabil că scrisul e o meserie care presupune un grad mare de risc.

— Hai să mergem, Asule! mi-a spus Liz și a vrut să mă ia de mână.

Dar eu m-am ferit.

— Du-te și stai puțin lângă piscină, am zis eu. Duceți-vă amândouă.

— De ce? a vrut să știe mama.

Și m-am uitat atunci la ea cum nu cred că mă mai uitasem vreodată – de parcă era proastă. De fapt, în momentul ăla chiar credeam că *este.* Că amândouă sunt proaste. Ca să nu mai spun și prost-crescute ca naiba.

— Pentru că ai căpătat ce-ai vrut, iar acum eu trebuie să-i mulțumesc.

— Off, Dumnezeule mare! a exclamat mama și s-a plesnit din nou peste frunte. Unde mi-e capul? Îți mulțumesc, Regis! Îți mulțumesc din tot sufletul meu!

Mama mulțumea unui strat de flori, așa că am luat-o de braț și am întors-o.

— Acolo e, mamă.

A mulțumit iarăși, dar domnul Thomas nu i-a răspuns. Părea că nu-l interesează. Apoi mama s-a dus lângă piscina goală, unde fuma Liz.

Eu nu trebuia să-i mulțumesc, pentru că aflasem deja că pe morți îi lasă rece chestiile astea, dar eram un copil politicos și i-am mulțumit. Plus că mai voiam ceva de la el.

— Prietena mamei, am început eu, Liz...

Domnul Thomas n-a zis nimic, dar s-a uitat la ea.

— Nu crede că te văd și că vorbesc tu tine. Crede că totul e doar o invenție a mea. Adică știe că s-a întâmplat ceva ciudat, pentru că niciun copil de pe lume n-ar fi în stare să născocească o asemenea poveste – apropo, tare mult mi-a plăcut ce a pățit George Threadgill...

— Mulțumesc. A primit exact ce merita.

— ...dar o să se tot gândească la asta și o să găsească tot felul de explicații care să-i convină.

— O să raționalizeze.

— Dacă așa îi zici...

— Așa îi zic.

— Ai cum să-i dovedești că ești aici pe bune?

Mă gândeam la mâncărimea aia din obrazul domnului Burkett atunci când îl pupase soția lui.

— Nu știu. Auzi, Jimmy? Tu ai cumva vreo idee despre ce mă așteaptă de acum încolo?

— Nu am, domnule Thomas. Îmi pare rău.

— Ei, asta e... Oricum o să aflu curând.

Şi s-a dus către piscina în care nu avea să mai înoate vreodată. Probabil că o va umple cineva când va veni din nou căldura, dar atunci el va fi dispărut de mult. Mama şi cu Liz fumau din aceeaşi ţigară şi discutau ceva în şoaptă. Nici chestia asta nu-mi plăcea mie la Liz: că o făcuse pe mama să se reapuce de fumat. Nu la fel de mult ca în trecut şi fuma doar când erau împreună. Dar chiar şi aşa...

Domnul Thomas s-a oprit lângă Liz, a tras aer în piept şi i l-a suflat în obraz. Liz n-avea breton şi îşi ţinea părul strâns la spate în coadă de cal, însă tot a strâns din ochi, aşa cum îţi vine să faci când îţi bate vântul în faţă. Şi s-a ferit. Cred că ar fi căzut în piscină dacă n-ar fi apucat-o mama de braţ.

— Ai simţit? am întrebat-o eu.

Tâmpită întrebare, normal că simţise.

— Ăla a fost domnul Thomas.

Iar domnul Thomas se îndepărta acum de noi şi se întorcea la biroul său.

— Mulţumesc încă o dată, domnule Thomas! am strigat eu după el.

Nu s-a întors, ci doar a ridicat o mână şi apoi şi-a vârât-o la loc, în buzunarul pantalonilor scurţi. Acum aveam o priveliştе excelentă la partea de sus a „pupineţei" lui („pupineaţă" era cuvântul folosit de mama când vedea vreun tip cu pantaloni cu talie mult prea joasă); iar, dacă vi se par prea multe informaţii şi iar strâmbaţi din nas, n-am ce să vă fac. L-am convins să ne spună – într-o oră! – tot ce crease el în multe luni de lucru. Nu ne-a refuzat, că nu putea să ne refuze. Şi poate a simţit că asta i-a dat dreptul să ne arate fundul.

Dar firеşte că numai eu i l-am văzut.

14

A venit vremea să vă povestesc despre Liz Dutton, așa că fiți atenți. Fiți atenți la *ea!*

Avea în jur de un metru șaizeci și șapte, șaizeci și opt. Cam ca mama. Păr negru până la umeri (când nu și-l strângea în coadă de cal, conform regulamentului). Colegii mei din clasa a patra ar fi zis că era o „bunăciune" – presupunând că ar fi înțeles sensul cuvântului. Avea un zâmbet foarte frumos și ochi cenușii și plini de căldură. Cu condiția să nu fie cu capsa pusă. Pentru că, atunci când era așa, ochii ăia cenușii semănau cu o zi cu lapoviță din noiembrie.

Îmi plăcea de ea pentru că știa să se poarte frumos cu mine. De exemplu, atunci când am avut gura și gâtul foarte uscate și ea mi-a dat Cola aia rămasă de la Burger King, fără să fi fost nevoie să i-o cer (că mama nu mai era deloc atentă la mine, așa de obsedată era să prindă toate dedesubturile cărții nescrise a domnului Thomas). De asemenea, îmi mai lua uneori câte o mașinuță de colecție și – mai rar, ce-i drept – se așeza pe jos și se juca împreună cu mine. Câteodată, mă lua în brațe și îmi ciufulea părul. Alteori, se apuca să mă gâdile, până când țipam la ea, rugând-o să înceteze, altminteri o să fac pe mine... adică o să-mi „adăp chiloței", cum zicea ea.

Dar *nu-mi plăcea* de ea pentru că uneori, mai ales după drumul până la Bordeiul de Piatră, se mai întâmpla să-mi ridic ochii și să o văd că mă studiază atentă, de parcă aș fi fost o bacterie pusă la microscop. Și atunci nu era pic de căldură în ochii ei cenușii. Sau îmi spunea că era o mare harababură și mizerie în camera mea – ceea ce, hai să fiu sincer, așa și era, numai că pe mama nu părea s-o deranjeze. „Îmi face rău la ochi", zicea Liz atunci. Sau: „Oare așa ai de gând să trăiești toată viața, Jamie?" Și mai credea că sunt prea mare ca să dorm cu lampa de veghe aprinsă, dar mama a pus capăt acestei discuții – doar *acestei* discuții –, zicându-i: „Dar lasă-l în pace, Liz. O să renunțe la ea când o să se simtă pregătit s-o facă."

Care mi se pare mie cea mai importantă chestie? Că mi-a furat o mare parte din atenția și dragostea mamei. Mult mai târziu, când am citit niște lucrări de-ale lui Freud, pentru cursul de psihologie din

anul doi de facultate, mi-am dat seama că în copilărie sufeream de complexul lui Oedip şi o consideram pe Liz rivala mea.

Mda, sigur...

Bineînţeles că eram gelos şi aveam toate motivele să fiu. N-aveam tată, nici măcar nu ştiam cine naiba era, pentru că mama refuza să discute despre el. Mai târziu am aflat că şi ea avea *toate motivele* să refuze. Dar, când eram mai mic, nu ştiam decât că eram: „Tu şi cu mine împotriva întregii lumi, Jamie!" Dar asta doar până când a apărut Liz. Oricum, să nu uitaţi că nici *înainte* de Liz n-am putut să mă bucur prea mult de prezenţa mamei, pentru că era mult prea ocupată cu încercările de a salva agenţia, după ce ea şi cu unchiul Harry fuseseră futuţi de James Mackenzie (muream de draci că aveam acelaşi prenume ca el). Mama săpa mereu după aur prin maldărele de manuscrise respinse, sperând că va da de un personaj care să rupă gura târgului.

Poate ar trebui să spun că argumentele mele pro Liz erau aproximativ egale cu cele contra în ziua aceea când ne-am dus la Bordeiul de Piatră. De fapt, cele pro erau în uşor avantaj, din cel puţin patru motive: nu erau de nesocotit toate maşinuţele şi camioanele de jucărie pe care le căpătam; îmi plăcea tare mult să stau pe canapea între mama şi Liz şi să mă uit la *Teoria Big Bang;* voiam să-mi placă tot ce-i plăcea şi mamei; Liz o făcea fericită. Pe vremea aceea. Mai târziu (iată, din nou, expresia aia) nu la fel de mult ca la început.

Crăciunul din anul ăla a fost super. Am primit cele mai tari cadouri şi de la mama, şi de la Liz şi am mâncat de prânz la Chinese Tuxedo, după care Liz a trebuit să se ducă la serviciu. Pentru că – după cum zicea ea mereu: „Infractorii nu-şi iau niciodată liber, nici măcar de sărbători." Aşa că eu şi cu mama ne-am întors pe Park Avenue, unde locuiserăm înainte.

Mama a păstrat legătura cu domnul Burkett şi după ce ne-am mutat de acolo şi ne mai vedeam uneori. „Pentru că e singur", zicea mama, „dar şi pentru că... Pentru că, oare, ce, Jamie?".

„Pentru că ne place de el", răspundeam eu, fără să mint câtuşi de puţin.

Am luat cina de Crăciun la el acasă (nu cine ştie ce cină, doar

sandviciuri cu carne de curcan şi sos de merişoare de la conservă), pentru că fiica lui era pe Coasta de Vest şi nu avea cum să vină la el. Aveam să aflu alte amănunte mai târziu.

Şi, da, mergeam în vizită pentru că ne plăcea de el.

După cum probabil v-am spus, domnul Burkett era, de fapt, *domnul profesor Burkett,* acum profesor emerit, titlu care – din câte am înţeles eu – se acordă unor profesori ieşiţi la pensie, dar cărora încă li se permite să mai treacă pe la universitate şi să predea câteva cursuri din materia aia super deşteaptă numită E-E – adică (Literatură) engleză şi europeană. Am făcut odată greşeala de a-i zice literatură (şi atât) şi nu vreţi să ştiţi ce mi-au auzit urechile.

În fine, masa aia a fost destul de bunuţă, chit că n-am avut decât morcovi drept garnitură. După ce am terminat de mâncat, am făcut schimb de cadouri. Eu i-am dat domnului Burkett un glob de zăpadă, ca să şi-l pună la colecţie. Mai târziu am aflat că fusese colecţia soţiei sale, dar îi plăcea şi lui. Aşa că mi-a mulţumit frumos şi l-a pus pe poliţa căminului, alături de celelalte. Mama i-a dat o carte foarte groasă care se chema *Sherlock Holmes – noua ediţie critică*[15]*,* pentru că, pe vremea când el lucra cu normă întreagă la universitate, predase un curs care se chema „Gotic şi fantastic în literatura engleză".

El i-a dat mamei un medalion şi i-a spus că-i aparţinuse soţiei sale. Mama n-a vrut să-l primească şi i-a zis că trebuie să-l păstreze pentru fiica lor. Dar domnul Burkett i-a răspuns că Siobhan căpătase deja bijuteriile cele mai frumoase ale Monei şi că trebuia să vină mai repede acasă dacă nu voia să le piardă pe cele rămase. Adică, din câte am înţeles eu, fata lui (cu numele ăla greu de pronunţat – abia mai târziu am aflat că era un nume irlandez vechi) putea să fluiere a pagubă dacă nu se hotăra să-şi viziteze tatăl rămas singur. Şi îi dădeam dreptate domnului Burkett, căci cine ştie câte Crăciunuri va mai apuca el? Că doar părea să fie cel mai bătrân om din lume. Pe lângă asta, eu aveam şi o slăbiciune pentru taţi, deoarece eu nu avusesem unul. Ştiu bine că se spune că nu are cum să-ţi lipsească

[15] *The New Annotated Sherlock Holmes* (2004-2005), ediţie critică îngrijită de scriitorul american Leslie S. Klinger. În cele trei volume ale sale sunt strânse toate cele 56 de povestiri şi cele patru romane cu Sherlock Holmes, scrise de Sir Arthur Conan Doyle (n. tr.).

niciodată ceva ce n-ai avut nicicând şi cred că este ceva adevăr în vorbele astea, dar simţeam că-mi lipseşte *ceva.*

Mie domnul Burkett mi-a făcut cadou tot o carte. Se chema *Douăzeci de basme necenzurate.*

— Ştii ce înseamnă „necenzurat", Jamie?

Păi, nu se putea dezbăra de năravurile de profesor, nu?

Am clătinat din cap.

— Dar tu ce crezi că ar putea să însemne?

Acum se apleca zâmbind spre mine, cu mâinile lui noduroase atârnându-i moi între genunchii osoşi.

— Încearcă să ghiceşti din titlul întreg.

— Netăiate? Adică întregi?

— Ai nimerit-o, mi-a spus el. Bravo!

— Sper că scenele alea nu sunt cu sex, a zis mama. Poate că fiul meu citeşte la fel de bine ca un elev de liceu, dar nu are decât nouă ani.

— Niciun sex, doar violenţă de pe timpuri, a răspuns domnul Burkett (în vremea aia nu-i ziceam „domnul profesor", pentru că mi se părea un termen de adresare cam prea pompos şi artificial). De exemplu, în basmul original al Cenuşăresei, pe care ai să-l găseşti în cartea aceasta, surorile ei vitrege...

Mama s-a întors către mine şi mi-a şoptit mai tare, ca s-o audă şi el:

— Acum o să-ţi spună ce se întâmplă.

Dar domnul Burkett nu s-a lăsat descurajat. Îşi intrase în rolul de profesor. Iar mie îmi plăcea, mi se părea interesant.

— În basmul original, surorile vitrege şi-au tăiat degetele de la picioare ca să le vină condurul de cleştar.

— Câââh! am exclamat eu, pe un ton care voia să zică, de fapt, „Ce scârbos, mai spune-mi!"

— Însă condurul ăla nu era, de fapt, din cleştar, Jamie. Se pare că a fost vorba despre o greşeală de traducere, care a fost bătută în cuie şi perpetuată de Walt Disney. În realitate, condurul era făcut din blană de veveriţă.

— Uau! am zis eu.

Chestie mai puţin interesantă decât aia cu surorile care şi-au tăiat

degetele de la picioare, dar voiam să continue.

— În povestea originală „Prinţesa şi Broscoiul”, prinţesa nu îl sărută pe broscoi, ci...

— Ajunge! a spus mama. Mai bine să citească şi să descopere singur deosebirile.

— Aşa e cel mai bine, a fost de acord domnul Burkett. Şi, după aia, poate le vom dezbate împreună, Jamie.

„Adică o să le dezbaţi *tu singur* şi eu am să te ascult”, mi-am spus eu, dar nu mă deranja.

— Vreţi nişte ciocolată caldă? ne-a întrebat mama. Am cumpărat-o gata făcută, dar e foarte bună. O pot reîncălzi cât aţi bate din palme.

— „Macduff, loveşte!” a spus domnul Burkett. „Fie blestemat/ Cel care strigă-ntâi: «Destul! M-am dat!»”[16]

Adică: „Da, hai să bem nişte ciocolată caldă cu frişcă!”

Din câte îmi aduc eu aminte, acela a fost cel mai frumos Crăciun din copilăria mea, de la clătitele de dimineaţă, pe care Liz desenase cu dulceaţă şi cu frişcă faţa Moşului, şi până la ciocolata caldă băută acasă la domnul Burkett, la acelaşi etaj al clădirii unde locuiserăm eu şi cu mama. Şi Revelionul a fost destul de drăguţ, cu toate că am adormit pe canapea, între mama şi Liz, înainte de miezul nopţii. Atunci toate erau bune şi frumoase. Certurile au început în 2010.

Înainte de asta, Liz şi cu mama purtau doar „discuţii aprinse” – aşa le zicea mama –, mai cu seamă despre cărţi. Le plăceau cam aceiaşi autori (v-am zis că se cunoscuseră şi se împrieteniseră datorită lui Regis Thomas) şi aceleaşi filme, însă Liz era de părere că mama se concentrează prea mult pe chestii ca vânzările şi avansurile şi palmaresurile diverşilor scriitori şi mult prea puţin pe subiectele cărţilor. Şi chiar şi-a bătut joc de vreo doi clienţi de-ai mamei, spunând că romanele lor parcă erau scrise de nişte „analfabeţi”. Iar mama i-a răspuns atunci că analfabeţii ăştia ne plătesc chiria şi curentul electric. Plus azilul unde unchiul Harry se marina în propriul pipi.

Dar apoi certurile dintre ele au început să se îndepărteze de terenul mai mult sau mai puţin sigur al cărţilor şi al filmelor şi au

[16] William Shakespeare, *Macbeth,* Actul V, Scena 7, traducere din limba engleză de Ion Vinea, apud *Opere,* vol. VII, Editura Univers, Bucureşti, 1988, p. 591 (n. red.).

devenit mai înflăcărate. Unele erau despre politică. Liz era înnebunită după un congresmen pe care-l chema John Boehner. Mama îi zicea John Boner. Așa numeau puștii pe care-i știam eu penisul în erecție. Ori poate-i zicea așa din greșeală, dar nu prea cred. Mama era de părere că Nancy Pelosi (de care probabil ați auzit, pentru că încă face politică) era o femeie curajoasă pentru că se încumetase să intre în „clubul băieților". Liz credea că era o tută cu ifose.

Cea mai nasoală ceartă pe teme politice au avut-o atunci când Liz a declarat că nu prea credea că Obama s-ar fi născut în America. Mama a făcut-o proastă și rasistă. Erau în dormitor, cu ușa închisă – acolo se certau de obicei –, dar strigau atât de tare una la alta, încât le auzeam din living fiecare cuvințel. Câteva minute mai târziu, Liz a plecat valvârtej, trântind ușa. Nu s-a mai întors aproape o săptămână. După aia a venit și s-au împăcat. S-au împăcat în dormitor. Cu ușa închisă. Am auzit și cum s-au împăcat, pentru că făceau destul de mult zgomot. Adică gemeau și râdeau și arcurile patului scârțâiau.

Se mai certau și pe tema metodelor folosite de poliție, iar asta se întâmpla cu ani buni înainte de apariția mișcării „Black Lives Matter". Subiectul respectiv era un punct nevralgic al lui Liz, după cum probabil vă dați seama. Mama critica la sânge obiceiul discriminatoriu al poliției de a face profilul psihologic al infractorilor punând cel mai mare accent pe rasă, iar Liz îi spunea că poți să faci un asemenea profil doar atunci când cunoști mai multe caracteristici. (N-am priceput asta atunci, n-o pricep nici astăzi.) Mama zicea că, atunci când negrii și albii sunt condamnați pentru același tip de infracțiune, negrii sunt cei care primesc cele mai aspre sentințe și câteodată albii nici nu intră la pușcărie. Liz a contrazis-o, spunând: „Arată-mi tu un bulevard care să se cheme Martin Luther King, în absolut orice oraș vrei, iar eu o să-ți demonstrez că zona aia are cea mai ridicată rată a criminalității din orașul respectiv." Începuseră să se certe tot mai des și, chiar dacă eram copil, tot îmi dădeam seama care era cauza principală: amândouă beau prea mult. Nu prea mai aveam acum parte de un mic dejun cald, așa cum obișnuia mama să facă de două sau chiar de trei ori pe săptămână. Ieșeam dimineața din camera mea și le găseam cocoșate peste cănile mari cu cafea. Amândouă erau încă îmbrăcate în halatele identice de casă și

amândouă erau palide şi aveau ochii roşii. În găleata pentru gunoi erau trei, câteodată chiar patru sticle goale de vin plus o mulţime de mucuri de ţigară.

Şi mama îmi zicea:

— Ia-ţi singur nişte suc şi nişte cereale şi mănâncă-le cât timp mă îmbrac.

Iar Liz îmi cerea să nu fac zgomot, pentru că aspirina nu-şi făcuse încă efectul şi îi plesnea capul de durere şi că ori avea o inspecţie la secţia unde lucra, ori trebuia să fileze cine ştie ce infractor. Dar nu pe Bateristul; nu, nu reuşise să intre în echipa care se ocupa de el.

Aşa că în dimineţile acelea îmi beam sucul şi-mi mâncam cerealele fără să zic nici pâs. Mama parcă se simţea mai bine după ce se îmbrăca pentru a mă duce la şcoală (fără să ia deloc în seamă bombănelile lui Liz, care spunea că eram deja destul de mare ca să mă duc singur).

Mie toate astea mi se păreau nişte lucruri perfect normale. Nu cred că înţelegi lumea înainte de cincisprezece sau şaisprezece ani; până la vârsta asta iei ce ţi se dă şi încerci să te adaptezi. Din când în când îmi începeam ziua văzându-le pe cele două femei mahmure aplecate peste cănile cu cafea; mai târziu dimineţile de acest fel au devenit din ce în ce mai numeroase. Deja ajunsesem să nu mai simt mirosul de vin, care pătrunsese în toate colţurile apartamentului. Dar poate că o parte din mine încă era conştientă de el, pentru că, după câţiva ani, pe când eram la facultate, colegul meu de cameră a vărsat o sticlă de vin negru şi atunci mirosul ăla parcă mi-a dat un pumn în nas. Şi mi-am amintit totul. Părul încâlcit al lui Liz. Cearcănele mamei. Cum ştiam eu că trebuie să închid uşa dulapului unde ne ţineam cutiile cu cereale: *încet şi fără zgomot.*

I-am spus colegului meu de cameră că mă duc la magazin să-mi iau un pachet de ţigări (da, până la urmă m-am apucat şi eu de fumat, ştiu că nu-i deloc sănătos, dar asta e...). Însă, de fapt, voiam să scap de mirosul ăla. Dacă mi s-ar da de ales între a vedea oameni morţi (da, încă îi văd) şi a retrăi toate amintirile deşteptate de mirosul de vin vărsat, cu siguranţă că aş alege morţii.

Oricând.

15

Patru luni i-a luat mamei să scrie *Secretul din Roanoke,* mereu alături de micuțul și dragul ei reportofon. Mi-aduc aminte că am întrebat-o odată dacă tot ce făcea ea semăna cu pictatul unui tablou. S-a gândit puțin și mi-a răspuns că mai degrabă seamănă cu seturile de pictură după numere pentru copii mici, în care urmăreai instrucțiunile și îți ieșea o chestie „numai bună de pus în ramă".

Și-a angajat și un ajutor care să se ocupe de agenție, pentru ca ea să se poată dedica în totalitate scrisului. Chiar mi-a zis odată, pe când ne întorceam de la școală – asta a fost în iarna dintre 2009 și 2010, în singurul moment al zilei când mai respira și ea niște aer cât de cât curat –, că nu-și permitea să angajeze un ajutor și nici nu-și permitea să nu-l angajeze. Asistenta pe care a găsit-o se numea Barbara Means, care abia ce absolvise programul de limbă și literatură engleză de la Vassar și era dispusă să trudească în agenția noastră pe o leafă de nimic, în schimbul dobândirii experienței în domeniu. Și chiar era pricepută și ne-a fost de mare folos. Avea ochi mari și verzi și mie mi se păreau cei mai frumoși ochi din lume.

Mama scria. Mama ștergea ce scrisese și scria din nou. Mama nu citea în lunile alea decât cărțile cu *Roanoke,* dorindu-și să simtă cât mai bine stilul lui Regis Thomas. Să se identifice cu el. Era atentă la vocea mea de pe casetă. O derula înainte și înapoi. Completa spațiile goale. Într-o noapte, când aproape terminase a doua sticlă de vin, am auzit-o spunându-i lui Liz că o să-și piardă mințile dacă mai trebuie să scrie altă frază despre „sâni obraznici cu sfârcuri trandafirii". De asemenea, mai trebuia să răspundă la telefoanele de la edituri – și odată chiar de la *New York Post* –, care se interesau de situația ultimei cărți a lui Thomas, pentru că piața editorială se umpluse deja de tot soiul de zvonuri. (Mi-am amintit de toate astea atunci când Sue Grafton[17] a murit, fără să mai apuce să scrie și ultimul ei roman din SERIA ALFABETULUI.) Când era obligată să dea explicații tuturor oamenilor care o sunau, mama îmi zicea că nu poate să sufere să mintă.

[17] Sue Grafton (1940-2017), scriitoare americană de romane polițiste (n. tr.).

— Ooo, dar te pricepi de minune! mi-amintesc că i-a spus Liz.

Comentariu care i-a adus altă privire urâtă din partea mamei, privire care se repeta tot mai des în ultimul lor an de relaţie.

Mama l-a minţit şi pe editorul (era o femeie) lui Regis, spunându-i că Regis îi dăduse instrucţiuni precise cu foarte puţină vreme înainte de moarte şi îi ceruse să nu arate nimănui până în 2010 manuscrisul *Secretului,* tocmai pentru a „stârni interesul cititorilor". Liz era de părere că minciuna asta era cam şubredă, dar mama era convinsă că o să ţină.

— Oricum, Fiona nu l-a editat niciodată, a zis ea.

Adică Fiona Yarbrough, angajată la Editura Doubleday, care publica romanele domnului Thomas.

— Toată treaba ei era să-i trimită o scrisoare lui Regis după fiecare nou manuscris primit, în care să-l laude şi să-i spună că s-a întrecut şi de data asta.

După ce cartea a fost – în sfârşit! – predată, mama s-a învârtit ca leul în cuşcă şi s-a răstit la toată lumea (evident că nici eu n-am scăpat) vreme de o săptămână, aşteptând s-o sune Fiona şi să-i spună: „Cartea asta nu-i scrisă de Regis, n-are nicio legătură cu stilul lui. Cred că tu ai scris-o, Tin!" Dar totul a fost în regulă. Ori Fiona nici n-a bănuit ceva, ori nu i-a păsat. Important a fost că, la sfârşitul toamnei lui 2010, când a fost publicată cartea, criticilor literari nici nu le-a trecut prin minte că era ceva necurat cu *Secretul din Roanoke.*

> *Publishers Weekly:* „Thomas a păstrat ce-i mai bun pentru la urmă!
>
> *Kirkus Reviews:* „Fanii literaturii istorice, cu tuşe sentimentale şi barbare, vor fi în al nouălea cer când vor descoperi toate scenele de sex şi violenţă de aici."

Criticul literar Dwight Garner a scris în *The New York Times:*

> *Stilul acesta greoi şi insipid îl defineşte pe Thomas; exagerând puţin, aş putea spune că seamănă cu o farfurie plină cu mâncare de la o cârciumă dubioasă de periferie.*

Mamei nu-i păsa de toate recenziile alea; nu-i păsa decât de avansul uriaș și de drepturile de autor pe volumele anterioare despre *Roanoke.* Doar s-a văicărit al naibii de tare din cauză că nu primea decât cincisprezece procente, când, de fapt, ea scrisese toată afurisita aia de carte, dar măcar își luase o mică revanșă dedicându-și sieși acel ultim volum al seriei.

— Pentru că merit cu vârf și îndesat, a zis ea.

— N-aș prea crede, a contrazis-o Liz. Dacă stai să te gândești, tu n-ai fost decât dactilografa, Tee. Mai corect ar fi fost să i-o dedici lui Jamie.

În urma acestei replici, Liz s-a ales cu altă privire urâtă din partea mamei; numai că eu credeam că Liz avea ceva dreptate. Deși, dacă mă gândeam *mai bine,* și eu fusesem doar un fel de secretară. Pentru că romanul îi aparținea în întregime domnului Thomas, indiferent dacă era mort sau nu.

16

Acum ia fiţi atenţi la chestia asta: v-am înşirat deja câteva motive pentru care îmi plăcea Liz şi probabil că erau mai multe. V-am explicat şi motivele pentru care *nu-mi plăcea* şi probabil că am omis câteva şi din astea. Însă n-am luat în calcul decât mai târziu (mda, iată din nou expresia aceea) posibilitatea ca *ea să nu mă fi plăcut pe mine.* De ce să mă fi gândit la aşa ceva? Eram atât de obişnuit să mă iubească toată lumea, că nici nu mai băgam de seamă dacă se purta cineva mai rece cu mine. Mă iubea mama, mă iubeau toţi profesorii – mai ales doamna Wilcox, învăţătoarea mea din clasa a treia, care m-a strâns tare în braţe în ultima zi de şcoală şi mi-a spus că o să-i fie dor de mine. Mă iubeau cei mai buni prieteni ai mei, Frankie Rider şi Scott Abramowitz (deşi evident că nu vorbeam şi nici nu ne gândeam la asta). Şi să n-o uităm pe Lily Rhinehart, care m-a pupat odată drept pe gură. Şi mi-a dat şi o felicitare înainte să mă mut la altă şcoală. Pe felicitarea aia era desenat un căţeluş trist şi înăuntru scria ÎMI VA FI DOR DE TINE ÎN FIECARE ZI ÎN CARE NU VOM FI ÎMPREUNĂ. Şi, când s-a semnat, a desenat o inimioară în locul punctului de pe *i*-ul din nume. Şi mai multe *x*-uri şi *o*-uri, adică pupici şi îmbrăţişări.

Liz m-a *plăcut,* cel puţin o perioadă – sunt sigur de asta. Dar atitudinea ei s-a schimbat după povestea de la Bordeiul de Piatră. De atunci a început să mă considere o ciudăţenie, un fel de monstru. Şi cred – ba nu cred, *ştiu* – că tot în perioada aceea lui Liz a început să-i cam fie frică de mine. Şi e greu să-ţi placă totuşi ceva ce-ţi provoacă teamă. Poate chiar imposibil.

Chiar dacă spunea că, la nouă ani, eram destul de mare ca să mă întorc singur de la şcoală, uneori venea ea să mă ia, în locul mamei. Asta se întâmpla când lucra în ture, iar tura ei de dimineaţă începea la ora patru şi se termina la prânz. Detectivii făceau tot posibilul ca să evite tura asta, dar uite că Liz avea destul de des parte de ea. Ăsta a fost alt lucru care nu mi-a dat de gândit atunci, dar, mai târziu (ştiu, din nou, „Mda, mda, mda, bine, bine, bine"), am înţeles că şefii ei nu o plăceau prea mult. Şi nici nu prea aveau încredere în ea. N-avea nicio legătură cu relaţia ei cu mama – pentru că, în materie de sex,

poliția din New York intra (agale, ce-i drept) în secolul al XXI-lea. N-avea legătură nici cu băutura, deoarece nu era singura din branșa asta care să bea cam multișor. Însă unii dintre colegii cu care lucrase începuseră să suspecteze că ar fi fost coruptă. Și – uite că vă divulg adevărul mai devreme! – nu se înșelau.

17

Trebuie să vă povestesc despre două ocazii mai ciudate când m-a luat Liz de la școală. În ambele dăți a venit cu mașina, dar nu aceea de poliție, cu care fusesem la Bordeiul de Piatră, ci mașina ei personală. Prima oară a fost în 2011, pe când ea și cu mama încă erau împreună. A doua oară a fost în 2013, cam la un an, un an și ceva după ce se despărțiseră. O să ajung și acolo, dar să începem cu începutul.

În ziua aceea de martie am ieșit din școală cu ghiozdanul atârnat doar de un umăr (că așa îl purtau puștii șmecheri de a șasea) și Liz mă aștepta lângă trotuar, în mașină – o Honda Civic. Dacă vreți să știți, oprise în zona destinată persoanelor cu handicap, dar își pusese pe parbriz cartonașul ăla cu OFIȚER DE POLIȚIE ÎN MISIUNE... Știu, acum o să-mi ziceți că era o chestie care ar fi trebuit să-mi dea de gândit, ar fi trebuit să-mi spună ceva despre caracterul ei, chiar dacă n-aveam decât unsprezece anișori.

M-am urcat, încercând să nu strâmb din nas când am simțit duhoarea de fum vechi de țigări, pe care nu-l putea acoperi nici măcar odorizantul în formă de brăduț atârnat de oglinda retrovizoare. La vremea respectivă, datorită *Secretului din Roanoke,* nu mai locuiam în sediul agenției, ci aveam propriul apartament; așa că mă așteptam ca Liz să mă ducă acasă. Numai că am văzut că o ia spre centru.

— Unde mergem? am întrebat-o eu.

— În excursie, Asule, mi-a răspuns ea. Ai să vezi.

Destinația era Cimitirul Woodlawn din Bronx, loc unde, printre mulți alții, își aflaseră odihna veșnică Duke Ellington, Herman Melville și Bartholomew „Bat" Masterson[18]. Știu cine au fost ăștia pentru că i-am căutat pe internet și mai târziu am scris un referat despre Woodlawn pentru școală. Liz a ieșit de pe Webster Avenue și apoi a început să conducă încolo și încoace pe alei. Nu zic, era drăguț. Dar și nițel cam sinistru.

— Știi câți oameni sunt îngropați aici? m-a întrebat ea.

[18] Bartholomew Masterson (1853-1921), șerif și ziarist american, practicant înrăit de jocuri de noroc, cunoscut pentru aventurile sale în Vestul Sălbatic (n. tr.).

Am clătinat din cap şi atunci ea mi-a zis:

— Trei sute de mii. Mai puţini decât locuitorii din Tampa[19], dar nu cu mult. M-am uitat pe Wikipedia, de acolo ştiu.

— De ce am venit aici? E interesant, dar am teme de făcut.

Nu era o minciună, dar temele mi le puteam termina într-o jumătate de oră. Ziua era frumoasă şi senină, iar Liz părea absolut normală – doar era Liz, prietena mamei –, însă toată povestea aia era cam macabră ca să fie numită „excursie".

Nu s-a lăsat fraierită de minciuna mea cu temele.

— Oamenii sunt îngropaţi aici dintotdeauna. Uită-te în stânga!

A întins mâna şi a redus viteza de la patruzeci la oră la ceva ce semăna cu mersul melcului. Îmi arăta spre un loc unde erau mai mulţi oameni în jurul unui sicriu care urma să fie coborât în groapă. La căpătâiul mortului stătea un popă, cu o carte deschisă în mâini. Mi-am dat seama că nu era rabin, pentru că nu purta tichie.

Liz a oprit maşina. Nu ne-a băgat în seamă nimeni. Toţi oamenii de acolo erau atenţi la vorbele preotului.

— Tu vezi morţi, mi-a spus ea. Acum pot să accept asta. Mi-ar fi şi greu să n-o fac după ce s-a întâmplat acasă la Thomas. Aici vezi vreunul?

— Nu, am răspuns eu, extrem de neliniştit.

Dar nu eram aşa din cauza ei, ci din cauză că tocmai ce aflasem că suntem înconjuraţi de trei sute de mii de cadavre. Chiar dacă ştiam că morţii (aşa cum îi văd eu) dispar după câteva zile – cel mult o săptămână –, parcă mă aşteptam să-i văd pe toţi lângă mormintele lor sau căţăraţi pe ele. Şi poate împresurându-ne încet, ca într-un film cu zombi.

— Sigur?

M-am uitat spre locul unde avea loc înmormântarea (ori slujba, ori cum i-o fi zis). Probabil că preotul începuse să spună o rugăciune, pentru că toate persoanele stăteau cu capetele plecate. Cu o singură excepţie. Era acolo un tip care se uita indiferent la cer.

— Tipul ăla în costum albastru, am zis eu în cele din urmă. Ăla fără cravată. Ar putea să fie mort, dar nu ştiu sigur. Dacă n-au nimic

[19] Tampa – oraş mare din statul Florida (n. tr.).

atunci când mor, nimic care să se *vadă,* seamănă, de obicei, cu orice om normal.

— Eu nu văd niciun bărbat fără cravată, mi-a zis ea.

— Bine, înseamnă că e mort.

— Întotdeauna participă la propria înmormântare? m-a întrebat Liz.

— De unde să știu eu? E prima oară când intru într-un cimitir, Liz. Am văzut-o pe doamna Burkett, dar numai la slujba de la biserică, pentru că mama și cu mine n-am fost la cimitir. După slujbă ne-am dus acasă.

— Dar pe ăsta de aici *îl vezi.*

Se uita ca în transă la grupul de persoane îndoliate.

— Ai putea să te duci acolo și să vorbești cu el la fel cum ai vorbit în ziua aia cu Regis Thomas?

— Ba nu mă duc deloc acolo!

N-aș vrea să spun acum că am zbierat, dar mă tem că fix așa am făcut.

— Cum să fac așa ceva în fața prietenilor lui? În fața soției și a copiilor? Nu poți să mă obligi!

— Nu te ambala, Asule! mi-a spus ea, ciufulindu-mi părul. Pur și simplu, încerc să mă lămuresc. Cum crezi tu că a ajuns aici? Că precis n-a luat un Uber.

— Nu știu. Vreau să mă duc acasă.

— O să mergem curând și acasă, a spus ea și apoi am continuat să dăm ture prin cimitir, trecând pe lângă morminte și monumente și cam un miliard de pietre funerare.

Am mai urmărit trei înmormântări, dintre care două restrânse, ca prima, unde vedeta show-ului nu se vedea, și una enormă, cu vreo două sute de persoane care se îngrămădeau pe o coastă de deal, iar tipul care dirija reprezentația (ăsta avea tichie plus un șal cu ciucuri, foarte mișto) spunea ceva la un microfon. De fiecare dală Liz m-a întrebat dacă-l văd pe mort și de fiecare dată eu i-am răspuns că nu.

— Probabil nu mi-ai zice nici dacă l-ai vedea, mi-a spus ea. Mi-e clar că te-ai ofticat.

— Ba nu m-am ofticat.

— Ba da. Și, dacă ai să-i zici lui Tee că te-am adus aici, probabil c-o

să se ia de mine. Vrei să fii drăguț și să-i zici că ne-am oprit să mâncăm o înghețată?

Deja aproape ajunseserăm înapoi pe Webster Avenue, iar eu mă simțeam un pic mai bine. Și îmi ziceam că Liz avea tot dreptul să fie curioasă; oricine ar fi fost.

— Poate dacă am mânca pe bune una.

— Mită! Asta-i o infracțiune prevăzută în Codul penal! a râs ea și mi-a ciufulit părul și ne-am împăcat.

Când am ieșit din cimitir, am observat o femeie tânără în rochie neagră care stătea pe băncuță și aștepta autobuzul. Lângă ea stătea o fetiță în rochie albă și cu pantofi negri de lac. Fetița avea părul blond și obrajii trandafirii și o gaură în gât. I-am făcut cu mâna. Liz nu m-a văzut, pentru că era atentă să prindă momentul potrivit în care să se înscrie în trafic. Nu i-am spus nimic despre fetița aia. După cină, Liz a plecat. Ori s-a dus la serviciu, ori la ea acasă. Și am fost pe punctul de a-i povesti mamei ce se întâmplase. Dar nu i-am povestit. Mai târziu m-am gândit că fetița aia avea gaura în gât pentru că se înecase cu mâncare și atunci i-au făcut gaura ca să poată respira, numai că a fost prea târziu. Stătea acolo, lângă mama ei, iar mama ei nu știa. Dar eu știam. Eu am văzut-o. Când i-am făcut cu mâna, mi-a făcut și ea.

18

În timp ce mâncam îngheţată la unul dintre standurile Lickety Split (Liz îi dăduse telefon mamei şi îi spusese unde suntem şi ce avem de gând să facem), mi-a zis:

— Ciudată chestia asta a ta. *Tare* ciudată! Nu te sperie?

Am vrut s-o întreb dacă ea nu se sperie noaptea când se uită la cer şi vede stelele şi ştie că sunt nemuritoare, dar nu mi-am bătut capul. I-am răspuns că nu. Atâta tot. Adevărul este că te obişnuieşti cu miracolele. Le accepţi, pur şi simplu. Ai putea să-ţi pui întrebări, dar nu o faci. Pur şi simplu, sunt multe minuni pe lume. Pretutindeni.

19

Am să vă povestesc imediat despre cealaltă ocazie când m-a luat Liz de la şcoală, dar mai întâi vreau să vă spun ce s-a întâmplat atunci când s-au despărţit. Credeţi-mă, a fost o dimineaţă de groază.

M-am trezit în urletele mamei, înainte să-mi sune deşteptătorul. O mai auzisem strigând şi o mai văzusem supărată, dar niciodată *atât de furioasă.*

— Ai adus-o aici? În apartamentul în care trăiesc eu cu fiul meu?

Liz a mormăit ceva, aşa că n-am înţeles ce zicea.

— Şi tu crezi că mă interesează? a răcnit mama. În serialele poliţiste asta se cheamă „posesie de substanţe interzise"! Ar putea să mă considere complice şi să mă bage în puşcărie!

— Nu mai dramatiza atât! a spus Liz – mai tare acum. N-a fost niciodată vorba să...

— *Nu contează!* a urlat mama. Au fost aici! Încă *sunt* aici! Pe masă, lângă borcanul cu zahăr! Ai adus *substanţe interzise* la mine în casă!

— Termină! Nu joci într-un episod din *Lege şi ordine.*

Acum începuse să ţipe şi Liz. Şi să se enerveze. Stăteam cu urechea lipită de uşa de la camera mea, în pijama şi în picioarele goale, cu inima bubuindu-mi în piept. Asta nu era o discuţie aprinsă, nici măcar o ceartă nu era. Era mai mult. Era mai rău.

— Dacă nu m-ai fi căutat prin buzunare...

— Dacă nu te-aş fi percheziţionat vrei să zici? Voiam să-ţi fac un *serviciu!* Voiam să-ţi duc uniforma la curăţătorie, odată cu fusta mea de lână. De cât timp erau prafurile acolo?

— De puţin. Tipul căruia îi aparţin e plecat din oraş. O să se întoarcă mâi...

— *De cât timp?*

Liz iarăşi a mormăit ceva şi eu iarăşi n-am auzit ce-a spus.

— De ce să le aduci aici? Asta nu pricep eu. De ce nu le-ai pus în seiful ăla de la tine de acasă? Ăla în care-ţi ţii pistolul!

— Nu...

Şi s-a întrerupt.

— Ce nu?

— Nu *am* un seif. Şi au fost nişte spargeri la mine în clădire. Plus că urma să stau aici. Voiam să ne petrecem săptămâna împreună. M-am gândit că m-ar scuti de un drum.

— *Te-ar scuti de un drum?!*

Liz nu i-a răspuns.

— Deci nu ai acasă niciun seif pentru armă. Ce alte minciuni mi-ai mai spus?

Acum mama nu mai părea furioasă. Părea rănită. Părea că mai are puţin şi începe să plângă. Mie îmi venea să ies din cameră şi să-i cer lui Liz s-o lase în pace pe mama, chiar dacă ea începuse tot scandalul, după ce găsise – *substanţele interzise.* Dar nu m-am mişcat din loc şi am rămas cu urechea lipită de uşă. Tremuram.

Liz a mai mormăit ceva.

— Ăsta-i motivul pentru care ai probleme la serviciu? Le şi foloseşti tu, personal, sau doar faci pe... pe *curierul?* Le *distribui* dealerilor?

— Nu le folosesc şi nici nu le distribui!

— Păi, le ţii şi le dai mai departe! a ridicat mama iarăşi tonul. Mie asta mi se pare că înseamnă *a distribui.*

Apoi a revenit la problema care o supăra cu adevărat. Mă rog, nu era singura problemă, ci aceea care o supăra cel mai tare.

— Le-ai adus în *casa mea.* Unde locuieşte *fiul meu.* La insistenţele mele, îţi încui arma în maşină, dar acum îţi găsesc aproape *un kilogram de cocaină* în uniforma de rezervă.

Şi a râs, dar nu aşa cum râd oamenii când li se pare că ar fi ceva amuzant.

— În uniforma de *poliţie!*

— Nu-i un kilogram.

Liză părea îmbufnată.

— Am crescut cântărind carne în prăvălia tatălui meu, a spus mama. Ştiu ce înseamnă un kil şi fără cântar.

— O s-o iau de aici, a spus Liz. Chiar acum.

— Aşa să faci, Liz. În secunda asta. Şi după aia ai să te întorci să-ţi iei toate lucrurile. Cu un telefon înainte. Ai să vii doar atunci când eu sunt aici şi Jamie e la şcoală. Dacă nu, poţi să nu mai vii deloc.

— Nu vorbeşti serios, a spus Liz.

Dar, chiar dacă o auzeam prin uşă, mi-am dat seama că nici ea nu crede ce zice.

— Ba vorbesc foarte serios. Am să-ţi mai fac un ultim serviciu şi n-am să-i spun şefului tău ce am găsit. Dar dacă mai îndrăzneşti să apari vreodată aici – în afară de data aia când o să vii să-ţi iei catrafusele – am să-l caut şi am să te denunţ. Îţi dau cuvântul meu că aşa am să fac.

— Mă dai afară? Pe bune?

— Pe foarte bune. Ia-ţi prafurile şi cară-te de-aici!

Liz a început să plângă. A fost ceva oribil. Apoi, după ce a plecat, a început şi mama să plângă. Iar asta a fost şi mai îngrozitor. M-am dus în bucătărie şi am strâns-o în braţe.

— Cât ai auzit? m-a întrebat mama.

N-am apucat să-i răspund, pentru că a continuat:

— Cred că tot. Nu vreau să te mint, Jamie. Şi nici nu vreau să-ţi spun că nu a fost ceva extrem de important. Avea droguri la ea, o cantitate foarte mare. Dar îţi cer să nu vorbeşti cu nimeni despre asta, bine?

— Chiar cocaină era?

Plânsesem şi eu, dar mi-am dat seama de asta abia când am auzit cât de înecat îmi era glasul.

— Da. Din moment ce ştii deja asta, poate ar fi bine să-ţi spun că am luat şi eu în facultate, însă doar de vreo două ori. Am gustat puţin dintr-o pungă pe care am găsit-o undeva şi mi-a amorţit instantaneu limba. Da, coca era.

— Acum nu mai e la noi. A luat-o cu ea.

Mamele ştiu de ce se tem copiii lor – firesc, cu condiţia să fie mame bune. Un critic ar spune că-i o idee romantică, dar eu cred că-i o realitate.

— Da, a luat-o şi noi suntem în siguranţă. Nu-mi imaginez o modalitate mai nasoală prin care să ne începem ziua, dar bine că s-a terminat. Tragem linie şi mergem mai departe.

— Bine, dar... asta înseamnă că nu mai eşti prietenă cu Liz?

Mama şi-a şters ochii şi obrajii cu o cârpă de vase.

— Cred că ea n-a mai fost prietenă cu mine de ceva vreme. Numai că eu n-am ştiut. Haide, îmbracă-te, ca să te duc la şcoală!

În aceeași seară, în timp ce-mi făceam temele, am auzit gâl-gâl-gâl din bucătărie și după aia am simțit miros de vin. Însă mirosul era mult mai tare și mai înțepător decât de obicei, chiar mai puternic decât în nopțile în care mama și cu Liz terminau mai multe sticle. Am ieșit din cameră ca să văd dacă nu cumva spărsese sticla (deși nu auzisem niciun zgomot de cioburi) și am văzut-o pe mama stând la chiuvetă cu o carafă cu vin roșu într-o mână și cu una cu vin alb în cealaltă. Mama mea arunca vinul.

— De ce-l arunci? S-a acrit?

— Se poate spune și așa, mi-a răspuns ea. Cred că a început să se acrească acum vreo opt luni. Și a venit momentul să înceteze.

Mai târziu am aflat că mama s-a dus o vreme la întrunirile Alcoolicilor Anonimi după despărțirea de Liz. După care a ajuns la concluzia că n-are nevoie de așa ceva („Sunt numai boșorogi care fac pe ei și se vaită că au băut prea mult acum treizeci de ani", mi-a zis ea.). Plus că nici nu cred că s-a lăsat cu totul de băut, pentru că parcă am simțit-o mirosind a alcool o dată sau de două ori când a venit să mă pupe de noapte bună. Poate gustase un pic la cina cu vreun client. Dacă a ținut o sticlă ascunsă în apartament, eu n-am găsit-o niciodată (dar nici n-am căutat-o prea bine). Însă în anii care au urmat n-am mai văzut-o niciodată nici beată și nici mahmură. Și mă mulțumeam cu asta.

20

O vreme destul de îndelungată n-am mai văzut-o pe Liz Dutton – poate un an, poate puţin mai mult. La început mi-a fost dor de ea, dar mi-a trecut repede. Ori de câte ori mă apuca dorul, îmi aduceam aminte că o minţise pe mama, că o înşelase într-un mare fel. Mă tot aşteptam ca mama să-şi găsească altă prietenă care să doarmă la noi, dar nu s-a întâmplat asta. Deloc. Niciodată. Am întrebat-o odată şi ea mi-a spus:

— Cine se frige cu ciorbă suflă şi în iaurt. Noi doi suntem bine şi asta-i tot ce contează.

Şi chiar aşa eram. Evident, datorită atât lui Regis Thomas – 27 de săptămâni pe lista de bestselleruri din *The New York Times* –, cât şi unor clienţi noi (unul dintre aceştia descoperit de Barbara Means, care pe atunci deja lucra la noi cu normă întreagă, iar în 2017 a avut şi numele trecut pe uşă) agenţia reuşise să se pună din nou pe picioare. Unchiul Harry s-a întors la căminul din Bayone (aceeaşi instituţie, conducere nouă), care nu era cine ştie ce, dar oricum mai bun decât înainte. Mama nu mai era supărată dimineaţa şi şi-a cumpărat câteva haine noi. „Era nevoie s-o fac”, mi-a spus ea în anul ăla. „Am slăbit şapte kilograme de când nu mai beau.”

Eu eram la gimnaziu, chestie destul de naşpa în anumite privinţe şi destul de mişto în altele. Acolo am avut şi un avantaj foarte tare: elevii buni la sport, care n-aveau nimic ultima oră, aveau voie să se ducă fie în sala de educaţie fizică, fie în cea de arte vizuale, fie în cea de muzică sau puteau, pur şi simplu, să plece de la şcoală. Eu nu jucam decât baschet – şi ăla în echipa de juniori –, iar campionatul se terminase, dar tot mai intram în categoria celor buni la sport. În unele zile treceam pe la sala de arte, pentru că acolo se ducea câteodată o tipă roşcată şi tare mişto, pe care o chema Marie O’Malley. Dacă n-o găseam pictând vreun tablou în acuarelă, de care era atât de mândră, mă duceam acasă. Pe jos, dacă era vreme bună (şi singur, sper că se înţelege de la sine), sau cu autobuzul, dacă era vreme rea.

În ziua în care Liz Dutton a reintrat în viaţa mea nici măcar nu m-

am dus s-o caut pe Marie, pentru că primisem un Xbox de ziua mea și voiam să mă joc. Ajunsesem deja pe alee și îmi puneam ghiozdanul pe umeri (pe amândoi, nu doar pe unul singur; clasa a șasea era deja preistorie) când am auzit-o strigându-mă.

— Hei, Asule! Ce mai faci, *bambino?*

Stătea sprijinită de mașina personală, cu picioarele încrucișate la glezne, îmbrăcată cu jeanși și o bluză cam decoltată. Peste bluză purta un sacou, nu hanoracul de la serviciu, dar și sacoul avea pe piept sigla NYPD. Și l-a dat puțin la o parte ca să-mi arate tocul de umăr. Numai că acum nu era gol.

— Bună, Liz! am bolborosit eu.

Am lăsat ochii în jos și am luat-o în dreapta pe stradă.

— Stai un pic! Vreau să vorbesc cu tine.

M-am oprit, dar nu m-am întors cu fața spre ea. De parcă ar fi fost Medusa și o singură privire aruncată la șerpii din părul ei m-ar fi transformat în stană de piatră.

— Nu cred că ar fi bine. S-ar supăra mama.

— Nu trebuie să știe. Întoarce-te și uită-te la mine, Jamie! Te rog! Îmi vine să mor când nu te uiți la mine.

Mi se părea foarte tristă și chestia asta m-a făcut să mă simt nasol. Așa că m-am întors. Se încheiase la blazer, dar tot vedeam umflătura aia unde era arma.

— Vreau să te duc undeva.

— Nu merg nicăieri cu tine, i-am spus eu.

Mă gândeam la fata aia, Ramona Scheinberg. Fusese colegă cu mine la începutul anului, după care dispăruse complet, iar prietenul meu Scott Abramowitz mi-a spus că o răpise taică-său, în timp ce încă se judeca procesul de custodie, și că o dusese într-o țară care nu avea tratat de extrădare încheiat cu noi. Scott mai zicea că speră măcar să fie un loc cald și cu mulți palmieri.

— Am nevoie de talentul tău, Asule. Zău că am.

Nu am zis nimic, dar probabil și-a dat seama că ezitam, pentru că mi-a zâmbit. A fost un zâmbet drăguț, care i-a luminat ochii cenușii. Ochi care nu erau deloc reci în ziua aia.

— Poate o să fie degeaba, dar tot vreau să încerc. Vreau să încerci *tu.*

— Ce să-ncerc?

Nu mi-a răspuns – nu atunci –, ci doar mi-a întins mâna.

— Am ajutat-o pe mama ta atunci când a murit Regis Thomas. Nu vrei să mă ajuți și tu acum pe mine?

Teoretic, eu o ajutasem pe mama în ziua aia. Liz doar ne-a dus cu mașina până acolo, dar *oprise* pe drum ca să-mi ia un burger, deși mama o bătea la cap să meargă mai repede. Și mi-a dat restul ei de Cola atunci când mi se uscase gura de la atâta vorbit. Așa că m-am urcat în mașină. Nu eram deloc încântat, dar m-am urcat. Adulții au putere asupra ta, mai cu seamă atunci când se milogesc de tine. Și exact asta făcea Liz: se milogea.

Am întrebat-o unde mergem și ea mi-a zis că, mai întâi, dăm o tură pe la Central Park. Și poate o să mai mergem și în alte câteva locuri după aceea. Eu i-am spus că mama o să se îngrijoreze dacă nu ajung acasă până la cinci. Liz mi-a zis că o să încerce să mă ducă mai devreme, dar că problema ei era foarte importantă.

Atunci mi-a explicat despre ce era vorba.

21

Tipul ăla care-şi zicea Bateristul şi-a detonat prima bombă în Eastport, un oraş din Long Island, nu prea departe de Speonk, unde pe vremuri fusese Coliba Unchiului Harry (glumă literară[20]). Asta s-a întâmplat în 1996. Bateristul a pus un baton de dinamită într-un tomberon din faţa closetelor publice de lângă supermarketul King Kullen. Dinamita era conectată la un dispozitiv de activare. De fapt, nu era decât un deşteptător ieftin, dar şi-a făcut treaba. Explozia s-a produs la 21:00, fix la ora când se închidea supermarketul. Au fost răniţi trei oameni, toţi angajaţi ai magazinului. Doi dintre ei au suferit doar leziuni minore, însă tipul al treilea tocmai ieşea de la toaletă când a explodat bomba. Şi-a pierdut un ochi şi mâna dreaptă până la cot. Două zile mai târziu, poliţia din Suffolk a primit un bilet. Fusese dactilografiat la o maşină de scris electrică, IBM Selectric. Biletul zicea: „Vă place ce-am făcut? Va urma! BATERISTUL."

Bateristul a plantat nouăsprezece bombe în diferite locuri, până ca exploziile să se soldeze cu pierderi de vieţi omeneşti.

— *Nouăsprezece!* a exclamat Liz. Şi nu că n-ar fi vrut să omoare oameni. A pus bombele alea în toate cele cinci cartiere ale New Yorkului şi, ca să fie sigur, a pus două şi în New Jersey – în Jersey City şi Fort Lee. Toate din dinamită de fabricaţie canadiană.

Nu, nu reuşise să omoare pe nimeni, dar totalul celor mutilaţi şi răniţi era unul mare. Se apropia de cincizeci, când a murit un om care alesese să intre exact în cabina telefonică de pe Lexington Avenue în care era bomba. După fiecare explozie, secţia de poliţie din zona respectivă primea acelaşi bilet: „Vă place ce-am făcut? Va urma! BATERISTUL."

Înainte de moartea lui Richard Scalise (aşa îl chema pe tipul din cabina telefonică), între explozii trecea o perioadă destul de lungă. Cea mai scurtă a fost de şase săptămâni. Cea mai lungă a fost de aproape un an. Însă după Scalise, Bateristul a luat viteză. Bombele au început să fie tot mai mari şi dispozitivele de declanşare tot mai

[20] Referire la romanul *Coliba Unchiului Tom,* publicat de scriitoarea americană Harriet Beecher Stowe în 1852 (n. tr.).

sofisticate. Nouăsprezece bombe între 1996 şi 2009 – douăzeci, dacă o punem la socoteală şi pe cea din cabina telefonică. Între 2010 şi ziua aceea frumoasă de mai a anului 2013, când Liz a revenit în viaţa mea, pusese încă zece, care răniseră douăzeci de oameni şi omorâseră trei. Bateristul nu mai era o legendă urbană sau un subiect în buletinele de ştiri; devenise un criminal căutat în întreaga ţară.

Se pricepea de minune să evite camerele de supraveghere, iar pe imaginile acelora de care nu putuse să se ferească se vedea doar un individ într-un trenci, cu ochelari de soare şi o şapcă de baseball trasă pe ochi. Ţinea şi capul în jos. La spate şi de jur împrejurul şepcii se vedeau nişte fire de păr alb, dar putea foarte bine să fi avut perucă. În decursul celor şaptesprezece ani de când dura „regimul lui de teroare" fuseseră organizate trei grupuri operative care aveau drept scop capturarea lui. Primul s-a desfiinţat în timpul unei întreruperi mai lungi a „regimului" său, când s-a presupus că se oprise definitiv. Al doilea grup s-a dizolvat în urma unei reorganizări din temelii a departamentului de poliţie. Al treilea s-a constituit în 2011, când a devenit clar pentru toată lumea că Bateristul începuse să acţioneze într-un ritm mult mai accelerat decât înainte. Nu, nu Liz mi-a povestit toate astea pe drumul către Central Park. Le-am aflat eu mai târziu, aşa cum am aflat multe altele.

În urmă cu două zile, descoperiseră pista pe care o aşteptau de atâta vreme. Fiul lui Sam[21] a fost prins datorită unei amenzi pentru o parcare neregulamentară. Ted Bundy[22], datorită faptului că uitase să-şi aprindă farurile. Bateristul – pe numele lui adevărat, Kenneth Alan Therriault – a fost prins pentru că administratorul unei clădiri a suferit un accident minor în ziua când se ridica gunoiul. Împingea pe alee un cărucior cu pubele, îndreptându-se spre locul unde aveau să vină gunoierii. A nimerit într-o groapă şi una dintre pubele s-a răsturnat. Când s-a apucat să adune gunoiul de pe jos, a descoperit un ghemotoc de cabluri şi o bucată de hârtie galbenă pe care era

[21] Son of Sam (în limba engleză), pseudonimul lui David Berkowitz (n. 1953), criminal în serie din anii 1970 (n. tr.).

[22] Theodore Robert Bundy (1946-1989), criminal în serie care ar fi făcut cel puţin 30 de victime (în conformitate cu propriile declaraţii), în anii 1970, deşi se pare că numărul real este mult mai mare (n. tr.).

imprimat cuvântul CANACO. Poate că n-ar fi sunat la poliţie dacă asta ar fi fost tot, dar n-a fost. De unul dintre cablurile alea era fixată o capsă detonantă fabricată de Dyno Nobel, o firmă de explozivi industriali.

Am ajuns în Central Park şi am oprit lângă mai multe maşini de poliţie (altă chestie pe care am aflat-o mai târziu e că parcul are propria secţie, numărul 22). Liz şi-a pus cartonaşul pe bord şi am mers puţin pe 86th Street, după care am intrat pe aleea care ducea la statuia lui Alexander Hamilton[23]. Asta n-am aflat-o mai târziu – şi anume că pe Hamilton îl reprezenta statuia –, ci am citit ce scria pe plăcuţa de pe soclu.

— Administratorul a pozat cu telefonul cablurile, bucata de hârtie şi capsa, însă echipa operativă a primit fotografiile abia în ziua următoare.

— Adică ieri, am spus eu.

— Da. Imediat ce le-am văzut am ştiut că l-am găsit.

— Normal, pentru că era capsa aia acolo.

— Da, dar mai ales pentru că era bucata aia de hârtie. Canaco este o companie canadiană care fabrică dinamită. Am primit lista cu toţi locatarii din clădire şi i-am eliminat pe cei mai mulţi fără să fie nevoie să ieşim pe teren, pentru că ştiam că trebuia să căutăm un bărbat, probabil, necăsătorit şi, probabil, caucazian. Doar şase locatari se încadrau în profilul ăsta şi numai unul singur dintre ei lucrase în Canada.

— I-aţi căutat pe Google, nu?

Deja reuşise să-mi stârnească interesul.

— Chiar aşa. Am aflat, printre altele, că acest Kenneth Therriault are dublă cetăţenie: americană şi canadiană. Şi că a lucrat acolo în construcţii şi în extragerea petrolului. Clar că el era Bateristul, nu încăpea nicio îndoială.

Am apucat să arunc în fugă o privire la Alexander Hamilton, doar cât să citesc ce scria pe plăcuţă şi să-i observ pantalonii eleganţi. Pentru că Liz mă luase de mână şi mă conducea către o potecă din spatele statuii. De fapt, mă cam trăgea.

---

[23] Alexander Hamilton (1755-1804), om politic, unul dintre părinţii fondatori ai Statelor Unite (n. tr.).

— Am intrat în apartamentul lui împreună cu o echipă SWAT, dar cuibul era gol. În fine, nu chiar *gol-goluț*, pentru că toate lucrurile lui erau acolo. El nu mai era. Din nefericire, administratorul nu și-a ținut gura, deși i se pusese în vedere să o facă. A trăncănit cu câțiva locatari și s-a dus vestea. În apartamentul tipului am găsit și o IBM Selectric.

— Asta-i o mașină de scris, nu?

Liz a încuviințat dând din cap.

— Mașinuțele astea aveau taste diferite pentru fonturi diferite. Iar cele din mașina pe care am găsit-o noi se potrivesc exact cu cele din biletele Bateristului.

Acum trebuie să vă mai spun ceva ce am aflat mai târziu. Abia după aia o să ajungem pe potecă și la locul unde ar fi trebuit să fie o băncuță... dar nu era. Vă spun că Liz nu mă mințea deloc atunci când îmi povestea cum tupeul dus la extrem îl făcuse pe Therriault să dea cu bâta în baltă. Însă ea tot vorbea despre *noi. Noi* am făcut aia, *noi* am dres ailaltă. Numai că Liz nu făcea parte din grupul operativ care avea ca scop capturarea Bateristului. Sigur, *făcuse parte* din al doilea grup, acela care fusese dizolvat în urma restructurării, când nu mai știa nimeni de capul lui. Însă în 2013 Liz Dutton ajunsese o neică nimeni în poliția din New York și era încă angajată acolo pentru că polițiștii aveau un sindicat foarte puternic. Era deja cu un picior afară pe ușă. Deja tipii de la Afacerile Interne dădeau ture ca vulturii pe deasupra unor hoituri. Iar în ziua aceea când m-a luat de la școală nimeni nu ar fi trimis-o să-l prindă nici măcar pe unul care arunca mizerii pe jos, darămite un criminal în serie. Era clar că avea nevoie de o minune și minunea aia eu trebuia să fiu.

— Până azi, a continuat ea, absolut toți polițiștii din New York au primit numele și portretul-robot al lui Kenneth Therriault. Toate ieșirile din oraș sunt păzite atât de trupe de poliție, cât și de camere video – și cred că-ți dai seama că avem o grămadă de camere de supraveghere. Prioritatea noastră este acum să-l prindem pe individ mort sau viu, pentru că ne temem ca nu cumva să-i vină în minte să iasă din scenă în plină glorie și înconjurat de o jerbă de flăcări. Poate se gândește să declanșeze o bombă în fața magazinului Sacks, de pe Fifth Avenue. Ori în unul dintre simbolurile New Yorkului, cum ar fi Grand Central Station. Însă se pare că ne-a făcut o favoare.

S-a oprit şi mi-a arătat un loc de lângă potecă. Am văzut că iarba de acolo era bătătorită, de parcă ar fi stat pe ea mulţi oameni.

— A venit în parc, s-a aşezat pe o bancă şi şi-a zburat creierii cu un pistol automat Ruger.

M-am uitat şocat la locul pe care mi-l arăta.

— Banca e acum la Laboratorul de criminalistică al NYPD din Jamaica, dar crede-mă că acolo s-a întâmplat totul. Şi acum uite ce vreau eu să te întreb: îl vezi? Mai este aici?

M-am uitat în jur. Habar n-aveam cum arată Kenneth Alan Therriault, dar, dacă-şi trăsese un glonţ în cap, precis că l-aş fi putut identifica. Am văzut nişte copii care îi aruncau un Frisbee câinelui lor (câinele nu era în lesă, lucru absolut interzis în Central Park), am mai văzut două femei care făceau jogging, doi tipi care se dădeau cu skateboardul şi, mai departe, doi bătrâni care citeau ziarul. Dar niciun bărbat cu o gaură în cap. Şi i-am spus asta lui Liz.

— Futu-i! a mormăit ea. În fine, asta este. Din câte-mi dau eu seama, ar mai fi încă două posibilităţi. A fost om de serviciu la Spitalul Oraşul Îngerilor, de pe 70th Street – un regres faţă de munca în construcţii, dar avea deja şaptezeci de ani –, iar apartamentul în care locuia se află în Queens. Tu ce spui, Asule? Unde ar putea să fie?

— Eu spun că vreau să mă duc acasă. Ar putea să fie oriunde.

— Serios? Nu ziceai tu că morţii mai rămân prin locurile unde şi-au petrecut mai mult timp în viaţă? Înainte să... nu ştiu cum să zic... înainte s-o şteargă de tot de aici?

Nu-mi aduceam aminte dacă i-am spus aşa ceva, însă era adevărat. Dar începusem să înţeleg din ce în ce mai bine cum se simţise Ramona Sheinberg. Atunci când fusese răpită, vreau să zic.

— Dar de ce te agiţi atâta? A murit, da? Aţi rezolvat cazul.

— Nu tocmai.

Şi s-a aplecat să mă privească în ochi. Ce-i drept, în 2013 nu mai era nevoie să se aplece prea mult, pentru că mai crescusem. Sigur, nu aveam încă un metru optzeci, cât am acum, dar mă înălţasem vreo cinci centimetri de când nu ne mai văzuserăm.

— Avea un bilet prins de haină pe care scria: „Mai urmează una şi e aia mare. Să v-o trag. Vă aştept în iad.” Şi era semnat „BATERISTUL”.

Mda, asta era altă mâncare de pește.

22

Mai întâi ne-am dus la spital, pentru că era mai aproape. În faţa lui nu era niciun tip cu vreo gaură în cap, ci doar câteva persoane care fumau, aşa că am intrat în camera de gardă. Acolo erau mulţi oameni pe scaune şi unuia dintre ei îi curgea sânge din cap. Mie mi se părea că are o tăietură, nu o gaură de glonţ, plus că arăta mai tânăr decât îmi spusese Liz că era Kenneth Therriault, dar, ca să fiu sigur, am întrebat-o dacă poate să-l vadă. Şi ea mi-a răspuns că da, îl vede.

Ne-am dus la recepţie, unde Liz şi-a arătat legitimaţia de detectiv în cadrul poliţiei din New York. A întrebat dacă există vreun vestiar pentru oamenii de serviciu. Doamna de la recepţie ne-a spus că, da, există, dar că poliţiştii deja fuseseră acolo şi luaseră toate obiectele din dulapul lui Therriault. Liz a întrebat-o dacă poliţiştii mai sunt în spital şi doamna i-a răspuns că nu, ultimul plecase de câteva ore.

— Aş dori totuşi să arunc şi eu o privire, a zis Liz. Spuneţi-mi cum să ajung acolo.

Doamna i-a spus să ia ascensorul până la subsol şi să facem la dreapta. După care mi-a zâmbit şi m-a întrebat:

— O ajuţi pe mami la anchetă, tinere?

M-am gândit cum ar fi să-i zic: „Păi, ea nu e mama mea, dar o ajut pentru că speră că l-aş vedea pe domnul Therriault, dacă încă bântuie pe aici”. Normal că ar fi fost o tâmpenie din partea mea, aşa că n-am spus nimic.

În schimb a spus Liz. I-a explicat doamnei că asistenta de la cabinetul medical al şcolii crede că s-ar putea să am mononucleoză, aşa că a profitat de ocazie şi m-a adus la spital ca să fiu consultat şi, în acelaşi timp, să vadă şi ea unde a lucrat Therriault. Adică să împuşte doi iepuri dintr-un singur foc.

— Probabil ar fi mai bine să-l duceţi la medicul dumneavoastră de familie, i-a zis doamna de la recepţie. Aici e ca la nebuni astăzi. O să aveţi multe ore de aşteptat.

— Da, probabil cel mai bine ar fi să-l duc la doctorul nostru, a fost Liz de acord.

Cât de normal vorbea, cum putea să mintă fără să clipească. Nu-mi

dădeam seama dacă mă scârbea sau dacă o admiram. Cred că puțin din amândouă.

Doamna de la recepție s-a aplecat spre noi. Mă uitam fascinat cum împingea hârtiile cu sânii ei foarte mari. Și atunci mi-am adus aminte de un spărgător de gheață pe care-l văzusem mai demult într-un film. Doamna și-a coborât vocea:

— Credeți-mă, toți am fost șocați când am auzit. Ken era cel mai în vârstă dintre oamenii de serviciu. Și cel mai cumsecade. Muncea mult, era conștiincios și se purta frumos cu toată lumea. Orice îl rugai să facă făcea bucuros. Și zâmbea. Zâmbea întotdeauna. Cine și-ar fi imaginat că suntem colegi cu un *criminal!?* Știți ce dovedește asta?

Liz a clătinat din cap, evident, arzând de nerăbdare să plecăm odată de-acolo.

— Că n-ai cum să știi cine-i omul de lângă tine, a spus doamna de la recepție, pe tonul cuiva care tocmai a aflat un mare adevăr și vrea să-l împărtășească și celorlalți. Pur și simplu, n-ai cum.

— Aveți dreptate, era maestru în arta disimulării.

Iar eu mi-am zis: „Ia te uită cine vorbește de disimulare!"

Când ne-am urcat în ascensor, am întrebat-o:

— Păi, dacă ești în grupul operativ, cum de n-ai venit *împreună cu* grupul operativ?

— Nu face pe prostul, Asule! Cum să te iau *pe tine* în grupul operativ? Și așa a fost suficient de rău că am mințit-o pe doamna aia de la recepție.

Ascensorul s-a oprit și ea a adăugat repede:

— Și nu uita ce trebuie să spui dacă te întreabă cineva ce cauți aici.

— Mononucleoză.

— Bravo!

Numai că nu m-a întrebat nimeni. Vestiarul era gol. În cadrul ușii era întinsă o bandă galbenă pe care scria ANCHETA POLIȚIEI, INTRAREA INTERZISĂ. Liz m-a luat de mână și am trecut împreună pe sub ea. Înăuntru erau niște băncuțe, câteva scaune și vreo douăzeci de dulapuri. Plus un frigider, un cuptor cu microunde și un prăjitor de pâine. Lângă prăjitor era și o cutie deschisă cu napolitane, care mi-au făcut poftă. Kenneth Therriault nu era nicăieri.

Fiecare dulap avea pe ușă câte un autocolant cu numele

proprietarului. Liz a deschis dulapul lui Therriault cu degetele acoperite cu batista, pentru că uşa era mânjită de praf de luat amprentele. A deschis uşa foarte încet, de parcă se aştepta ca tipul să stea ascuns înăuntru, ca un baubau în şifonierul unui copil mic. În dulap nu mai era nimic. Poliţiştii îl goliseră.

Liz a înjurat din nou. Eu m-am uitat la ceasul de la telefon. Era trei şi douăzeci.

— Ştiu, ştiu, a bombănit ea.

Se ofilise de tot şi, cu toate că încă eram supărat pe ea pentru că mă luase aşa din faţa şcolii, parcă îmi părea rău pentru ea. Mi-am amintit că domnul Thomas spusese că mama părea mai bătrână şi acum aveam impresia că şi fosta prietenă a mamei părea mai bătrână. Şi mai slabă. Trebuie să recunosc că o şi admiram pentru că încerca să-şi facă datoria şi să salveze nişte vieţi. Parcă era un personaj de film, lupul singuratic care vrea să rezolve cazul de unul singur. Poate că-i păsa cu adevărat de oamenii nevinovaţi care ar fi fost ucişi de ultima bombă a Bateristului. Poate aşa era. Însă acum ştiu că voia şi să-şi păstreze slujba. Nu vreau să cred că treaba asta cu slujba era cea mai mare preocupare a ei în momentele alea, dar, dacă e să mă gândesc la ce s-a întâmplat mai târziu – o să ajung şi la partea asta –, trebuie să admit că aşa a fost.

— Bine, mai avem o singură variantă. Şi nu te mai tot uita la telefonul ăla, Asule. Ştiu cât e ceasul, dar, indiferent de necazurile pe care o să le ai cu maică-ta dacă nu te duc acasă înainte de venirea ei, să ştii că eu o să fiu într-un rahat şi mai mare.

— Probabil o să meargă să bea ceva cu Barbara şi după aia o să vină acasă. Barbara lucrează acum la agenţie.

Habar n-am de ce am spus asta. Poate pentru că şi eu voiam să salvez nişte vieţi nevinovate, deşi mi se părea şi atunci o chestie cam prea abstractă, pentru că nu mai credeam că îl vom găsi pe Kenneth Therriault. Cred că asta a fost înainte să mi se pară Liz atât de demoralizată. Atât de încolţită.

— Măcar atât noroc să avem, a spus ea. Dar ne-ar mai trebui încă unul.

23

Clădirea unde locuise Therriault avea douăsprezece sau paisprezece etaje, era făcută din cărămidă cenuşie şi ferestrele de la parter şi primul etaj aveau gratii. Copilului care crescuse în cel mai elegant cartier din New York i se părea că imobilul ăla semăna mai degrabă cu închisoarea îngerilor[24] decât cu un bloc cu apartamente. Liz şi-a dat imediat seama că în niciun caz nu puteam să intrăm în el, pentru că locul forfotea de poliţişti. O mulţime de gură-cască stăteau în mijlocul străzii, chiar lângă baricadele puse de poliţie, şi făceau poze cu telefoanele. Pe ambele laturi ale străzii erau oprite maşini de la posturile TV, cu antenele ridicate. Pe deasupra trecea un elicopter de la Channel 4.

— Uite! am exclamat eu. Aia-i Stacy-Anne Conway, de la New York One!

— Întreabă-mă dacă-mi pasă, mi-a spus Liz.

N-am întrebat-o.

Avuseserăm noroc atât în Central Park, cât şi la spital şi nu ne întâlniserăm cu niciun ziarist. Acum am înţeles că nu ne întâlniserăm cu niciunul pentru că erau toţi strânşi grămadă aici. M-am uitat la Liz şi am văzut cum îi curge o lacrimă pe obraz.

— Poate ar fi bine să mergem la înmormântare, am zis eu. Poate o să fie acolo.

— Probabil o să-l incinereze. În secret, pe cheltuiala municipalităţii. Oricum nu mai avea nicio rudă. Au murit toate înaintea lui. Haide să te duc acasă, Asule. Îmi pare rău că te-am târât după mine.

— Nu face nimic, am zis eu şi am mângâiat-o pe mână.

Ştiam că mama s-ar fi supărat să mă vadă, dar mama nu era acolo.

Liz a întors maşina şi ne-am îndreptat spre Queensboro Bridge. La o stradă distanţă de clădirea urâtă unde locuise Bateristul, s-a întâmplat să mă uit pe geam, la o prăvălie de cartier, şi am exclamat:

— Dumnezeule! Uite-l acolo!

[24] Denumirea închisorii din nuvela lui Stephen King, „Shawshank Redemption” (n. tr.).

Liz s-a holbat la mine.

— Eşti sigur? Eşti *sigur*, Jamie?

M-am aplecat şi am vomitat. Liz n-a mai avut nevoie de alt răspuns.

24

N-aș putea spune dacă arăta la fel de nasol ca tipul din Central Park, pentru că treaba aia fusese demult. Posibil să fi arătat mai rău. Odată ce-ai văzut ce pățește un om care a murit de moarte violentă – accident, sinucidere, crimă –, probabil că nici nu mai contează. Tot ce pot să vă spun e că Kenneth Therriault *alias* Bateristul arăta nasol. Foarte nasol.

În dreapta și în stânga ușii de la prăvălie erau câteva băncuțe, pe care să se așeze oamenii și să guste din bunătățile cumpărate. Așa cred. Therriault stătea pe una dintre ele și își ținea mâinile pe genunchi. Purta niște pantaloni kaki. Oamenii treceau pe lângă el, ducându-se la treburile lor. În magazin a intrat un puști de culoare, cu un skateboard sub braț. O cucoană a ieșit dinăuntru, cu un pahar de carton în care avea cafea fierbinte. Mi-am dat seama că era fierbinte pentru că ieșeau aburi. Nici puștiul și nici cucoana nu s-au uitat spre băncuța pe care ședea Therriault.

Probabil că era dreptaci, pentru că partea aia a capului nu arăta prea rău. În tâmplă avea o gaură, poate de mărimea unei monede de zece cenți – sau poate un pic mai mică –, înconjurată de un cerc închis la culoare, care ori era o vânătaie, ori praf de pușcă. Cel mai probabil praf de pușcă. Mă îndoiesc că locul a avut suficient timp să se învinețească.

Rana cu adevărat urâtă era în stânga, pe unde ieșise glonțul. Gaura din partea aceea era cât o farfuriuță de desert și înconjurată de cioturi de os. Fața îi era umflată, ca în urma unei infecții îngrozitoare. Ochiul stâng îi alunecase într-o parte și acum îi atârna din orbită. Dar cel mai nasol era obrazul, din care-i picura o mâzgă cenușie. Creierul lui.

— Nu te opri, am zis eu. Mergi mai departe.

Duhoarea de vomă îmi înțepa nasul și încă-i simțeam gustul scârbos în gură.

— Te rog, Liz, nu pot.

Dar nu m-a ascultat. În loc să facă și ea ce o rugasem, a oprit la capătul străzii, lângă un hidrant de pe trotuar.

— Trebuie să poți. La fel și eu. Îmi pare rău, Asule, dar trebuie să

aflăm. Acum, vino-ți în fire, ca să nu se holbeze lumea la noi și să-și imagineze că te maltratez.

„Dar asta și faci", i-am zis eu în gând. „Și n-ai să te oprești până când nu capeți ce vrei."

Aveam în gură gustul de ravioli de la cantina școlii. Imediat ce mi-am adus aminte de asta, am deschis portiera, m-am aplecat și am mai vomitat un pic. La fel ca în ziua când îl văzusem pe tipul din Central Park și n-am mai ajuns la petrecerea de fițe a lui Lily din Wave Hill Garden. Ăsta era un *déjà-vu* de care m-aș fi putut lipsi bucuros.

— Asule? *Asule?*

M-am întors cu fața spre ea și am văzut-o că-mi întinde un pachețel cu batiste de hârtie (arătați-mi voi o femeie fără așa ceva în geantă și eu o să vă spun că aia nu-i femeie).

— Șterge-te la gură și după aia coboară din mașină. Încearcă să te porți firesc. Haide să terminăm odată cu povestea asta.

Mi-am dat seama că nu glumește – nu plecam de acolo până nu obținea ce voia. „Hai, curaj!", mi-am spus eu. „Pot s-o fac. Trebuie s-o fac, pentru că sunt vieți în joc."

M-am șters la gură și am coborât. Liz și-a pus cartonașul pe bord și a venit pe trotuar lângă mine. Eu mă uitam pe geamul spălătoriei la o femeie care-și împăturea rufele. Nu că ar fi fost interesant, dar așa măcar evitam să mă uit la omul desfigurat de mai încolo. Cel puțin pentru moment. Foarte curând va trebui s-o fac. Ba mai rău – of, Doamne! –, va trebui să discut cu el. Presupunând că el încă *era în stare* să vorbească.

Am întins mâna, fără să mă gândesc ce fac. Probabil că la treisprezece ani ești deja prea mare ca să te țină o femeie de mână, dar trecătorii aveau să-și închipuie că era mama mea (cu condiția să catadicsească să se uite spre noi). Însă m-am bucurat când ea m-a luat de mână. Al naibii de tare m-am mai bucurat.

Am pornit înapoi către magazin. Îmi doream nespus să fie foarte, foarte departe, dar până acolo nu aveam decât o jumătate de stradă.

— Unde anume este? m-a întrebat Liz în șoaptă.

Am riscat și mi-am ridicat ochii din pământ, dar doar ca să fiu sigur că era tot acolo. Mda, tot pe băncuță era, iar eu acum mă uitam fix în gaura aia mare din locul unde-i fuseseră gândurile. Încă avea

urechea, dar era tare strâmbă, şi mi-a amintit de o jucărie în formă de cartof pe care o avusesem pe la patru sau cinci ani. Şi iar mi-am simţit stomacul în gât.

— Haide, măi, Asule! Revino-ţi!

— Nu-mi mai zice aşa, am reuşit să bolborosesc eu. Nu-mi place.

— Am luat la cunoştinţă. Unde este?

— Stă pe băncuţă.

— Pe asta de lângă noi sau...

— Pe asta.

Mă uitam din nou la el, că nu mai aveam încotro, atât eram de aproape. Şi am observat o chestie interesantă. Din magazin a ieşit un bărbat cu un ziar sub braţ şi un hotdog în mână. Hotdogul era înfăşurat într-o pungă care ar trebui să-l menţină cald (sigur că da, şi luna de pe cer e făcută din brânză proaspătă). Bărbatul a vrut să se aşeze pe cealaltă bancă, ba chiar începuse să-şi despacheteze hotdogul. Dar s-a oprit brusc, s-a uitat ori la mine şi la Liz, ori la cealaltă băncuţă, după care a plecat să-şi ia gustarea altundeva. Nu l-a văzut pe Therriault – altminteri, ar fi luat-o la goană urlând ca din gură de şarpe –, dar eu cred că i-a *simţit prezenţa.* Ba nu, nu cred, ştiu sigur. Îmi pare rău că n-am fost mai atent atunci, dar eram foarte tulburat, vă daţi seama. Dacă nu pricepeţi în ce stare eram înseamnă că sunteţi nişte tâmpiţi.

Therriault a întors capul. Chestie care m-a liniştit, pentru că aşa nu i se mai vedea gaura pe unde ieşise glonţul. M-a liniştit doar foarte puţin, pentru că faţa lui era normală într-o parte şi umflată şi deformată în partea cealaltă, aşa cum e faţa tipului ăluia, Harvey Dent, zis şi Două-Feţe, din benzile desenate cu Batman. Dar partea cea mai nasoală era că acum se uita fix la mine.

Morţii ştiu că eu pot să-i văd. Ştiu întotdeauna.

— Întreabă-l unde-i bomba, mi-a cerut Liz, vorbind doar din colţul gurii, ca un spion dintr-o comedie.

Pe trotuar a apărut o femeie cu un bebeluş într-un portbebe. Mi-a aruncat o privire suspicioasă, poate pentru că aveam o expresie ciudată ori poate pentru că puteam a vomă. Sau poate din ambele cauze. Dar deja nu-mi mai păsa. Tot ce mă interesa atunci era să fac ce voia Liz Dutton şi după aia să plec naibii de acolo. Am aşteptat

până femeia a intrat în magazin.

Apoi l-am întrebat:

— Unde este bomba, domnule Therriault? Ultima bombă?

Nu mi-a răspuns imediat, iar eu mi-am zis: „Asta-i situaţia, are creierii făcuţi terci, e aici, dar nu e capabil să vorbească şi cu asta basta." Atunci a deschis gura şi a început. Mişcările buzelor nu se prea potriveau cu cuvintele pe care le spunea şi mi-a trecut prin minte că vorbea din altă parte. Parcă ar fi fost în iad şi transmisia era cumva decalată. Iar chestia asta m-a speriat îngrozitor de tare. Şi m-aş fi speriat şi mai tare dacă aş fi ştiut atunci că pusese stăpânire pe el ceva monstruos. Dar oare acum *ştiu* asta? Sunt *convins* de asta? Nu sută la sută, dar pe aproape.

— Nu vreau să-ţi spun.

Atât de tare m-a şocat răspunsul lui, încât am amuţit. Niciun mort nu-mi mai spusese aşa ceva. Bineînţeles, nu aveam cine ştie ce experienţă în domeniul ăsta, dar până atunci fusesem convins că sunt obligaţi să spună mereu adevărul.

— Ce-a zis? m-a întrebat Liz, vorbindu-mi tot din colţul gurii.

N-am luat-o în seamă şi m-am adresat din nou domnului Therriault. Pentru că nu mai era nimeni prin preajmă, am vorbit mai tare, pronunţând foarte clar fiecare cuvânt, aşa cum faci cu o persoană cam surdă sau care nu prea stăpâneşte bine limba engleză.

— Unde... este... ultima... bombă?

Până atunci, aş mai fi zis şi că morţii nu mai simt durerea, că au depăşit-o, iar Therriault nici nu părea să sufere de pe urma rănii oribile pe care şi-o făcuse singur. Însă acum jumătatea aia umflată a feţei s-a schimonosit şi mai tare, de parcă nu i-aş fi pus o simplă întrebare, ci l-aş fi ars cumva sau l-aş fi înjunghiat în burtă.

— Nu vreau să-ţi *spun!*

— Ce-a... a început din nou Liz, dar chiar atunci a ieşit din prăvălie doamna cu bebeluşul.

Avea în mână un bilet de loterie. Copilul din portbebe avea o ciocolăţică Kit Kat, cu care îşi mânjise toată faţa. S-a uitat spre banca pe care stătea Therriault şi a început să plângă. Probabil mama lui şi-a zis că la mine se uita, pentru că mi-a aruncat o altă privire suspicioasă, *mega*-suspicioasă de data aceasta, şi a plecat repede la

treburile ei.

— Asule... Scuze, Jamie...

— Taci! am spus eu.

Şi, pentru că mama s-ar fi făcut foc şi pară dacă m-ar fi auzit vorbind aşa cu un om mare, am adăugat:

— Te rog.

M-am uitat iarăşi la Therriault. Strâmbătura lui de durere îi sluţea şi mai mult faţa şi aşa sluţită şi, dintr-odată, mi-am dat seama că nu-mi pasă deloc dacă-l doare sau nu. Mutilase atâţia oameni cât să umpli un etaj de spital, pe alţii îi omorâse; iar dacă biletul ăla agăţat de haină nu era o minciună înseamnă că el murise încercând să ucidă şi mai mulţi. Aşa că *speram* să sufere şi el al naibii de tare.

— Unde... este... bomba... nemernicule?

Şi-a apăsat mâinile pe burtă şi s-a încovoiat de parcă-l apucaseră crampele. A gemut prelung. Apoi a renunţat să se mai împotrivească.

— La King Kullen. Supermarketul King Kullen din Eastport.

— De ce?

— Mi s-a părut corect să termin tot acolo unde am început, a spus el, rotindu-şi degetul în aer. Să închei cercul.

— Nu, de ce ai făcut toate astea? De ce ai pus bombele?

Atunci a zâmbit. Vă daţi seama cum i s-a strâmbat obrazul tumefiat? Îl mai văd şi acum şi ştiu că n-o să fiu niciodată în stare să mi-l scot din minte.

— D-aia, mi-a răspuns el.

— Cum adică?

— Pentru că aşa am avut eu chef.

25

Când i-am povestit lui Liz ce-mi spusese Therriault, ea s-a entuziasmat şi atât. Îi înţelegeam reacţia, că doar nu ea se uitase la un individ fără o jumătate de faţă. Apoi mi-a zis că vrea să intre în magazin şi să cumpere ceva.

— Şi mă laşi singur cu *el*?

— Nu, nu. Tu pleacă de-aici. Aşteaptă-mă la maşină. Vin imediat.

Therriault stătea tot pe băncuţă şi se uita la mine cu ochiul care părea cât de cât mai normal în comparaţie cu cel atârnat din orbită. Îi simţeam privirea. Şi mi-am adus aminte că odată am luat purici şi păduchi într-o tabără şi n-am reuşit să scap de ei decât după ce m-am spălat de vreo cinci ori pe cap cu un şampon care puţea de-ţi muta nasul din loc.

Însă acum niciun şampon, oricât de împuţit, nu m-ar fi scăpat de starea pe care mi-o dădea Therriault. Doar dacă m-aş fi îndepărtat de el aş fi putut să mă simt un pic mai bine, aşa că am făcut ce mi-a spus Liz. Am mers până în dreptul spălătoriei şi m-am uitat la femeia care nu terminase încă de împăturit rufele. M-a văzut şi mi-a făcut cu mâna. Gestul ei mi-a amintit de fetiţa cu gaură în gât. Şi ea îmi *făcuse* cu mâna. Şi, preţ de o secundă sinistră, m-am gândit că era moartă şi doamna aia. Numai că morţii nu sunt în stare să-şi împăturească rufele, nu sunt în stare să facă nimic, ci doar stau acolo în picioare. Ori pe o bancă, aşa cum stătea Therriault. Prin urmare, i-am făcut şi eu cu mâna. Şi chiar am încercat să-i zâmbesc.

Apoi m-am întors la magazin. Îmi tot spuneam că o fac ca să văd dacă Liz şi-a terminat treburile, dar nu era deloc adevărat. Adevărul era că voiam să văd dacă Therriault se mai uita la mine. Şi, da, încă se uita. A ridicat o mână şi mi-a făcut semn cu arătătorul. O dată, de două ori. Foarte încet. „Vino-ncoace, băiete!"

Şi m-am dus – parcă picioarele mele se mişcau de capul lor. Că eu nu voiam să mă apropii de mortul ăla, dar nu puteam să-mi pun frână.

— Nu-i pasă de tine, mi-a spus Kenneth Therriault. Deloc. Nici cât negru sub unghie. Te foloseşte, băiete.

— Du-te dracului! Noi salvăm nişte oameni.

Nu trecea nimeni pe lângă noi, dar, chiar dacă ar fi trecut, nu m-ar fi auzit ce spun. Nu ştiu cum, dar Therriault parcă mă făcea să vorbesc în şoaptă.

— Ea nu-şi salvează decât slujba.

— N-ai de unde să ştii asta, tu nu eşti decât un criminal şi un psihopat.

Tot în şoaptă vorbeam şi aveam senzaţia că o să mă scap pe mine.

El nu a spus nimic. Doar a rânjit. Ăsta i-a fost răspunsul.

Liz a ieşit din băcănie. Avea în mână o sacoşă din alea ieftine din plastic pe care ţi le dădeau pe vremea aia în magazine. A aruncat o privire spre banca unde şedea omul desfigurat pe care ea nu putea să-l vadă. Apoi s-a uitat la mine.

— Ce cauţi aici, Asu... Jamie? Parcă ţi-am spus să mă aştepţi la maşină.

N-am apucat să-i răspund, că imediat m-a întrebat pe un ton aspru, ca la interogatoriile alea pe care le văzusem eu în filmele cu poliţişti:

— Ţi-a mai spus ceva?

„Că ţie nu-ţi pasă decât să-ţi păstrezi slujba", i-am răspuns eu în gând. „Dar probabil că ştiam deja asta, aşa că nu mi-a spus nimic nou." Şi cu glas tare am zis:

— Nu. Vreau să merg acasă, Liz.

— Mergem, mergem. Mai am de făcut o singură chestie. Două, de fapt, că trebuie să curăţ şi maşina de toată mizeria aia pe care ai făcut-o.

M-a luat de după umeri (ca o mamă iubitoare) şi am plecat. Am trecut pe lângă spălătorie şi i-aş mai fi făcut o dată cu mâna doamnei care-şi împăturea rufele, însă acum era întoarsă cu spatele la stradă.

— Mi-am făcut un plan, dar nu credeam că o să am ocazia să-l pun în practică. Însă acum, datorită ţie...

Când am ajuns lângă maşină, a scos din sacoşa de plastic un telefon mobil cu clapetă. Era încă în ambalaj. Eu m-am sprijinit de vitrina unui atelier de reparaţii încălţăminte şi m-am uitat la ea cum îl pune în funcţiune. Se făcuse deja patru şi un sfert. Dacă mama s-a dus să bea un pahar cu Barbara, tot am mai fi putut să ajungem acasă

înaintea ei... dar oare eram eu în stare să țin doar pentru mine aventurile din după-amiaza asta și să nu suflu nicio vorbă despre ele? Nu știam, plus că atunci nici nu părea ceva important. Îmi doream foarte mult ca Liz să mă ducă acum acasă, să mă lase undeva în apropiere, ca să n-o vadă nimeni. Și să amâne treaba aia cu curățatul vomei, că, la câte făcusem pentru ea, putea să mai suporte un pic mirosul. Numai că era într-o stare de tensiune maximă. Plus că mai trebuia să iau în calcul și bomba aia. Ultima. M-am gândit la toate filmele în care ți se arată cum se scurg secundele pe cadranul ceasului care va detona bomba, în vreme ce personajul principal se tot întreabă dacă să taie cablul roșu sau pe cel albastru.

Acum Liz vorbea la telefon.

— Colton? Da, eu sunt... Taci și ascultă. A venit momentul să treci la treabă. Îmi ești dator cât cuprinde și acum trebuie să-ți plătești datoria. O să-ți spun acum exact ce să zici. Bine, înregistrează... *Tacă-ți gura, am spus!*

Atât de plin de răutate era tonul ei, încât m-am speriat și am făcut un pas în spate. N-o mai auzisem niciodată pe Liz vorbind pe tonul ăsta și mi-am dat seama că atunci o vedeam pentru prima oară așa cum se purta în cealaltă viață a ei. În viața ei de polițistă, în care avea de-a face cu drojdia societății.

— Înregistrează și după aia scrie-ți pe o hârtie și după aia sună-mă. Imediat.

A așteptat. Eu m-am uitat pe furiș către magazin. Ambele bănci erau goale. Ar fi trebuit să mă simt ușurat, dar nu știu de ce nu mă simțeam deloc așa.

— Gata? Bine.

Și a închis ochii, ca să nu fie atentă decât la ce voia să spună. Și a vorbit rar, cu multă grijă:

— Dacă Ken Therriault a fost Bateristul... Aici am să te opresc și o să-ți zic că vreau să înregistrez asta. Tu aștepți până mă auzi spunând „Gata, ia-o de la capăt". Ai priceput?

A ascultat până când Colton – cine o mai fi fost și ăla – i-a răspuns că pricepuse.

— Și atunci tu zici: „Dacă Ken Therriault a fost Bateristul, trebuie să știi că spunea mereu că vrea să termine acolo unde începuse. Și te-

am sunat pentru că ne-am cunoscut în 2008. Am păstrat cartea de vizită pe care mi-ai dat-o atunci." Ai înțeles?

Altă pauză. Liz dădea din cap.

— Bine. Eu o să întreb cine e la telefon și tu o să închizi. Dar vezi să-ți iasă ca lumea de data asta, că nu mai avem timp deloc. Dacă o dai în bară, să fii sigur că o să ți-o trag de n-ai să mai știi cum te cheamă. Știi că sunt în stare.

Și a închis. Apoi a început să se plimbe încolo și încoace pe trotuar. Eu m-am mai uitat o dată spre cele două bănci. Tot goale. Poate că Therriault – ce mai rămăsese din el – plecase spre casă, să vadă ce se mai întâmplă la clădirea aia care semăna cu o pușcărie.

Din buzunarul sacoului ei a răsunat un răpăit de tobe – era partea introductivă de la cântecul „Rumor Has It". Liz a scos telefonul personal și a zis „Alo". A ascultat și după aia a spus:

— Stai puțin, vreau să înregistrez asta.

A apăsat pe butonul de înregistrare, apoi a zis:

— Gata, ia-o de la capăt!

După ce sceneta a fost jucată conform scenariului și indicațiilor regizorale, Liz a închis telefonul și l-a băgat înapoi în buzunar.

— Nu-i chiar atât de credibil pe cât mi-aș fi dorit, a spus ea. Dar își vor da seama?

— Probabil că nu, din moment ce o să găsească bomba, am zis eu.

Liz a tresărit și atunci mi-am dat eu seama că vorbea singură. În fond, făcusem ce mi-a cerut, așa că nu mai eram decât o povară pentru ea.

În sacoșă mai avea un sul cu prosoape de hârtie și un odorizant de cameră. Mi-a șters voma din mașină, a aruncat-o în șanț (mai târziu am aflat că amenda pentru aruncarea gunoiului pe jos era de o sută de dolari) și apoi a dat în interiorul mașinii cu spray-ul cu miros de flori.

— Urcă! mi-a zis.

Am stat cu spatele, așa că nu am fost nevoit să-mi văd resturile prânzului (și cred că măcar atât îmi datora: să strângă mizeria pe care o făcusem eu), dar, atunci când m-am întors ca să mă urc în mașină, l-am văzut pe Kenneth Therriault lângă portbagaj. Atât de aproape, încât m-ar fi putut atinge dacă întindea mâna. Și rânjea în

continuare. Poate că aș fi țipat, dar tocmai ce expirasem și se pare că plămânii mei nu erau de acord să se umfle chiar atât de repede. Parcă toți mușchii mei adormiseră brusc.

— Ne mai vedem noi... mi-a zis Therriault.

A rânjit și mai tare și parcă atunci am văzut un cheag de sânge între măselele lui și obraz.

— *...Asule!*

26

După vreo trei străzi, Liz a oprit din nou mașina. Și-a scos telefonul (cel oficial, nu cel cu cartelă), după care s-a uitat la mine și a văzut că tremuram foarte tare. Poate mi-ar fi făcut bine o îmbrățișare în momentul ăla, dar n-am căpătat decât o bătaie pe umăr, care probabil că se voia plină de înțelegere.

— Reacție întârziată, puștiule. Am trecut și eu prin asta. De multe ori. O să-ți treacă.

După care a dat un telefon, s-a prezentat, spunând că este detectivul Dutton, și a cerut să stea de vorbă cu Gordon Bishop. Probabil că i s-a zis că individul cu pricina era pe teren, pentru că ea a exclamat:

— Și pe Marte să fie, că tot nu-mi pasă! Fă-mi legătura imediat! Ăsta-i un apel de urgență!

Apoi a așteptat, bătând în volan cu degetele de la mâna liberă. La un moment dat, s-a îndreptat de spate.

— Dutton sunt, Gordo... nu, știu că nu, dar trebuie neapărat să auzi asta. Tocmai ce-am primit un pont despre Therriault de la un tip pe care l-am interogat când încă mai eram *acolo...* Nu, nu știu care tip. Nu mi-a zis cum îl cheamă. Vezi că trebuie să verifici supermarketul King Kullen din Eastport... Da, acolo de unde a început, ai dreptate. Chiar are oarece logică, dacă stai să te gândești.

Acum asculta. Apoi:

— Glumești? Câți am interogat noi atunci? O sută? Două? Uite ce-i, am înregistrat convorbirea și ți-o redau acum. Bine, presupunând că mi-a mers telefonul.

Deși știa prea bine că-i mersese, că doar verificase înregistrarea. I-a pus-o persoanei cu care vorbea și, când s-a terminat, a spus:

— Gordo? Ai... Rahat! Mi-a închis!

Și mi-a aruncat un zâmbet sălbatic.

— Nu poate să mă sufere, dar o să verifice ce i-am zis. Știe că o să fie vai de curul lui dacă n-o face.

Și, da, domnul detectiv Bishop chiar a verificat informația, pentru că apucaseră să sape deja în trecutul lui Kenneth Therriault și

descoperiseră un detaliu care sărea în ochi acum, când aflaseră despre „pontul anonim” primit de Liz. Înainte de a lucra în construcţii şi cu mult înainte de a ajunge să fie om de serviciu la Spitalul Oraşul Îngerilor, Therriault crescuse în Westport, oraş învecinat – cum altfel? – cu oraşul Eastport. În ultimul an de liceu, lucrase ca magazioner şi băiat bun la toate chiar la King Kullen. Unde a fost prins furând. Prima oară. Şi l-au avertizat. Nu s-a dat bătut. Aşa că a doua oară a fost concediat. Numai că se pare că nu se putea dezbăra de furat. Mai târziu, a ajuns să fure dinamită şi capse detonante. Tot mai târziu s-a găsit o mare cantitate şi de dinamită, şi de capse într-un depozit din Queens. Toate erau vechi şi toate proveneau din Canada. Probabil că grănicerii nu erau chiar atât de meticuloşi pe vremea aceea.

— Mergem acasă? am întrebat-o pe Liz. Te rog!

— Mergem. O să-i spui mamei tale ce am făcut?

— Nu ştiu.

A zâmbit.

— A fost o întrebare retorică. Normal că o să-i spui. Şi e în regulă, nu mă deranjează absolut deloc. Ştii de ce?

— Pentru că n-o să creadă nimeni.

M-a bătut uşor pe mână.

— Aşa este, Asule. Ai nimerit-o.

27

Liz m-a lăsat la colţul străzii şi a plecat imediat la treaba ei. Cu toată viteza. Eu am mers pe jos până acasă. Până la urmă, mama şi cu Barbara nu mai fuseseră să bea un pahar, pentru că Barb era răcită şi zicea că vrea să se ducă direct acasă şi să se bage în pat. Mama era pe treptele clădirii, cu telefonul în mână.

Când a dat cu ochii de mine, a coborât scara în fuga mare şi m-a strâns speriată în braţe, lăsându-mă aproape fără suflare.

— Unde dracu-ai fost, James?

Îmi zicea aşa doar atunci când era super nervoasă. Aşa era şi acum, după cum probabil v-aţi dat seama.

— N-ai minte-n capul ăla? Am sunat *peste tot.* Am început să cred că te-a răpit cineva. M-am gândit să sun chiar şi la...

Mi-a dat drumul din braţe şi s-a uitat lung la mine. Se vedea că plânsese şi începea şi acum să lăcrimeze, chestie care m-a făcut să mă simt tare nasol, chiar dacă eu nu aveam nicio vină. Sincer, cred că doar mama e în stare să te facă să te simţi ca ultimul căcat.

— Liz a fost?

N-a aşteptat să-i răspund.

— Da, ea a fost.

Apoi, pe un ton scăzut şi plin de ură:

— *Scârba dracului!*

— A trebuit să mă duc cu ea, mamă, am spus eu. Chiar a trebuit. Şi am început să plâng şi eu.

28

Am urcat în apartament. Mama a făcut cafea şi mi-a dat şi mie o ceaşcă. Prima din viaţa mea şi m-am îndrăgostit iremediabil de ea. I-am povestit aproape tot. Cum mă aşteptase Liz în faţa şcolii. Cum îmi spusese că trebuia să aflăm unde se află ultima bombă a Bateristului, ca să nu mai moară şi alţi oameni. Cum ne duseserăm la spital şi la locuinţa lui Therriault. I-am spus chiar şi cât de desfigurat era Therriault. Nu i-am spus însă că îl văzusem apoi în spatele maşinii lui Liz, atât de aproape, încât m-ar fi putut apuca de braţ... cu condiţia ca morţii să *poată* face asta, chestie pe care nu doream deloc să mi-o demonstrez. Şi nu i-am zis nici ce-mi spusese el, dar, în seara aia, când m-am dus la culcare, vorbele mortului îmi răsunau în minte precum un dangăt de clopot spart: „Ne mai vedem noi... *Asule!"*

Tot timpul cât i-am povestit eu ce se întâmplase, mama a zis „Aha!" şi „Înţeleg!" şi părea din ce în ce mai tulburată. Dar a vrut să ştie ce se întâmpla acum în Long Island. Şi eu voiam. Aşa că a deschis televizorul şi ne-am aşezat amândoi pe canapea ca să ne uităm la ştiri. Lewis Dodley, de la New York One, transmitea în direct de pe o stradă blocată de baricade de poliţie.

— Sursele noastre din cadrul poliţiei din Suffolk...

Mi-am amintit atunci de elicopterul altui post de ştiri care se învârtea pe deasupra clădirii unde locuise Therriault şi mi-am spus că a avut destulă vreme să ajungă până în Long Island, aşa că am luat telecomanda de la mama şi am mutat pe Channel 4. Pe ecran a apărut acoperişul supermarketului King Kullen. Parcarea înţesată cu maşini de poliţie. În faţa intrării principale era o dubă care probabil că aparţinea unităţii de geniu. Am văzut doi poliţişti cu căşti şi doi câini în lesă intrând în supermarket. Elicopterul zbura prea sus, aşa că nu-ţi dădeai seama dacă, în afară de căşti, tipii ăia purtau veste antiglonţ, care să-i protejeze de fragmentele de bombă şi alte chestii care se sfărâmă în timpul unei deflagraţii, dar sunt sigur că le purtau. Din păcate, câinii nu aveau niciun echipament de protecţie. Dacă exploda bomba în timp ce se aflau înăuntru, câinii ăia aveau să fie făcuţi terci.

Reporterul din elicopter zicea:

— Am fost informaţi că toţi clienţii şi toţi angajaţii magazinului au fost evacuaţi în siguranţă. Cu toate că este posibil ca aceasta să fie doar o altă alarmă falsă, pentru că au fost multe în decursul regimului de teroare al Bateristului (da, da, chiar aşa a zis), cel mai înţelept şi prudent lucru este ca acestea să fie luate în serios. Tot ce ştim noi acum este că acesta este locul primei bombe a Bateristului şi că, până în acest moment, nu a mai fost găsită o alta. Dăm legătura în studio.

Pe ecranul din spatele crainicilor era o fotografie a lui Therriault, probabil cea de pe legitimaţia de la spital, pentru că părea destul de bătrân. Nu era frumos, ca un star de cinema, dar oricum arăta mult mai bine decât atunci când îl văzusem eu pe banca din faţa magazinului. Poate că informaţia fabricată a lui Liz nu ar fi fost luată în serios dacă nu i-ar fi amintit unuia dintre detectivii mai vechi de un caz celebru în copilăria lui: cazul lui George Metesky, pe care presa îl poreclise Teroristul Nebun. Metesky plasase treizeci şi trei de bombe artizanale în timpul regimului *lui* de teroare, care a durat din 1940 şi până în 1956, iar motivul fusese tot dorinţa de răzbunare, în cazul său împotriva companiei de utilităţi Consolidated Edison.

Cineva din cadrul studioului de ştiri, probabil producătorul, făcuse, de asemenea, legătura între cele două cazuri şi acum a apărut şi poza lui Metesky pe fundalul din spatele crainicilor. Însă mama nici nu s-a uitat la moşul ăla... care mie mi se părea că seamănă suspect de mult cu Therriault din fotografia în uniformă de om de serviciu. Mama îşi luase telefonul, după care se dusese bombănind în dormitor să-şi caute agenda – probabil că ştersese numărul lui Liz după scandalul cu „posesia de substanţe interzise".

A început o reclamă la un medicament, aşa că m-am furişat spre camera mamei ca să ascult la uşă. Câteva secunde dacă mai întârziam n-aş mai fi auzit nimic, pentru că discuţia a fost extrem de scurtă.

— Tia sunt. Ascultă ce-ţi spun, Liz, şi te poftesc să nu scoţi niciun cuvânt. Din motive pe care le poţi bănui şi singură, nu am să spun nimănui ce s-a întâmplat astăzi. Dar, dacă ai să-l mai superi vreodată pe fiul meu, dacă o să te mai *vadă* el vreodată, am să-ţi distrug viaţa. Ştii bine că pot s-o fac. O singură vorbă dacă spun, eşti terminată! *Să nu îndrăzneşti să te mai apropii de Jamie!*

M-am întors fuga la canapea şi m-am prefăcut interesat de reclama

care se dădea atunci. Și care s-a dovedit a fi doar o pierdere de vreme.

— Ai ascultat la ușă?

Ochii ei aruncau fulgere, avertizându-mă să nu mint. Așa că am dat din cap.

— În regulă. Dacă ai s-o mai vezi vreodată, faci stânga împrejur și o iei la fugă. Și vii acasă. Și îmi spui. Ai înțeles?

Am dat iarăși din cap.

— În regulă, bine, bine, bine. Am să comand ceva de mâncare. Tu ce vrei: pizza sau ceva chinezesc?

29

Geniştii au descoperit şi au dezamorsat ultima bombă a Bateristului chiar în seara aceea de miercuri, pe la ora opt. Mama şi cu mine ne uitam la un episod din *Persoană de interes,* când filmul a fost întrerupt de o ştire de ultimă oră. Câinii dăduseră multe ture prin clădire fără să simtă niciun miros, iar dresorii lor tocmai voiau să-i scoată de acolo, când începuse să latre unul dintre ei în raionul de articole casnice. Mai trecuseră pe acolo de multe ori, iar pe rafturi nu era loc suficient ca să ascunzi o bombă. Însă unul dintre poliţişti a ridicat ochii şi a văzut că un panou din tavan era uşor deplasat. Acolo era pusă bomba, chiar între tavan şi acoperiş. Era legată de o grindă cu coardă galbenă, din material elastic, ca pentru bungee jumping.

Therriault chiar că se întrecuse pe sine de data asta – şaisprezece batoane de dinamită şi douăsprezece capse detonante. Depăşise şi etapa cu ceasurile deşteptătoare, pentru că bomba asta era conectată la un cronometru digital, ca-n filme (ştiu asta pentru că unul dintre poliţişti i-a făcut o poză după dezamorsare şi poza a apărut în ediţia de a doua zi a *New York Times).* Era programată să explodeze vineri la 17:00, când magazinul ar fi fost arhiplin. În ziua următoare, pe New York One (ne întorseserăm la postul favorit al mamei), unul dintre tipii din unitatea de geniu a spus că s-ar fi dărâmat tot tavanul. Iar, atunci când reporterul l-a întrebat câţi oameni ar fi murit într-o asemenea explozie, nu a răspuns, ci doar a clătinat cu tristeţe din cap.

În joia aceea, la cină, mama mi-a spus:

— Ai făcut o faptă bună, Jamie. O faptă *minunată.* La fel şi Liz, indiferent de motivele ei. Şi m-a făcut să-mi aduc aminte de ce mi-a zis odată Marty.

Adică domnul Burkett, de fapt, domnul *profesor emerit* Burkett, care încă trăia şi cu care continuam să ne vizităm.

— Ce-a zis?

— „Uneori Dumnezeu se foloseşte de o unealtă stricată." E un citat dintr-un scriitor de pe vremuri pe care-l preda el la universitate.

— Mereu mă întreabă ce mai învăţ la şcoală, am spus eu, şi mereu clatină supărat din cap, de parcă ar crede că n-am parte de prea multă

cultură.

Mama a început să râdă.

— Normal, că doar el *dă pe dinafară* de atâta cultură şi uite-l că încă are mintea ageră. Mai ţii minte Crăciunul ăla când am mâncat împreună?

— Da, sandviciuri de curcan şi cu sos de merişoare. Foarte bun! Plus ciocolată caldă!

— Da, a fost o seară plăcută. Tare rău o să-mi pară când o să se ducă de pe lumea asta. Haide, mănâncă! Avem plăcintă cu mere la desert. L-a făcut Barbara. Auzi, Jamie?

M-am uitat la ea.

— Crezi că am putea să nu mai vorbim niciodată despre asta? Să... să lăsăm în urmă toată povestea asta?

M-am gândit că nu se referea doar la Liz şi nici măcar la Therriault; vorbea şi despre faptul că eu puteam să văd oameni morţi. Profesorul nostru de informatică ar fi spus că mama folosise o *solicitare globală,* dar pe mine nu mă deranja ce-mi ceruse ea. De fapt, chiar mă bucuram.

— Sigur.

În seara aceea, pe când mâncam pizza în colţul luminos al bucătăriei noastre, am crezut cu adevărat că puteam să dăm totul uitării. Numai că m-am înşelat. Nu am mai văzut-o pe Liz Dutton vreme de doi ani şi nu m-am mai gândit aproape deloc la ea. Însă pe Ken Therriault l-am revăzut chiar în aceeaşi noapte.

După cum am spus şi la început, asta este o poveste de groază.

30

Aproape adormisem când m-au trezit brusc miorlăielile şi urletele unor pisici de afară. Locuiam la etajul patru, aşa că poate nu le-aş fi auzit – nici pe ele şi nici zăngănitul unei pubele – dacă nu aş fi lăsat fereastra întredeschisă, ca să intre aer curat. M-am ridicat s-o închid şi am încremenit cu mâinile pe ea. Therriault era pe trotuarul de vizavi, sub un felinar aprins. Deci pisicile nu urlaseră pentru că se băteau. Urlaseră pentru că erau speriate. Îl văzuse copilul din portbebe; îl văzuseră şi pisicile. Therriault le speriase dinadins. Ştia că voi veni la geam, tot aşa cum ştiuse că Liz îmi zicea „Asule".

Mi-a rânjit cu faţa lui distrusă.

Mi-a făcut semn.

Eu am închis fereastra şi m-am gândit să mă duc la mama şi să mă bag în pat lângă ea, numai că eram prea mare pentru asta, plus că m-ar fi întrebat ce se întâmplase. Aşa că am tras jaluzelele şi m-am întors în pat. M-am întins şi am început să mă uit în tavan. Nu mi se mai întâmplase aşa ceva. Niciun mort nu mă mai urmărise vreodată până acasă, ca un câine de pripas.

„Nu contează", mi-am spus eu. „În trei sau patru zile o să dispară, la fel ca toţi ceilalţi. Hai, în cel mult o săptămână. Şi nici n-are cum să-mi facă rău."

Dar oare puteam să fiu sigur de asta? Atunci, stând aşa pe întuneric în patul meu, mi-am dat seama că n-am de unde să fiu sigur. Una este să *vezi* morţi şi cu totul altceva este să *ştii* de ce sunt în stare.

În cele din urmă, m-am dus din nou la geam şi m-am uitat pe furiş pe lângă jaluzea, convins că o să-l văd tot acolo. Şi că poate o să-mi facă iarăşi semn. Cu arătătorul... o dată, de două ori. „Vino aici! Vino la mine, *Asule!"*

Dar nu mai era nimeni sub felinar. Dispăruse. M-am întors în pat, însă a trecut mult timp până am reuşit să adorm.

31

L-am văzut din nou şi vineri, în faţa şcolii. Acolo erau destul de mulţi părinţi care-şi aşteptau copiii – aşa se întâmplă mereu în zilele de vineri, poate din cauză că pleacă direct undeva unde îşi petrec weekendul. Părinţii ăia nu l-au văzut pe Therriault, dar probabil că-l simţeau cumva, pentru că se înghesuiau cât mai departe de locul unde stătea el. Nu era nimeni cu vreun copil mic în cărucior, dar, dacă ar fi fost, ştiu precis că bebeluşul s-ar fi uitat la locul gol de pe trotuar şi ar fi început să urle din toate puterile.

M-am întors în şcoală şi m-am uitat la nişte postere de lângă cancelarie, întrebându-mă ce să fac. Bănuiam că va trebui să vorbesc cu el, să aflu ce voia de la mine, şi m-am hotărât s-o fac chiar atunci, cât încă erau oameni prin preajmă. Nu credeam că mi-ar fi putut face vreun rău, dar nu eram tocmai *sigur.*

Mai întâi m-am dus la toaletă, pentru că brusc îmi venise să fac pipi. Dar, în faţa pisoarului, n-am reuşit să storc din mine nici măcar un strop. Aşa că am ieşit, ţinându-mi ghiozdanul în mână, nu pe umeri. Niciodată nu mai fusesem atins de vreun mort, niciodată; nici măcar nu ştiam dacă *pot* să te atingă. Dar, dacă Therriault încerca să mă atingă – sau să mă înhaţe –, aveam de gând să-i trag una cu rucsacul ăla plin cu cărţi.

Numai că Therriault dispăruse.

A trecut o săptămână; au trecut două. M-am liniştit, imaginându-mi că depăşise data expirării.

Eram în echipa de înot juniori de la YMCA şi, într-o sâmbătă de la sfârşitul lui mai, aveam ultimul antrenament înainte de competiţia care urma să aibă loc în Brooklyn în următorul weekend. Mama mi-a dat zece dolari ca să-mi iau ceva de mâncare după antrenament şi mi-a spus – aşa cum făcea întotdeauna – să verific dacă mi-am încuiat bine dulapul din vestiar, ca să nu-mi fure nimeni banii sau ceasul (deşi nu înţelegeam nici în ruptul capului de ce ar fi furat cineva un Timex paradit, cum era al meu). Am întrebat-o dacă vine la competiţie. Şi-a ridicat ochii de pe manuscrisul pe care îl citea şi mi-a răspuns:

— Pentru a patra oară, Jamie, *da.* O să vin la concurs. Mi-am trecut data în agendă.

Era doar a doua oară când o întrebasem asta (sau poate a treia), dar n-am contrazis-o, ci doar am pupat-o pe obraz, am ieşit din apartament şi m-am dus la lift. Când s-au deschis uşile, l-am văzut înăuntru pe Therriault, cu rânjetul sinistru pe chipul desfigurat şi privindu-mă atât cu ochiul cel bun, cât şi cu cel care-i atârna din orbită.

— Mama ta are cancer, Asule. De la ţigări. O să moară în şase luni.

Am încremenit cu gura căscată larg.

Uşile ascensorului s-au închis. Eu am scos un sunet – un scheunat, un geamăt, nu ştiu – şi m-am sprijinit repede de perete ca să nu cad.

„Sunt obligaţi să spună adevărul", mi-am repetat eu. „Aşadar, mama o să moară."

Mi se mai limpeziseră un pic gândurile şi mi-a venit o altă idee. M-am agăţat de ea aşa cum se agaţă înecatul de un pai. „Dar poate sunt obligaţi să-ţi spună adevărul doar dacă îi întrebi ceva. Dacă nu-i întrebi nimic, poate îţi înşiră ce gogoşi vor ei."

Evident că nu mai voiam să mă duc la niciun antrenament după chestia asta. Dar, dacă nu mă duceam, antrenorul avea s-o sune pe mama ca s-o întrebe unde sunt. Şi atunci ar fi vrut şi *ea* să ştie unde am fost, iar eu ce i-aş fi putut spune? Că mă temeam ca nu cumva să mă aştepte Bateristul la colţul străzii? Ori în holul de la YMCA? Ori (asta era cea mai nasoală imagine) în sala de duş, nevăzut de băieţii în pielea goală, care se clăteau de apa clorinată din bazin?

Oare puteam eu să-i spun că are boala aia nenorocită? Că are *cancer?*

După cum probabil v-aţi dat seama, m-am dus la antrenament şi am înotat ca un rahat. Antrenorul mi-a spus să-mi ţin capul drept şi atunci a trebuit să mă ciupesc de subraţ ca să nu mă umfle plânsul. Tare rău a trebuit să mă ciupesc.

Când am ajuns acasă, mama era tot cufundată în manuscrisul ăla. N-o mai văzusem să fumeze de când plecase Liz de la noi, dar ştiam că mai bea câteodată, atunci când nu eram şi eu prin preajmă – bea cu scriitorii şi cu diverşii şefi de edituri –, aşa că atunci când am pupat-o am şi mirosit-o şi n-am simţit nimic în afara unui miros vag

de parfum. Sau poate de cremă de faţă, că era sâmbătă. În fine, era un miros de cucoane.

— Ai răcit, Jamie? Te-ai şters bine după ce-ai ieşit din bazin, da?

— Mda. Auzi, mamă? Tu nu mai fumezi, nu?

— *Vasăzică, despre asta-i vorba,* a mormăit ea, punând manuscrisul la o parte şi întinzându-se. Nu. N-am mai fumat de când a plecat Liz.

„Adică de când ai dat-o tu afară", i-am zis eu în gând.

— Ai mai fost la doctor în ultimul timp? La un control de rutină?

S-a uitat mirată la mine.

— Ce s-a întâmplat? De ce te încruntţi?

— Păi, am spus eu, doar pe tine te am. Dacă tu păţeşti ceva, nu cred că unchiul Harry ar fi în stare să aibă grijă de mine, nu?

Mama s-a strâmbat la mine, a izbucnit în râs şi m-a luat în braţe.

— Mă simt bine, puiule. Dacă vrei neapărat să ştii, mi-am făcut analizele anuale acum două luni. Şi am trecut cu brio, mi-au dat şi coroniţă.

Da, părea să se simtă foarte bine. Sănătoasă tun, cum se zice. Din câte-mi dădeam eu seama, parcă nici nu slăbise şi nici nu tuşea. Deşi cancerul nu era musai să fie doar în gât sau în plămâni. Până şi eu ştiam asta.

— Bine... mă bucur.

— Şi eu. Acum du-te şi fă-i o cafeluţă mamei tale şi lasă-mă să termin de citit manuscrisul ăsta.

— E bun?

— Să ştii că da.

— Mai bun decât SERIA ROANOKE a domnului Thomas?

— Mult mai bun, dar, din nefericire, nu tot la fel de comercial.

— Pot să beau şi eu o cafea?

A oftat.

— Jumătate de ceaşcă, bine? Acum, lasă-mă să citesc.

32

În același an, în timpul testului la matematică, m-am uitat din întâmplare pe geam și l-am văzut pe Kenneth Therriault pe terenul de baschet. Ca de obicei, râdea și-mi făcea semne. Mi-am coborât ochii la lucrarea mea, dar i-am ridicat din nou. Tot acolo era. Parcă și mai aproape. A întors capul, ca să-i văd bine craterul ăla vânăt cu cioturile de os. M-am uitat iarăși la lucrare. Când am ridicat ochii a treia oară, dispăruse. Dar acum știam deja că se va întoarce. Nu semăna cu ceilalți. Nu semăna *deloc* cu ceilalți.

Când domnul Laghari ne-a cerut să predăm lucrările, eu mai aveam de rezolvat cinci probleme. Am luat un cinci. Plus câteva cuvinte scrise de profesor: „M-ai dezamăgit, Jamie. Poți mult mai mult. Ce vă spun eu la fiecare oră?" Păi, la fiecare oră ne spunea că, dacă rămâi în urmă la matematică, n-ai să mai poți să recuperezi niciodată.

Sincer, mie nu mi se părea atât de specială matematica, cu toate că asta era părerea domnului Laghari. De fapt, multe materii nu mi se păreau prea deosebite. Și, de parcă aș fi vrut să demonstrez asta, am dat-o rău de tot în bară la testul de la istorie din aceeași zi. Dar nu pentru că Therriault ar fi stat la tablă, ci pentru că mă tot gândeam că *ar fi putut* să stea la tablă.

Și mi-a intrat în cap ideea că el *voia* să o dau în bară la toate materiile. Puteți să râdeți de mine, dar uite altă vorbă din bătrâni, care zice că nu-i nicio nebunie acolo unde există un sâmbure de adevăr. Nu-i paranoia. Sigur, câteva teste la care o zbârcisem nu mă împiedicau să trec clasa la sfârșitul anului. Vacanța de vară era foarte aproape. Dar cum rămânea cu anul următor dacă mortul ăla tot nu avea de gând să mă lase în pace?

Și dacă devenea mai puternic? Nu voiam să cred asta, dar simplul fapt că încă bântuia în zonă părea să sugereze că s-ar putea să fie adevărat. Că era adevărat.

Poate că m-ar fi ajutat dacă aș fi putut să mărturisesc cuiva toate frământările mele. Mama ar fi fost alegerea logică, dar nu voiam s-o sperii. Se speriase destul când crezuse că agenția urma să dea

faliment şi că nu va mai fi în stare să aibă grijă de mine şi de fratele ei. Şi ar fi crezut că eu dădusem acum de necaz pentru că făcusem acelaşi lucru pe care l-am făcut atunci când am salvat-o pe ea. Şi s-ar fi învinovăţit. Mie nu mi se părea logic, dar poate că ei i se părea. Pe lângă asta, voia să uite cu totul de chestia cu văzutul morţilor. Şi uite care-i treaba cea mai importantă: ce ar fi putut ea să facă şi dacă i-aş fi *spus?* S-o acuze pe Liz că mi-a făcut cunoştinţă cu Therriault, dar atâta tot.

M-am gândit în treacăt că aş putea să stau de vorbă cu doamna Peterson, care era consilier psihopedagogic la mine la şcoală. Dar probabil că ar fi crezut că am halucinaţii ori cine ştie ce cădere nervoasă. Şi o s-o anunţe pe mama. M-am gândit chiar şi să mă duc să vorbesc cu Liz, dar ce ar fi putut ea să facă? Să-şi scoată pistolul şi să-l împuşte? Baftă, fato, că oricum e mort! Pe lângă asta, o terminasem cu Liz. Cel puţin aşa credeam eu atunci. Eram singur-singurel, iar chestia asta mă speria îngrozitor de tare.

Mama a venit la concurs, să mă vadă înotând exact ca un rahat la toate probele. Pe drumul spre casă, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că fiecare mai are câte o zi proastă şi că o să mă descurc mult mai bine data viitoare. Atunci era să-i povestesc totul şi să-i împărtăşesc şi temerea mea cea mai mare – pe care acum o consider destul de îndreptăţită –, şi anume că Kenneth Therriault voia să-mi distrugă viaţa pentru că împiedicasem explozia ultimei şi celei mai mari bombe din câte pusese el vreodată. Şi probabil că i-aş fi mărturisit totul dacă nu eram într-un taxi. Aşa că mi-am culcat capul pe umărul ei, la fel cum obişnuiam să fac când eram mic şi credeam că desenul meu cu curcanul era cea mai mare operă de artă de la *Mona Lisa* încoace. Ştiţi ceva? Cea mai nasoală chestie care ţi se întâmplă atunci când creşti e că nu mai poţi să zici tot ce-ţi trece prin cap.

33

În ultima zi de școală, când am plecat de acasă, l-am văzut pe Therriault așteptându-mă din nou în lift. Și rânjind strâmb la mine. Și făcându-mi semn cu degetul. Probabil că se aștepta să mă scap pe mine de frică – la figurat, firește –, așa cum se întâmplase prima oară când îl văzusem acolo. Numai că nici măcar un pas înapoi n-am dat. Da, sigur că eram speriat, dar nu *atât* de speriat, pentru că începusem să mă obișnuiesc cu el, la fel cum te obișnuiești cu o gâlmă sau cu vreun semn din naștere pe obraz, oricât de hidos ar fi. Acum eram mai degrabă furios decât speriat, pentru că nu voia să mă lase dracului în pace.

Așa că, în loc să mă fac mic de frică, m-am repezit cu mâinile întinse și am oprit ușile ascensorului să se închidă. Nu aveam în niciun caz de gând să mă urc lângă el – Doamne ferește! –, dar nu voiam să plece înainte de a-mi răspunde la niște întrebări.

— Este adevărat că mama mea are cancer?

S-a schimonosit din nou la față – și mai tare –, de parcă întrebarea mea îl durea. Și din nou am sperat că așa și era.

— *Mama mea are cancer?*

— Nu știu.

Măi, dar cum se uita la mine... Știți vorba aia despre priviri care pot ucide?

— Atunci, de ce mi-ai spus așa ceva?

Se retrăsese spre fundul ascensorului și își ținea mâinile apăsate pe piept, de parcă *lui* i-ar fi fost frică de *mine.* A întors capul ca să-mi arate rana aia enormă și hidoasă pe unde ieșise glonțul; dar se înșela dacă-și imagina c-o să mă sperie și c-o să dau drumul ușilor. Sigur, era oribil, dar mă obișnuisem cu halul în care arăta.

— *De ce ai spus așa ceva?*

— Pentru că te urăsc, mi-a răspuns Therriault, dezvelindu-și dinții.

— De ce mai ești aici? Cum de mai *poți* să fii aici?

— Nu știu.

— Pleacă!

Nu a mai zis nimic.

— *Pleacă!*

— Nu plec. N-am să plec niciodată.

Vorbele astea m-au înspăimântat de moarte și mâinile mi-au căzut moi pe lângă corp.

— Ne mai vedem noi, *Asule!*

Ușile ascensorului s-au închis, însă cabina nu a pornit, pentru că nu era nimeni înăuntru care să apese pe un buton. În schimb, am apăsat eu pe butonul de afară, ușile s-au deschis și am văzut că în cabină nu mai era nimeni. Dar am preferat să cobor pe scări.

„O să mă obișnuiesc cu el, mi-am zis. M-am obișnuit cu gaura din țeastă, o să mă obișnuiesc și cu prezența lui. Că doar nu-mi poate face niciun rău."

Însă deja îmi făcuse: nota mică de la testul de matematică și eșecul de la concursul de înot erau doar două exemple. Începusem să dorm foarte prost (mama deja îmi observase pungile de sub ochi), iar zgomotele – fie ele cât de mici, chiar și o carte scăpată din mână la bibliotecă – mă făceau să tresar. Mă tot gândeam că o să-mi deschid odată dulapul ca să-mi iau un tricou și o să-l văd acolo pe acest baubau personal al meu. Sau o să-l văd sub pat – și dacă mă înșfăca de încheietura mâinii în timp ce dormeam? Nu credeam că poate s-o facă, dar nici nu eram sigur că nu putea, mai cu seamă dacă devenea mai puternic.

Și dacă mă trezeam și îl găseam lângă mine în pat? Poate cu mâna pe puțulica mea?

Iar gândul ăsta, odată ce-mi intrase în cap, *nu* mai voia neam să iasă de acolo.

Și mai era ceva, ceva și mai rău. Dacă avea să mă bântuie – pentru că asta făcea, evident – și la douăzeci de ani? Sau la patruzeci? Dacă avea să fie lângă mine și în clipa morții, la 89 de ani, abia așteptând să mă întâmpine în viața de apoi, unde va continua să mă bântuie?

„Dacă asta-i răsplata primită pentru o faptă bună", mi-am zis eu într-o noapte, în timp ce mă uitam pe geam la Baterist, care stătea sub felinar, „atunci, nu vreau să mai fac niciuna".

34

Spre sfârşitul lui iunie, am mers cu mama în vizita lunară la unchiul Harry. Deja nu prea mai vorbea şi se ducea extrem de rar în sala comună. Cu toate că nu împlinise nici cincizeci de ani, părul i se făcuse alb ca zăpada.

Mama i-a spus:

— Uite, Harry, ţi-a luat Jamie nişte *rugelach*[25] de la patiseria aia bună. Vrei să guşti puţin?

Eu am ridicat punga să i-o arăt (rămăsesem în pragul uşii şi nu prea voiam să intru mai mult). Zâmbeam şi mă simţeam în pielea tipelor mişto de la *Preţul corect,* care se fâţâiau de colo până colo prezentând premiile.

Unchiul Harry a răspuns „Di".

— Adică da, vrei? l-a întrebat mama.

Unchiul Harry a răspuns „Ni" şi a fluturat din mâini spre mine. Nu trebuia să fii vreun telepat ca să pricepi că gestul lui însemna „Nu vreau nicio plăcinţică".

— Ai vrea să ieşi puţin din cameră? E foarte frumos afară.

Nu eram sigur că unchiul Harry mai înţelegea ce înseamnă *afară.*

— Haide, te ajut eu! a spus mama, luându-l de braţ.

— Nu! a exclamat unchiul Harry.

Nu „ni", nu „di", nu „câr". „NU". Foarte clar. Foarte răspicat. I se bulbucaseră ochii şi începuseră să-i lăcrimeze. Apoi, la fel de clar:

— Cine-i ăla?

— E Jamie, Harry. Îl ştii pe Jamie.

Numai că nu mă mai ştia, plus că nu se uita la mine. Se uita peste umărul meu. Nu era nevoie să întorc capul ca să ştiu cine era acolo. Dar tot l-am întors.

— Boala lui e ereditară, mi-a spus Therriault, şi se moşteneşte pe linie bărbătească. Aşa o să ajungi şi tu, Asule. O să ajungi ca el fără să-ţi dai seama.

— Jamie? a întrebat mama. Nu te simţi bine?

---

[25] Produs de patiserie asemănător cu ştrudelul, cu diferite umpluturi, specific tradiţiei culinare ebraice (n. tr.).

— Ba da, i-am răspuns eu, uitându-mă la Therriault. Mă simt foarte bine.

Însă nu era adevărat, iar rânjetul lui Therriault îmi spunea că și el știa asta.

— Plecați! a țipat unchiul Harry. Plecați, plecați, plecați!

Așa că am plecat.

Toți trei.

35

Tocmai ce mă hotărâsem să-i mărturisesc mamei totul – trebuia neapărat să mă descarc, cu toate că știam că o să se sperie și o să se necăjească rău de tot – când a intervenit mâna destinului, cum se zice. Asta se întâmpla în iulie 2013, cam la trei săptămâni după vizita la unchiul Harry.

Mama a primit un telefon într-o dimineață devreme, în timp ce se pregătea să plece la birou. Eu stăteam la masa din bucătărie, doar pe jumătate treaz, dar îndopându-mă cu cerealele mele preferate. Mama a ieșit din dormitor, trăgându-și din mers fermoarul la fustă.

— Marty Burkett a avut un mic accident aseară. S-a împiedicat de ceva – probabil, când se ducea la baie – și și-a luxat șoldul. Zice că nu-l doare prea tare și poate ăsta-i adevărul sau poate încearcă să se dea mascul feroce.

— Mda, am spus eu, în special pentru că era întotdeauna mai sigur să fiu de acord cu orice spune mama atunci când se agită prin casă și încearcă să facă trei chestii diferite în același timp.

În sinea mea, îmi ziceam că domnul Burkett era nițeluș cam prea bătrân ca să se mai dea mascul feroce, deși mi se părea nostim să mi-l imaginez în rolul principal dintr-un film care să se cheme *Terminatorul. Anii de pensie.* Fluturând din baston și declarând: „Am să mă întorc”. Mi-am dus castronașul la gură și am început să sorb cu zgomot laptele.

— De câte ori ți-am zis să nu mai faci asta, Jamie?

Nu-mi aduceam aminte să-mi fi zis nici măcar o dată, pentru că o mulțime dintre regulile ei, mai ales acelea referitoare la comportamentul în timpul mesei, îmi intrau, de obicei, pe o ureche și îmi ieșeau pe cealaltă.

— Păi, cum altfel să mănânc tot ce-i aici?

A oftat:

— Las-o moartă! Am făcut plăcintă cu carne pentru la cină, dar am putea să mâncăm niște burgeri. Firește, dacă binevoiești să-ți întrerupi programul de uitat la televizor și jucat pe telefon atât cât să iei mâncarea și s-o duci acasă la Marty. Că eu nu pot, am o zi plină.

Presupun că n-ai chef să faci ce te rog, nu? Şi să mă suni după aia să-mi spui cum se simte.

Nu i-am răspuns imediat. Parcă fusesem lovit în moalele capului cu un ciocan. Aşa mi se întâmplă uneori când îmi vine câte o idee. Şi mă simţeam de o prostie fără margini. Ei, cum de nu mă gândisem deloc la domnul Burkett?

— Jamie? Ai legătura cu Pământul. Recepţie.

— Sigur, am spus eu. Cu cea mai mare plăcere.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Eşti bolnav? Ai febră?

— Ha-ha-ha! am exclamat eu. Ce poantă bună!

Şi-a luat geanta.

— Să-ţi dau bani de taxi...

— Nee, n-am nevoie. O să pun tăviţa într-o sacoşă şi o să merg pe jos.

— Pe bune? a repetat ea mirată. Până în centru?

— Sigur. Fac şi eu ceva mişcare.

Dar nu era tot adevărul. Aveam nevoie de timp ca să mă conving că ideea mea era bună şi, dacă era, ce poveste să spun.

36

De acum încolo când am să mai vorbesc despre domnul Burkett o să-i spun „profesorul Burkett”, deoarece am învățat multe de la el în ziua aceea. Foarte multe. Dar, înainte să mă învețe ceva, *a ascultat.* Am spus deja că simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva, dar nici nu mi-am imaginat cât de despovărat o să mă simt după ce o voi face.

A venit să-mi deschidă ușa sprijinindu-se nu doar într-un singur baston, așa cum îl mai văzusem și înainte, ci în două. Când a dat cu ochii de mine s-a luminat la față, de unde trag concluzia că se bucura de vizita mea. Copiii sunt destul de egoiști (după cum precis ați aflat și voi asta, că doar ați fost odată copii, ha-ha-ha) și abia mai târziu am înțeles cât de singur trebuie să se fi simțit el în anii de după moartea Monei. Fiica lor locuia pe Coasta de Vest, iar eu n-am văzut-o niciodată să vină pe la el. A se vedea observația de mai sus despre copii și egoismul lor.

— Jamie! Și mi-ai adus cadouri!

— Doar niște plăcintă, am spus eu. Ceva care parcă se cheamă plăcinta pastorului.

— Vrei să zici plăcinta *păstorului.* Precis e delicioasă. Vrei să fii bun și s-o pui în răcitor? Mă împiedică astea...

Și-a ridicat bastoanele ca să mi le arate și m-am speriat o clipă, crezând că o să cadă în nas drept în fața mea; dar și le-a coborât la timp și s-a proptit din nou în ele.

— Sigur că da, am spus și am intrat în bucătărie.

La nebunie îmi plăcea că-i spunea „răcitor” frigiderului. Ca pe vremuri. Iar căzii din baie îi zicea „vană”. Așa de mult îmi plăcea cuvântul ăla, că am început să-l folosesc și eu. Îl folosesc chiar și acum.

Am găsit imediat loc pentru plăcinta mamei în răcitor, pentru că era aproape gol. Profesorul Burkett a șontâcăit după mine și m-a întrebat ce mai fac. Am închis ușa răcitorului, m-am întors cu fața spre el și i-am răspuns:

— Nu prea bine.

A ridicat surprins din sprâncenele zburlite.

— Nu? De ce?

— E o poveste cam lungă, am zis eu, şi poate o să ziceţi că am înnebunit, dar trebuie neapărat să spun cuiva şi cred că sunteţi persoana cea mai potrivită.

— E cumva vorba despre inelele Monei?

Am rămas cu gura căscată la el.

Profesorul Burkett mi-a zâmbit.

— N-am fost niciodată pe deplin convins că mama ta a dat peste ele în dulapul ăla din greşeală. Mi s-a părut ceva prea fortuit. *Mult* prea fortuit. Mi-a trecut prin minte că le pusese dinadins acolo, însă orice acţiune omenească se bazează pe motiv şi oportunitate, iar mama ta nu avea aşa ceva. De asemenea, atunci eram mult prea supărat ca să analizez mai mult.

— Pentru că tocmai vă pierduseraţi soţia.

— Într-adevăr.

A ridicat un baston atât cât să se poată atinge la piept cu podul palmei, acolo unde era inima. Şi gestul ăsta m-a făcut să-mi pară tare rău pentru el.

— Deci ce s-a întâmplat atunci, Jamie? Presupun că oricum nu mai contează, dar, ca un cititor pasionat de cărţi poliţiste, îmi place să aflu răspunsurile la astfel de întrebări.

— Mi-a spus soţia dumneavoastră unde-i sunt inelele, am răspuns eu.

A făcut ochii mari la mine.

— Văd morţii, am adăugat eu.

Nu a mai zis nimic atât de mult timp, că începusem să mă sperii. Apoi l-am auzit.

— Cred că am nevoie de puţină cofeină. De fapt, amândoi avem nevoie. După aceea, ai să-mi spui tot ce-ţi trece prin minte. Abia aştept.

37

Atât de demodat era profesorul Burkett, încât nici măcar pliculeţe de ceai nu ţinea în casă. Nu avea decât nişte frunze uscate într-o cutie din tablă. În vreme ce aşteptam să dea apa în clocot, mi-a arătat unde se află chestia aia căreia îi zicea „infuzor" şi m-a învăţat cât anume din frunzele alea uscate de ceai să pun în el. Preparatul ceaiului este un proces extrem de interesant. Sigur, eu voi prefera întotdeauna cafeaua, dar uneori un ceainic plin este exact ce-ţi trebuie.

Profesorul Burkett mi-a mai spus că întotdeauna ceaiul trebuie să fie opărit în apă clocotită fix cinci minute, nici mai multe, nici mai puţine. Aşa că a programat cronometrul, mi-a arătat unde sunt ceştile şi a plecat şchiopătând către living. L-am auzit cum oftează uşurat când s-a aşezat în fotoliul lui favorit. Am mai auzit şi un pârţ. Nu ca de trompetă, ci mai degrabă ca de oboi.

Am umplut două ceşti cu ceai şi le-am pus pe o tavă, alături de zaharniţă şi de frişca din răcitor (pe care nu aveam s-o folosim niciunul, ceea ce era probabil un lucra foarte bun, de vreme ce expirase deja de o lună). Profesorul Burkett nu şi-a pus nici zahăr, a sorbit din ceaşcă şi a plescăit din buze:

— Toate laudele, Jamie. Ţi-a ieşit perfect, chit că a fost prima oară.

— Mulţumesc.

Eu mi-am pus zahăr la greu. Dacă m-ar fi văzut, mama ar fi început să răcnească la a treia linguriţă cu vârf, dar profesorul Burkett nu mi-a zis absolut nimic.

— Acum povesteşte-mi. Am tot timpul din lume.

— Mă credeţi? Apropo de inele.

— Păi, a spus el, cred că tu crezi. Şi *ştiu* că s-au găsit inelele; acum sunt în siguranţă, în cutia mea de valori de la bancă. Dar spune-mi ceva, Jamie: dacă aş întreba-o şi pe mama ta, ea ţi-ar confirma povestea?

— Da, însă vă rog să n-o întrebaţi. M-am hotărât să vă povestesc pentru că nu vreau să vorbesc cu ea. Nu pot. Nu vreau s-o supăr.

Mâna cu care ţinea ceaşca de ceai îi tremura uşor. A pus-o pe masă şi s-a uitat la mine. Sau poate chiar *în mine.* Încă-i văd ochii albaştri şi

strălucitori privindu-mă pe sub sprâncenele alea dese şi zburlite în toate direcţiile.

— Atunci, spune-mi. Convinge-mă.

Pentru că îmi repetasem povestea pe drum – un drum lung, din cealaltă parte a oraşului –, am reuşit să fiu destul de coerent.

Am început cu Robert Harrison – mortul din Central Park – şi apoi am trecut la momentele în care am văzut-o pe doamna Burkett şi tot ce a mai urmat. Când am terminat, ceaiul meu se răcise aproape de tot (mă rog, poate mai era un pic călduţ), dar l-am băut pe tot pentru că mi se uscase gâtul.

Profesorul Burkett s-a gândit puţin, după care mi-a spus:

— Jamie, vrei să fii bun şi să te duci la mine în dormitor să-mi aduci de acolo iPadul? E pe noptiera din dreapta.

Dormitorul lui mirosea puţin ca acela de la căminul unde era internat unchiul Harry; şi mai era un miros înţepător, probabil de la unguentul cu care se dădea la şold. Am luat iPadul şi i l-am adus. Nu avea iPhone, ci doar telefonul fix, prins pe peretele de la bucătărie, ca în filmele vechi. Dar îi plăcea la nebunie iPadul. L-a deschis (pe ecran a apărut fotografia unui cuplu tânăr, în ţinute de nuntă, probabil el şi cu doamna Burkett) şi a început imediat să-l lovească uşor cu vârful degetului.

— Îl căutaţi pe Therriault?

A clătinat din cap fără să ridice ochii la mine.

— Pe tipul ăla din Central Park. Zici că erai la grădiniţă când l-ai văzut?

— Da.

— Înseamnă că trebuie să fi fost 2003... poate 2004... Aha, uite-l!

S-a aplecat mai mult peste iPad şi a început să citească, dându-şi din când în când la o parte părul care-i cădea în ochi (că tare mult păr mai avea încă!). La sfârşit, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Deci l-ai văzut mort şi întins pe jos, dar l-ai văzut şi în picioare, alături. Mama ta ar putea să *confirme?*

— Şi-a dat seama că nu o mint, pentru că ştiam cu ce era îmbrăcat în partea de sus, cu toate că era acoperit cu ceva în zona aia. Dar zău că nu vreau să...

— Am înţeles, te-am înţeles foarte bine. Acum, în legătură cu

ultima carte a lui Regis Thomas. Încă nu era scrisă...

— Da, nu apucase parcă să scrie decât primele două capitole.

— Însă mama ta a putut să obţină suficiente detalii ca să scrie singură restul, folosindu-te pe tine pe post de medium?

Niciodată nu mă gândisem că aş fi un medium, dar, de fapt, cam avea dreptate.

— Cred că da. Ca în *Trăind printre demoni*[26].

I-am văzut expresia nedumerită şi am adăugat repede:

— Ăsta-i un film. Domnule Burkett... domnule *profesor...* credeţi că am înnebunit?

Parcă nici nu-mi mai păsa dacă eram nebun sau nu, atât de uşurat mă simţeam că reuşisem să spun tot ce aveam pe suflet.

— Nu, mi-a răspuns el.

Însă ceva – poate expresia mea uşurată – l-a făcut să ridice un deget la mine.

— Asta nu înseamnă că aş crede ce mi-ai povestit, cel puţin nu înainte ca mama ta să-ţi confirme spusele. Însă am căzut de acord că nu o voi întreba nimic. Dar asta nu înseamnă neapărat că *nu te-aş crede.* Mai ales datorită inelelor, dar şi pentru că a apărut ultima carte a lui Thomas. Nu că aş fi citit-o.

Şi acum s-a strâmbat, demonstrând ce părere are despre genul ăsta de literatură.

— Zici că prietena mamei tale – fosta prietenă – ar putea să confirme ultima şi cea mai inedită parte a poveştii tale.

— Da, dar...

A ridicat mâna, aşa cum probabil că o făcuse de mii de ori în faţa studenţilor gălăgioşi.

— Nici cu ea nu vrei să vorbesc şi te înţeleg. Am văzut-o o singură dată şi nu mi-a făcut o impresie prea bună. Chiar a adus droguri la voi în casă?

— Eu nu le-am văzut, dar dacă mama spune că ea le-a văzut înseamnă că aşa e.

Şi-a pus iPadul la o parte şi a început să-şi dezmierde bastonul cel vechi, cu mâner alb, în formă de glob.

---

[26] *The Conjuring* (2013), film în regia lui James Wan, în care protagoniştii sunt specialişti în fenomene paranormale (n. tr.).

— Bine a făcut Tia că i-a dat papucii! Cât despre acest Therriault, despre care spui că te urmărește, îl vezi aici?

— Nu.

Însă m-am uitat în jur ca să fiu sigur.

— Vrei să scapi de el. Bineînțeles că vrei.

— Vreau, dar nu știu cum.

A mai sorbit din ceai, a privit gânditor în ceașcă, apoi a pus-o jos și s-a uitat la mine cu ochii lui foarte albaștri. Profesorul Burkett era bătrân; ochii lui nu erau.

— Aceasta este o problemă extrem de interesantă, mai cu seamă pentru un domn în vârstă care, de-a lungul vieții sale de cititor, a cunoscut tot soiul de creaturi supranaturale. Romanele gotice sunt pline de asemenea personaje; monstrul lui Frankenstein și Contele Dracula fiind doar cei doi care apar cel mai des pe afișele filmelor. Există mult mai mulți în literatura europeană și în basmele populare. Să presupunem deocamdată că acest Therriault nu există doar în mintea ta. Să presupunem că este real.

Am vrut să protestez și să spun că *există pe bune,* dar am reușit să mă abțin. Profesorul îmi cunoștea deja părerea, chiar el îmi confirmase asta.

— Haide să mergem puțin mai departe. Din cele spuse de tine, am înțeles că toți morții pe care i-ai văzut – inclusiv soția mea – au dispărut după câteva zile. Au plecat spre...

A făcut un semn nedefinit din mână și a continuat:

— ...spre locul acela unde se duc ei. Însă nu și acest Therriault. El este încă aici. De fapt, tu crezi că este posibil să fi devenit mai puternic.

— Sunt aproape sigur.

— Dacă așa stau lucrurile, poate că nici nu mai este adevăratul Kenneth Therriault. Poate ce a mai rămas din Therriault după moarte a fost infestat – și, da, acesta este cuvântul corect, nu „posedat” – de un demon.

Probabil că mi-a văzut expresia, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Facem niște simple speculații, Jamie. Am să fiu sincer cu tine și am să-ți spun că eu cred mai degrabă că suferi de o stare de *fugă*

disociativă[27], care ţi-a provocat halucinaţii.

— Adică sunt nebun.

Încă mă bucuram că-i spusesem tot, dar concluzia lui era extrem de deprimantă, chiar dacă mă cam aşteptam la aşa ceva.

A fluturat iar din mână.

— Prostii! Nu cred deloc aşa ceva. Evident că funcţionezi în lumea reală. Şi trebuie să recunosc că povestea ta este plină de detalii greu de explicat în termeni strictamente raţionali. Nu mă îndoiesc deloc că le-ai însoţit pe Tia şi pe fosta ei amică acasă la defunctul domn Thomas. Şi nu mă îndoiesc deloc nici că doamna detectiv Dutton te-a dus atât la locul unde a lucrat Therriault, cât şi la el acasă. Iar dacă a făcut aceste lucruri – aici îl invoc pe Ellery Queen[28], unul dintre exponenţii deducţiei şi preferatul meu – înseamnă că *ea* a crezut în abilităţile tale de medium. Ceea ce ne duce înapoi acasă la domnul Thomas, unde probabil că doamna detectiv Dutton a văzut ceva ce a convins-o de acest talent al tău.

— Nu mai pricep, am zis eu.

— Nu are importanţă, a spus el şi s-a aplecat spre mine. Nu spun decât că, în pofida faptului că eu sunt înclinat să aleg raţionalul, cunoscutul şi empiricul – deoarece nu am văzut niciodată vreo fantomă şi n-am avut nici măcar vreun crâmpei de clarviziune –, trebuie să recunosc că în povestea ta există elemente care nu pot fi ignorate. Prin urmare, să spunem că Therriault – sau malefica entitate care sălăşluieşte în ce a mai rămas din Therriault – există cu adevărat. În cazul acesta, se pune întrebarea: poţi să scapi de el?

Acum m-am aplecat şi eu spre el, gândindu-mă la cartea pe care mi-o dăduse – aceea cu poveşti de groază şi cu foarte puţine finaluri fericite. Surorile vitrege şi-au tăiat degetele de la picioare, prinţesa a aruncat broscoiul în perete – *fleoşc!* –, în loc să-l sărute. Scufiţa Roşie l-a *instigat* pe lupul cel rău s-o mănânce pe bunicuţa, ca să-i poată moşteni proprietatea.

— *Pot* oare? Aţi citit o groază de cărţi, precis că măcar în una

---

[27] Tulburare psihică rară, caracterizată prin amnezie reversibilă (n. tr.).

[28] Ellery Queen, personajul principal din romanele poliţiste scrise de Frederic Dannay şi Manfred Bennington Lee, vreme de patruzeci şi doi de ani, începând din 1929 (n. tr.).

dintre ele există o soluţie! Sau...

Şi mi-a venit altă idee.

— Exorcizarea! Ce ziceţi de asta?

— Nicio şansă, a spus profesorul Burkett. Cred că orice preot te-ar trimite mai degrabă la un specialist în psihiatrie pediatrică decât la un exorcist. Dacă acest Therriault al tău chiar există, Jamie, este posibil să nu mai poţi scăpa de el.

M-am holbat consternat la el.

— Dar poate tot răul spre bine.

— Bine? Unde-i binele în chestia asta?

A ridicat ceaşca, a sorbit din ceai şi a pus-o jos.

— Ai auzit vreodată de Ritualul lui Chüd[29]?

[29] Ritual care apare în romanul *It,* de Stephen King (n. tr.).

38

Acum am douăzeci şi doi de ani – de fapt, aproape douăzeci şi trei – şi îmi duc viaţa pe tărâmul lui „mai târziu". Votez, am carnet de conducere, pot să cumpăr băutură şi ţigări (am de gând să mă las de fumat cât de curând). Înţeleg că sunt încă foarte tânăr şi sunt sigur că, atunci când mă voi uita în urmă, voi fi uimit (sper că nu şi dezgustat) de cât de naiv şi de neştiutor am fost. Dar vârsta de douăzeci şi doi de ani se află la ani-lumină distanţă de cea de treisprezece. Acum ştiu mai multe, dar cred mai puţine. Magia profesorului Burkett n-ar mai avea niciun efect asupra mea, aşa cum a avut atunci. Nu că mă vait! Kenneth Therriault – nu ştiu cine sau ce era el atunci, aşa că voi folosi în continuare acelaşi nume – încerca să mă distrugă, să mă facă să-mi pierd minţile. Magia profesorului mi le-a salvat. Poate mi-a salvat chiar şi viaţa. Mai târziu, la facultate (New York University, desigur), când m-am documentat pentru o lucrare de antropologie, am descoperit că jumătate din ce mi-a spus în ziua aceea era perfect adevărat. Cealaltă jumătate era o combinaţie de aiureli. Oricum, trebuie să-i apreciez imaginaţia (să-i acord toată admiraţia mea, cum ar spune Philippa Stephens, scriitoarea britanică de romane de dragoste, care-i plăcea mamei cel mai mult). Ia fiţi atenţi la asta şi încercaţi să pricepeţi ironia situaţiei: unchiul Harry nu avea nici cincizeci de ani şi era complet dus cu capul, în timp ce Martin Burkett, cu toate că trecuse bine de optzeci de ani, încă putea să ţeasă poveşti fără să stea prea mult pe gânduri... doar ca să-i fie de ajutor unui puşti tulburat, care-i apăruse neinvitat în prag, cu o tăviţă cu plăcintă şi o pătanie bizară.

Ritualul lui Chüd, mi-a spus profesorul, era practicat de o sectă de călugări budişti din Tibet şi Nepal. (Perfect adevărat.)

Şi ţineau acest ritual ca să se poată desprindă complet de tot şi de toate şi să obţină o stare de linişte deplină şi de limpezime spirituală. (Foarte adevărat şi asta.)

Acest ritual era considerat util pentru alungarea demonilor, atât a celor din minte, cât şi a celor supranaturali, care năvăleau din lumea exterioară. (Semn de întrebare.)

— Este perfect pentru tine, Jamie, pentru că se ocupă de absolut toate aspectele problemei.

— Adică are efect chiar dacă Therriault nu există şi eu sunt doar nebun şi atât.

Mi-a aruncat atunci o privire în care se combinau dojana şi nerăbdarea, privire pe care probabil că şi-o perfecţionase în lunga lui carieră în învăţământ.

— Scuze.

Eram la a doua ceaşcă de ceai şi mă simţeam deja extrem de agitat.

Acum, că pusese fundaţia, profesorul Burkett a trecut pe tărâmul fanteziei... nu că eu mi-aş fi dat seama de diferenţă. Mi-a spus că acest ritual (care se chema „Chüd") se folosea cu rezultate notabile mai cu seamă atunci când unul dintre budiştii aceia care trăiau în vârf de munte se întâlnea cu un yeti, cunoscut şi drept „abominabilul om al zăpezilor"[30].

— Adică yeti ăştia sunt reali? am întrebat eu.

— Nu sunt sigur, aşa cum nu sunt sigur nici de domnul tău Therriault. Însă – la fel ca în cazul tău şi al domnului Therriault – *pot* spune că tibetanii sunt convinşi că ei există cu adevărat.

Profesorul mi-a spus în continuare că o persoană care a avut nenorocul să se întâlnească odată cu un yeti va fi bântuită de acesta tot restul vieţii. Doar dacă nu i se face Ritualul lui Chüd acelei creaturi şi nu este învinsă de acesta.

Dacă aţi citit cu atenţie cele de până acum, probabil că v-aţi dat deja seama că, dacă vrăjelile ar fi fost o probă olimpică, arbitrii i-ar fi dat medalia de aur profesorului Burkett. Însă eu nu aveam decât treisprezece ani şi nu mai ştiam de capul meu. Ce vreau să spun e că am pus botul fără să clipesc. Nu mai ţin deloc minte dacă o parte din mine şi-a dat seama de intenţiile profesorului Burkett – şi, chiar dacă şi-ar fi dat, sunt convins că n-am luat-o în seamă. Nu uitaţi cât de disperat eram. Gândul că aveam să fiu urmărit tot restul vieţii de Kenneth Therriault *alias* Bateristul – că voi fi *bântuit* de el – era cel

[30] În 1921, jurnalistul Henry Newman a tradus în mod eronat expresia cu care era desemnat yeti în Tibet, *Metoh-Kangmi* („omul-urs, omul-zăpezii"), drept *filthy snowman* („murdarul om al zăpezii"), dar, neplăcându-i cum suna, a schimbat „murdar" cu „abominabil" (n. red.).

mai îngrozitor lucru pe care mi l-aș fi putut imagina.

— Și cum funcționează? am întrebat eu.

— Aa, o să-ți placă. E cum se întâmplă în poveștile acelea necenzurate din cartea pe care ți-am dat-o. Legenda spune că tu și demonul trebuie să vă uniți mușcându-vă limbile unul altuia.

Mi-a descris toată chestia asta cu oarece încântare, iar atunci eu m-am întrebat: „Ar trebui să-mi placă? De ce naiba *să-mi placă?"*

— Odată ce această uniune s-a realizat, tu și cu demonul vă veți angaja într-o luptă a voințelor. Presupun că va fi o luptă telepatică, deoarece ar fi greu să vorbiți cât timp sunteți prinși în... în... hmmm... în... în mușcatul reciproc al limbilor. Primul care dă înapoi rămâne fără nicio putere asupra învingătorului.

Am rămas cu gura căscată la el. Fusesem educat să mă port frumos, să fiu politicos, mai ales față de clienții și cunoștințele mamei, dar acum mi-era mult prea greață ca să mă mai gândesc la codul bunelor maniere.

— Sunteți cu capul dacă vă imaginați că o să... o să mă pup franțuzește cu tipul ăla! În primul rând, e *mort* – sau nu v-ați prins încă?

— Ba da, Jamie, cred că m-am prins.

— Ca să nu mai spun că nu știu cum l-aș convinge să facă asta. Ce să-i zic? Hai, Ken, drăgălașule, ia vino tu încoace și vâră-ți limbuță la mine în gură?!

— Ai terminat? m-a întrebat cu blândețe profesorul Burkett, făcându-mă din nou să mă simt ca studentul cel mai tembel din clasă. Cred că aspectul acesta cu mușcatul limbii este unul simbolic. La fel cum bucățelele de anafură și pahărelele cât un degetar pline cu vin simbolizează ultima cină a lui Isus alături de apostolii lui.

Nu prea mergeam la biserică, așa că n-am înțeles comparația. Și am preferat să-mi țin gura.

— Ascultă-mă, Jamie. Ascultă-mă cu foarte mare atenție!

Și l-am ascultat de parcă mi-ar fi fost viața în joc. Pentru că eu așa credeam.

39

În timp ce mă pregăteam de plecare (buna-creştere ieşise din nou la suprafaţă şi n-am uitat să-i mulţumesc pentru tot), profesorul m-a întrebat dacă soţia lui mai spusese şi altceva. În afară de indicaţia care ne-a ajutat să-i găsim inelele.

Când ai treisprezece ani, crezi că ai uitat deja aproape toate lucrurile care ţi s-au întâmplat la vârsta de şase – zău aşa, asta a fost acum mai bine de o jumătate din viaţa ta! –, însă eu mi-am amintit ziua aceea fără nicio problemă. I-aş fi putut spune că doamna Burkett îmi criticase desenul cu curcanul verde, dar m-am gândit că nu l-ar fi interesat. Pentru că voia să ştie dacă a mai spus ceva în legătură cu *el,* nu comentariile despre curcanul meu.

— Când o îmbrăţişaţi pe mama, a zis că o să-i daţi foc la păr cu ţigara. Şi aşa aţi făcut. Cred că v-aţi lăsat de fumat, nu?

— Am redus ţigările până la trei pe zi. Deşi presupun că nu-i neapărată nevoie, că doar n-o să mă omoare în floarea vârstei, dar parcă nu intră mai multe. Altceva a mai spus?

— Hm, că peste o lună sau două o să luaţi prânzul cu nu ştiu care femeie. Cred că Debbie sau Diana sau cam aşa ceva...

— Dolores? Dolores Magowan?

Acum se uita la mine cu alţi ochi şi mi-a părut rău că nu începusem toată discuţia cu subiectul ăsta. M-ar fi ajutat să-i par mult mai credibil.

— Foarte posibil.

A clătinat din cap.

— Mona a crezut mereu că îmi place femeia aia. Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu de ce-i intrase în cap ideea asta.

— A mai spus că se unge pe mâini cu grăsime de oaie...

— Cu lanolină, a zis el. Se ungea pentru că avea încheieturile umflate. Măi, să fiu al naibii!

— Şi încă o chestie. A mai zis că nu nimeriţi niciodată să vă băgaţi cureaua şi prin gaica de la spate. Parcă a spus: „Cine o să aibă acum grijă de asta?"

— Dumnezeule! a şoptit el. Doamne Dumnezeule!

— A! Și v-a sărutat. Pe obraz.

Era vorba doar de un simplu sărut, petrecut cu ani în urmă, dar i-a pus capac. Pentru că și el voia să creadă. Eu așa bănuiesc. Chiar dacă nu credea chiar totul, voia să creadă în soția lui. În sărutul ăla. În prezența ei.

Și am plecat cât încă dețineam avantajul.

40

Pe drumul către casă, m-am uitat în toate părţile după Therriault – îmi intrase deja în instinct –, dar nu l-am văzut. Chestie foarte bună, dar deja nu mai speram că o să dispară definitiv, aşa, dintr-odată. Se agăţase de mine, aşa că urma să apară la un moment dat. Speram doar să fiu pregătit atunci.

În aceeaşi seară, am primit un e-mail de la profesorul Burkett. „M-am documentat puţin şi am aflat nişte lucruri interesante", scria acolo. „M-am gândit că o să vrei să le citeşti şi tu". La e-mail erau ataşate trei fişiere, toate cuprinzând recenzii ale ultimului roman al lui Regis Thomas. Profesorul subliniase pasajele care i se păruseră interesante, lăsându-mă pe mine să trag concluziile. Ceea ce am şi făcut.

Din suplimentul cu recenzii care apărea duminica împreună cu *The New York Times:*

> Cântecul de lebădă al lui Regis Thomas este acelaşi ghiveci de sex şi aventuri prin mlaştini, însă naraţiunea este mai viguroasă decât în mod obişnuit; din loc în loc deslușindu-se chiar scântei de talent.

Din *The Guardian:*

> Deşi mult trâmbiţata rezolvare a misterului din Roanoke nu îi va lua deloc prin surprindere pe cititorii seriei (care cu siguranţă anticipaseră acest deznodământ), vocea narativă al lui Thomas este mai puternică decât ne-am fi aşteptat noi, luând în considerare volumele anterioare, unde expunerea bombastică alterna cu scene fierbinţi, adesea comice, de sex.

Din *Miami Herald:*

> Dialogul este plin de viaţă, ritmul cărţii este alert şi, de data aceasta, relaţia lesbiană dintre Laura Goodhugh şi Purity

Betancourt are un aer real și emoționant, nemailăsând impresia de glumă obscenă sau de fantezie erotică. Thomas a păstrat pentru la urmă cea mai bună carte a lui.

Nu-i puteam arăta mamei aceste recenzii – ar fi dat naștere la mult prea multe întrebări –, dar eram destul de sigur că le citise și singură și presupuneam că se bucurase la fel de mult ca mine. Nu doar că ieșise basma curată din toată povestea, dar reușise să refacă reputația lui Regis Thomas, reputație, din păcate, destul de șifonată în ultima vreme.

În săptămânile de după prima mea întâlnire cu Kenneth Therriault fuseseră o mulțime de seri când mă dusesem la culcare nefericit și speriat. Seara aceasta nu a fost una dintre ele.

41

Nu știu de câte ori l-am mai văzut până la sfârșitul acelei veri, chestie care ar trebui să vă spună ceva. Dacă nu pricepeți, o să vă zic mai pe înțelesul vostru: începusem să mă obișnuiesc cu el. N-aș fi crezut asta în ziua când mă întorsesem și îl văzusem lângă portbagajul mașinii lui Liz Dutton, atât de aproape, încât m-ar fi putut atinge. N-aș fi crezut asta nici în ziua când se deschiseseră ușile ascensorului și el era înăuntru și îmi spusese că mama are cancer și râmjise de parcă-mi dăduse o veste extraordinar de bună. Însă obișnuința naște dispreț, cum se zice; iar, în cazul meu, vorba asta chiar s-a potrivit.

Sigur, de mare folos mi-a fost și faptul că nu l-am găsit niciodată ascuns în dulap sau sub pat (mult mai nasol, pentru că în copilărie eram convins că acolo se afla un monstru care abia aștepta să mă apuce de gleznă sau de mână). În vara aceea am citit *Dracula* – mă rog, nu cartea propriu-zisă, ci un roman grafic bestial, pe care l-am cumpărat de la Forbidden Planet. Și acolo personajul principal, Van Helsing, zicea că niciun vampir nu poate să intre în casa ta dacă nu îl inviți. Dacă era adevărat în cazul vampirilor, perfect logic ar fi fost (cel puțin pentru mintea mea de treisprezece ani) să fie adevărat și în cazul celorlalte creaturi supranaturale. De exemplu, aceea care intrase în Therriault și îl împiedica să dispară după câteva zile, așa cum făceau toți morții normali. M-am uitat pe Wikipedia să aflu dacă treaba asta era doar o invenție a domnului Bram Stoker. Se părea că nu. Așa se spunea într-o mulțime de legende despre vampiri. Acum (mai târziu!) îmi dau seama că are un sens simbolic. Dacă noi avem liber-arbitru, atunci răul nu poate intra decât invitat.

Și ceva în plus. Nu-mi mai făcea atât de des semn cu degetul. În cea mai mare parte a verii, a stat la distanță și s-a zgâit la mine. Singura dată când chiar l-am văzut *făcându-mi* semn cu degetul îndoit a fost destul de nostimă. Presupunând că poți spune despre un nenorocit de mort-viu că ar putea să fie nostim.

Mama făcuse rost de bilete ca să mergem la meciul dintre Mets și Tigers în ultima duminică din august. Echipa Mets a pierdut la mare

diferență de scor, dar nu mi-a păsat prea mult, pentru că mama obținuse două locuri nemaipomenite de la unul dintre prietenii ei din lumea editorială (contrar părerii generale, agenții literari *chiar* au prieteni). Locurile erau la două rânduri de teren. După a șaptea repriză, când ne-am ridicat de pe scaune ca să ne mai dezmorțim un pic, l-am văzut pe Therriault. Mă uitam în jur după tipul cu hotdogi și, când m-am uitat și în spate, am dat cu ochii de amicul meu, Bateristul. Stătea în picioare lângă băncuța antrenorului. Îmbrăcat cu aceiași pantaloni kaki. Cu aceeași cămașă plină de sânge în partea stângă. Cu capul crăpat de parcă avusese în el o petardă. Rânjind. Și, da, făcându-mi semn.

Imediat ce l-am văzut eu pe Therriault, un jucător de la Tigers a ratat lovitura. Mulțimea a izbucnit în urale și a început bășcălia obișnuită – „Bravo! Și mamaia mea ar putea să arunce mai bine!" –, însă eu am rămas nemișcat, cu pumnii atât de strânși, că-mi intrau unghiile în palme. Jucătorul ăla nu-l văzuse pe Therriault (că ar fi luat-o la goană urlând de mama focului), dar îl *simțise.* Sunt convins.

Și altă chestie: antrenorul de la a treia bază[31] s-a dus să recupereze mingea, dar s-a dat repede înapoi și a lăsat-o să se rostogolească până la banca de rezerve. Dacă ar fi mers după minge, ar fi ajuns lângă creatura pe care doar eu puteam s-o văd. Oare simțise vreun curent de aer rece, ca într-un film cu stafii? Nu prea cred. Ce cred eu este că a simțit, vreme de o secundă sau două, cum tremura lumea în jurul lui. Cum vibra ca o coardă de chitară. Și, credeți-mă, am toate motivele să cred așa ceva.

Atunci mama m-a întrebat:

— Te simți bine, Jamie? N-ai făcut insolație, nu?

— N-am nimic, am răspuns eu.

Și cam așa era, chiar dacă încă țineam pumnii încleștați.

— Tu îl vezi pe tipul cu hotdogi, mamă?

A ridicat capul, s-a uitat în jur și i-a făcut semn vânzătorului din apropiere. Pentru că nu mai era atentă la mine, am profitat de ocazie și i-am arătat degetul mijlociu lui Kenneth Therriault. Atunci, rânjetul lui s-a preschimbat într-o grimasă de ură, care i-a dezvelit

[31] În cadrul unei echipe de baseball există un antrenor principal și șase - secundari (n. red.).

dinții. După care a mers la banca de rezerve a echipei oaspete, unde jucătorii trebuie să-l fi *simțit,* căci s-au foit neliniștiți, fără să aibă nici cea mai mică idee de ce o fac.

M-am așezat la loc zâmbind. Încă nu mă gândeam că îl învinsesem – fără cruce și fără apă sfințită, ci doar cu degetul mijlociu ridicat în sus –, dar ideea asta îmi cam făcea cu ochiul.

Spectatorii au început să plece pe la începutul celei de-a noua reprize, pentru că echipa Tigers avea șapte puncte avans și era imposibil de recuperat handicapul ăsta. Mama m-a întrebat dacă mai vreau să rămân, ca să văd mascota echipei Mets (Mister Met Dash), iar eu am clătinat din cap. Mascota aia era doar pentru copiii mici. Mă pozasem cu ea pe vremuri, înainte de Liz, înainte de a fi jefuiți de boul ăla de James Mackenzie prin schema lui piramidală, chiar mai înainte de ziua în care Mona Burkett m-a informat că nu există curcani verzi. Când eram un copil mic și toată lumea era a mea.

Cât de departe îmi păreau acele timpuri.

42

Poate vă puneți întrebarea pe care eu nu mi-am pus-o niciodată atunci: „De ce tocmai eu? De ce Jamie Conklin?” E drept că, de atunci încoace, m-am tot întrebat asta și n-am găsit niciun răspuns. Poate din cauză că eu eram altfel decât ceilalți copii și creatura aceea din interiorul lui Therriault mă ura tocmai pentru asta și voia să-mi facă rău, ba chiar să mă distrugă, dacă ar fi putut. Și mai cred că – da, da, știu, puteți să ziceți că sunt nebun, dacă țineți cu tot dinadinsul – am *jignit-o* cumva, fără să-mi dau seama. Și poate mai era și altceva. Poate – doar poate – începuse deja Ritualul lui Chüd.

Și mai cred că, odată ce s-a apucat să mă bântuie, nu s-a mai putut opri.

După cum am zis, astea toate nu sunt decât niște supoziții. Poate că motivele entității din Therriault au fost cu totul și cu totul altele, imposibil de descifrat de un copil ca mine. Și îngrozitor de sinistre. După cum am mai spus, aceasta este o poveste de groază.

43

Sigur, încă-mi era teamă de Therriault, dar nu mai credeam că aș fi bătut în retragere dacă mi se ivea ocazia să pun în practică ritualul descris de profesorul Burkett. Trebuia doar să fiu pregătit. Cu alte cuvinte, să fiu gata atunci când Therriault avea să se apropie de mine, nu să stea pe celălalt trotuar ori lângă a treia bază a unui teren de baseball. Ocazia pe care o așteptam a fost într-o sâmbătă din octombrie. Mă duceam în Grover Park să joc fotbal cu alți băieți de la școală. Mama îmi lăsase un bilețel în care îmi scrisese că în seara aceea trebuia să termine de citit ultima lucrare a Philippei Stephens și că urma să doarmă la birou. Eu trebuia să-mi fac singur micul dejun și să-l mănânc fără să fac mizerie și să nu beau mai mult de o jumătate de ceașcă de cafea. Îmi ura să mă distrez cu prietenii mei și mă avertiza să nu cumva să mă întorc acasă cu vreun cucui sau cu vreo mână ruptă. Trebuia să mă întorc cel mai târziu la ora două. Îmi lăsase și bani pentru prânz, bani pe care i-am pus cu grijă în buzunar. Biletul avea și un P.S.: „Mi-aș bate gura de pomană dacă te-aș ruga să mănânci și niște verdeață, fie ea și o frunză de salată pe hamburger?"

„Probabil că da, mamă, probabil", i-am răspuns eu în gând, în timp ce-mi turnam cereale în castron și le mâncam (fără să fac mizerie).

Am plecat de acasă fără să mă mai gândesc la Therriault. Îmi ocupa din ce în ce mai puțin mintea, așa că foloseam spațiul disponibil ca să-l umplu cu alte gânduri, mai cu seamă despre fete. În mod deosebit despre Valeria Gomez, că doar la ea mă gândeam în vreme ce mă îndreptam spre ascensor. Oare Therriault s-a hotărât să se apropie din nou de mine în ziua aia pentru că observase un fel de orificiu – o fereastră, ceva de genul ăsta – în capul meu în care să poată pătrunde din nou acolo? Și pentru că știa că nici nu mă gândeam la el? Ca într-un fel de telepatie, la cel mai jos nivel? Habar n-aveam.

Întrebându-mă dacă Valeria va veni la meci, am apăsat pe buton ca să chem liftul. Foarte posibil să vină, pentru că juca și fratele ei, Pablo. Și visam eu așa, cu ochii deschiși, cum voi intercepta o pasă, cum mă voi strecura printre adversari și mă voi repezi spre zona de

marcare, cu mingea ridicată sus, deasupra capului. Însă tot am făcut un pas în spate când a oprit ascensorul la etajul meu – îmi intrase în reflex. Cabina era goală. Am intrat şi am apăsat butonul de parter. Ascensorul a coborât şi apoi s-au deschis uşile. Coridorul clădirii noastre era foarte mic şi avea o uşă care se încuia pe dinăuntru şi care dădea într-un hol. Uşa de afară nu se încuia, pentru ca poştaşul să poată să intre şi să ne pună corespondenţa în cutii. Dacă Therriault ar fi fost în holul ăla, n-aş fi putut să fac ce am făcut. Numai că nu era în hol. Era înăuntru, la capătul coridorului scurt, rânjind de parcă ar fi comis o infracţiune încă netrecută în Codul penal.

A vrut să-mi spună ceva, probabil una dintre profeţiile lui de rahat; şi dacă m-aş fi gândit la el, în loc să mă gândesc la Valeria, probabil, aş fi îngheţat de groază ori m-aş fi întors în cabina liftului şi aş fi apăsat cu disperare pe butonul care închidea uşile. Numai că atunci m-am enervat ca naiba pe el pentru că-mi deranjase reveria şi mi-aduc aminte că nu m-am putut gândi decât la ce-mi spusese profesorul Burkett în ziua când îi dusesem plăcinta.

— Muşcatul limbii din Ritualul lui Chüd este doar o ceremonie practicată înainte de confruntarea cu un duşman, spusese el. Există mai multe astfel de obiceiuri. Maorii fac un dans războinic, acompaniat de strigăte, ori de câte ori se află în faţa adversarilor. Piloţii kamikaze toastează cu sake magic – aşa cred ei că ar fi – în faţa fotografiilor cu ţintele lor. În Egiptul antic, membrii dinastiilor războinice se loveau reciproc în frunte, înainte de a-şi scoate pumnalele, suliţele şi arcurile. Luptătorii de sumo se bat reciproc pe umeri. Toate aceste gesturi reprezintă, în esenţă, acelaşi lucru: „Ne vom întâlni în luptă, unde unul dintre noi îl va învinge pe celălalt." Cu alte cuvinte, Jamie, nu te mai obosi să scoţi limba. Înşfacă-ţi demonul şi ţine-l bine.

Aşa că, în loc să încremenesc sau să bat în retragere, m-am repezit înainte orbeşte şi cu braţele întinse, de parcă aş fi avut de gând să îmbrăţişez un prieten pe care nu-l mai văzusem de foarte multă vreme. Am strigat, deşi cred că am făcut-o doar în minte, pentru că nimeni n-a ieşit speriat din vreun apartament de la parter ca să vadă ce se petrece. Rânjetul lui Therriault – rânjetul ăla care-i dezvelea cheagul de sânge dintre dinţi şi obraji – a dispărut, iar eu am observat

ceva uluitor şi absolut minunat: îi era teamă de mine. S-a retras până la uşa care ducea în hol, numai că uşa se deschidea invers, aşa că era încolţit. L-am înşfăcat.

Nici nu pot să descriu ce s-a întâmplat atunci. Şi nu cred că ar putea s-o facă vreun alt scriitor mult mai talentat decât mine. Dar am să încerc. Mai ţineţi minte când am spus că mi s-a părut că lumea tremura, că vibra ca o coardă de chitară? Asta era senzaţia pe care mi-o dădea apropierea lui Therriault. Simţeam că-mi zgâlţâie dinţii în gură şi ochii în orbite. Numai că mai era şi altceva, ceva aflat *înăuntrul* lui Therriault. Ceva ce se folosea de el ca de o carcasă, împiedicându-l să se ducă acolo unde se duc morţii atunci când se destramă complet legătura dintre ei şi lumea noastră.

Era îngrozitor şi tot zbiera la mine să-i dau drumul. Sau să-i dau drumul lui Therriault. Poate nu era nicio diferenţă. Era furios pe mine şi era înspăimântat, dar era mai ales surprins. În niciun caz nu se aşteptase să mă reped la el şi să-l înhaţ.

A început să se zbată şi sunt sigur că ar fi putut să scape dacă Therriault n-ar fi fost ţintuit cu spatele de uşă. Pe vremea aia eram un puşti slăbănog, iar Therriault era cu cel puţin doisprezece centimetri mai înalt şi cu vreo cincizeci de kilograme mai greu decât mine. Asta dacă ar fi fost viu, însă nu era. Creatura din el *era vie* şi sunt aproape convins că intrase în el atunci, în faţa magazinului, când îl obligam să-mi răspundă la întrebările despre bombă.

Vibraţiile s-au intensificat. Veneau din podea. Veneau din tavan. Lampa de pe coridor se balansa şi arunca în jur umbre instabile. Parcă se legănau încet şi pereţii.

— Dă-mi drumul! mi-a cerut Therriault.

Până şi vocea îi vibra. Era ca sunetul ăla pe care îl face hârtia cerată pe care o pui peste un pieptene şi apoi sufli în ea. A ridicat braţele, le-a apropiat şi le-a încleştat peste spatele meu. Imediat n-am mai putut să respir.

— Dă-mi drumul şi-ţi dau şi eu ţie drumul!

— Nu-ţi dau, am spus eu şi l-am strâns şi mai tare.

Mi-aduc aminte că atunci mi-am spus: „Ăsta e. Ăsta-i Ritualul lui Chüd. Sunt încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un demon, chiar pe culoarul blocului meu din New York."

— Te las fără suflare, mi-a spus el.

— Nu poţi, am zis, sperând să nu mă înşel.

Încă respiram, dar sacadat şi superficial. A început să mi se pară că *văd* în interiorul lui Therriault. Poate nu era decât o halucinaţie, provocată de vibraţii şi de sentimentul copleşitor că lumea urma să se spargă ca un pahar din cristal. Însă nu cred. Şi nu-i vedeam intestinele, ci o lumină. O lumină deopotrivă strălucitoare şi întunecată. Ceva de dincolo de lume. Ceva hidos.

Câtă vreme am stat ţinându-ne în braţe? Poate cinci ore sau poate doar nouăzeci de secunde. Veţi spune că ar fi fost imposibil ca îmbrăţişarea aia să dureze chiar cinci ore, că tot ar fi trecut la un moment dat cineva pe culoar, dar eu cred... sunt aproape *convins...* că ne aflam în afara timpului. Singurul lucru de care sunt sigur este că uşile ascensorului nu s-au închis, aşa cum ar fi trebuit s-o facă la vreo cinci secunde după ce cobora lumea din cabină. Vedeam cum se reflectă ascensorul în geamul uşii de care era lipit Therriault şi uşile au rămas deschise tot timpul.

În cele din urmă, mi-a spus:

— Dă-mi drumul şi n-am să mă mai întorc niciodată.

Propunere extrem de atrăgătoare, după cum cred că vă daţi şi voi seama. Şi poate că aş fi acceptat, dacă nu m-ar fi pregătit profesorul şi pentru această eventualitate.

„Va încerca să negocieze", îmi spusese el. „Să nu-i permiţi." Apoi îmi explicase ce anume trebuie să fac, probabil imaginându-şi că singurul lucru cu care urma să mă confrunt era doar un fel de nevroză sau un complex de sentimente reprimate sau vreo altă aiureală psihologică.

— Îmi oferi prea puţin, am zis eu, continuând să-l strâng în braţe.

Vedeam din ce în ce mai bine prin Therriault şi mi-am dat seama că, într-adevăr, *chiar era* o fantomă. Poate aşa sunt toţi morţii şi doar mie mi se părea că ar fi fost compacţi. Cu cât devenea mai imaterial, cu atât strălucea mai puternic lumina aceea „întunecată" – lumina aceea a morţii. N-am nici cea mai vagă idee ce anume era creatura din braţele mele. Nu ştiam decât că am prins-o şi mai ştiam şi vorba aia veche care zice că „Acela care a prins tigrul de coadă să nu cuteze a-i da drumul".

Iar creatura din interiorul lui Therriault era mai fioroasă decât orice tigru de pe pământ.

— Ce vrei?

Icnind. Nu respira, pentru că i-aş fi simţit suflarea pe obraz şi pe gât, dar gâfâia şi icnea cumva, nu pricep cum. Poate că era într-o stare mult mai proastă decât mine.

— Nu-i de ajuns să nu mă mai bântui.

Am inspirat cât am putut eu de adânc şi i-am spus ce mă învăţase profesorul Burkett să spun, presupunând că aş fi fost în stare să-l atrag pe acest vrăjmaş al meu în Ritualul lui Chüd. Şi, cu toate că lumea se cutremura în jurul meu, cu toate că această creatură mă prinsese în strânsoarea morţii, mi-a făcut plăcere să-i spun asta. Am simţit o mare satisfacţie. O satisfacţie de adevărat *războinic.*

— De acum înainte, eu am să te bântui pe *tine.*

— Nu!

M-a strâns şi mai tare.

Eram strivit de trupul lui Therriault, deşi trupul lui Therriault nu mai era acum decât o hologramă supranaturală.

— Ba da!

Profesorul Burkett mă învăţase să mai spun şi altceva, dacă aveam ocazia. Mai târziu am aflat că era titlul puţin modificat al unei celebre poveşti cu fantome[32].

— Eu am să fluier şi tu ai să vii imediat la mine, băiete!

— Nu!!!

S-a zbătut şi mai tare. Lumina aia fremăta, era scârboasă şi îmi dădea o stare de vomă, dar n-am cedat.

— Ba da. O să te bântui cât o să am eu chef, când o să am eu chef şi, dacă nu eşti de acord, o să te strâng în braţe până mori.

— Eu nu mor! Dar tu da!

Normal că era adevărat, însă niciodată nu mă simţisem mai puternic decât atunci. Plus că, în tot timpul acela, Therriault se veştejea din ce în ce mai mult şi el era unicul punct de sprijin al acelei lumini moarte în lumea noastră.

N-am spus nimic. Doar l-am strâns şi mai tare. M-a strâns şi

[32] „Oh, Whistle and I'll Come to You, My Lad", povestire cu fantome publicată în 1904 de autorul britanic M.R. James (1862-1936) (n. tr.).

Therriault. Şi am continuat tot aşa. Începuse să mi se facă frig. Îmi amorţiseră şi picioarele, şi mâinile, dar nu m-am dat bătut. Mă simţeam în stare să-l ţin în braţe o veşnicie, dacă aşa trebuia. Evident că mă speria la culme creatura din interiorul lui Therriault, însă ştiam că era captivă acolo. Firește că şi eu eram captiv, că doar acesta era sensul ritualului. Dacă-i dădeam drumul înseamnă că mă declaram învins.

În cele din urmă, mi-a spus:

— Îţi accept condiţiile.

Am mai slăbit strânsoarea, însă foarte puţin.

— Mă minţi?

Stupidă întrebare, aţi putea spune voi, numai că nu era chiar aşa.

— Nu pot.

Pe un ton uşor iritat.

— Ştii bine că nu pot.

— Mai spune o dată. Spune că eşti de acord.

— Sunt de acord cu condiţiile tale.

— Ştii că pot să te bântui?

— Ştiu, dar nu mă tem de tine.

Îndrăzneţe cuvinte, dar, după cum aflasem deja, Therriault putea să facă oricât de multe declaraţii mincinoase voia el – ori *creatura* din interiorul lui. Declaraţiile nu reprezintă răspunsuri la întrebări concrete. Şi minte oricine este *obligat* să spună că nu se teme. Nu trebuia să mai aştept ca să aflu asta mai târziu. O ştiam deja atunci, la treisprezece ani.

— Ţi-e frică de mine?

Am văzut din nou expresia aia schimonosită de pe faţa lui Therriault, de parcă ar fi gustat ceva acru şi scârbos. Probabil chiar ăsta era gustul adevărului pentru mizerabilul ăla.

— Da. Pentru că nu eşti ca toţi ceilalţi. Tu *vezi.*

— Da... ce?

— *Da, mi-e frică de tine!*

Super!

I-am dat drumul.

— Cară-te de-aici, orice-ai fi tu, creatură sinistră! Şi du-te acolo unde ţi-e locul! Dar să ţii minte *să vii* dacă te chem.

S-a întors, arătându-mi pentru o ultimă dată gaura din partea stângă a capului. A pus repede mâna pe clanța ușii. Iar mâna i-a trecut prin clanță și *nu* i-a trecut prin ea. Simultan. Știu că-i o absurditate, un paradox, dar așa s-a întâmplat. Am văzut cu ochii mei. Apoi clanța s-a lăsat în jos și ușa s-a deschis. În același timp, s-a spart lampa din tavan și a început să plouă cu cioburi. În hol erau vreo douăsprezece cutii de scrisori și o jumătate dintre ele s-au deschis brusc. Therriault mi-a aruncat o ultimă privire plină de ură peste umărul murdar de sânge și a dispărut. Ușa a rămas deschisă în urma lui. L-am mai văzut cum cobora scara – dar nu în fugă, ci mai degrabă în salturi. Un tip care trecea cu bicicleta pe trotuar – probabil, un curier – s-a dezechilibrat, a căzut și s-a întins cât era el de lung pe asfalt. Înjurând de mama focului.

Știam deja că morții au diferite efecte asupra celor vii, așa că nu m-a mirat pățania biciclistului. Mai văzusem treburi din astea, însă efectele fuseseră întotdeauna *neînsemnate.* Profesorul Burkett simțise sărutarea soției. Liz simțise când Regis Thomas îi suflase în obraz. Însă lucrurile pe care tocmai ce le văzusem – lampa spartă de pe culoar, clanța vibrantă, care s-a apăsat parcă singură, curierul căzând de pe bicicletă – erau de un cu totul alt nivel.

Chestia aia pe care o numesc „lumina morții" fusese cât pe ce să rămână fără vehicul când l-am strâns eu în brațe pe Therriault. Însă, când i-am dat drumul, nu numai că și-a recăpătat mijlocul de transport – sau gazda, sau cum vi se pare vouă mai nimerit să-i ziceți –, ci a devenit și mai puternică. Probabil că puterea aia de la mine venea, însă eu nu mă simțeam deloc slăbit (așa cum se simțise sărmana Lucy Westenra atunci când Contele Dracula o folosea pe post de căruță). Ba chiar mă simțeam mult mai bine decât în ultima vreme, odihnit și plin de energie.

Bun, creatura era mai puternică. Ei și ce? Fusese a mea, o avusesem la mâna mea.

Pentru prima dată din ziua aia când Liz mă luase de la școală și mă dusese să-l căutăm pe Therriault, mă simțeam din nou bine. Normal. De parcă aș fi fost foarte grav bolnav și acum mă însănătoșeam.

44

M-am întors acasă pe la două şi un sfert, niţeluş cam târziu, dar nu atât de târziu, încât să mă aştept la reproşuri gen „pe-unde-ai-umblat-până-acum-habar-n-ai-ce-îngrijorată-am-fost”. Aveam o zgârietură urâtă pe un braţ şi pantalonii rupţi în genunchi pentru că mă placase unul dintre băieţii de liceu şi căzusem cam nasol. Cu toate astea, mă simţeam al naibii de bine. Valeria nu a fost de faţă, dar au fost două dintre prietenele ei. Una dintre ele mi-a zis că Valeria mă place, iar cealaltă mi-a zis că ar trebui să stau de vorbă cu ea, poate chiar s-o invit să ieşim împreună la un hamburger.

Măi, frate, câte şanse aveam!

Am intrat în clădire şi am văzut că cineva – probabil domnul Provenza, administratorul – închisese cutiile de scrisori care se deschiseseră când plecase Therriault. Ori, ca să fiu mai exact, când fugise mâncând pământul. Tot domnul Provenza adunase cioburile de pe jos şi pusese un afiş cu DEFECT pe uşa liftului. Asta mi-a adus aminte de ziua aia cu curcanul verde, când m-am întors cu mama de la şcoală şi am descoperit că era defect ascensorul nostru din clădirea din centru, unde locuiam pe atunci. „Băga-l-aş în pizda mă-sii de lift”, spusese mama. Şi adăugase repede: „N-ai auzit ce-am zis, puiule.”

Ce vremuri!

Am urcat pe scări, am intrat şi am descoperit că mama îşi trăsese lângă fereastră scaunul de la biroul de acasă. Acum stătea acolo, citea şi bea cafea.

— Tocmai voiam să te sun, mi-a zis ea.

S-a uitat mai bine la mine şi a exclamat:

— Dumnezeule, ăia-s blugii cei noi!

— Îmi pare rău, am spus eu. Poate reuşeşti tu să-i cârpeşti.

— Oi avea eu multe talente, dar cusutul nu face parte din ele. O să-i duc la doamna Abelson, de la curăţătoria Dandy Cleaners. Ce-ai mâncat la prânz?

— Un burger. Cu salată verde şi roşii.

— Nu mă minţi?

— Nu ştiu să mint, am răspuns eu, amintindu-mi de Therriault şi

simţind cum mă ia cu fiori reci.

— Ia să văd ce-ai păţit la mână. Vino încoace, la lumină.

M-am apropiat de ea şi i-am arătat zdrelitura căpătată în bătălia din războiul fotbalului.

— Nu cred că e nevoie de leucoplast, dar trebuie să te dai cu un unguent cu antibiotic. Vezi că ai să găseşti un tub cu Neosporin în dulapul din baie.

— După aia mă laşi să mă uit la un meci pe canalul de sport?

— Te-aş lăsa dacă am avea curent electric. Tu de ce crezi că citesc lângă geam, şi nu la birou?

— Înseamnă că din cauza asta nu merge liftul.

— Deducţiile nu încetează să mă şocheze, Holmes!

Asta era una dintre glumele literare ale mamei. Avea zeci. Poate sute.

— Curentul e oprit doar în clădirea noastră. Domnul Provenza spune că s-au ars toate siguranţele. Probabil de la o suprasarcină. Zice că n-a mai văzut niciodată aşa ceva. Încearcă să rezolve problema până diseară, dar eu cred că o să aprindem nişte lumânări şi o să mergem la baie cu lanterna după ce o să se întunece.

„E vina lui Therriault", mi-am spus eu. Dar nu era aşa. Era vina creaturii care locuia acum în el. La plecare, creatura aia spărsese lampa, deschisese cutiile de scrisori şi prăjise siguranţele.

M-am dus în baie după unguentul cu antibiotic. Era cam beznă acolo, aşa că am apăsat pe întrerupător. Obişnuinţa este o a doua natură, nu? M-am aşezat apoi pe canapea ca să mă dau pe zgaibă cu alifie. Mă holbam la ecranul negru al televizorului şi mă întrebam cam câte siguranţe ar fi în clădire şi de cât de multă forţă ar fi nevoie ca să le prăjeşti pe toate.

Sigur, aş fi putut să fluier şi să chem creatura la mine. Dar oare ar fi ascultat ea de puştiul pe nume Jamie Conklin? Era prea multă putere pentru un copil care abia peste trei ani îşi va putea lua carnetul de conducere.

— Mamă?

— Ce e?

— Crezi că sunt destul de mare ca să am o iubită?

— Nu, scumpule.

Fără să-şi ridice ochii din manuscris.

— Şi când o să fiu?

— Pe la vreo douăzeci şi cinci de ani. Ce zici de chestia asta?

A început să râdă şi am râs şi eu împreună cu ea. Mi-am spus că poate, atunci când o să am douăzeci şi cinci de ani, o să-l chem pe Therriault şi o să-i cer să-mi aducă un pahar cu apă. M-am gândit mai bine şi mi-am dat seama că orice mi-ar aduce *creatura* ar putea să fie otrăvit. Mai bine – uite doar aşa, ca să fac mişto de ea – aş putea să-i cer să stea în cap (în capul lui Therriault), să facă şpagatul, poate chiar să se plimbe pe tavan. Sau aş putea să-i dau drumul. Să-i zic să bâzâie în altă parte. Firește că nu trebuia să aştept până la douăzeci şi cinci de ani ca să fac asta. O puteam face oricând. Numai că nu voiam. Mai bine să-mi fie prizonieră o perioadă. Să-i văd lumina aia urâtă, hidoasă, redusă la dimensiuni de licurici, anemică, închisă într-un borcan. Să văd dacă-i convine.

Pe la zece s-a dat drumul la curent, iar lumea şi-a revenit la normal.

45

Duminică mama mi-a propus să trecem pe la profesorul Burkett ca să vedem ce mai face și să ne recuperăm tăvița în care fusese plăcinta.

— Și am putea să-i luăm niște croasanți de la patiserie.

I-am răspuns că-mi place ideea. Așa că l-a sunat pe profesor, profesorul a spus că abia așteaptă să ne vadă, prin urmare, ne-am dus mai întâi la patiserie și apoi am luat un taxi. Mama refuza să meargă cu Uber. Zicea că nu reprezentau New Yorkul. *Taxiurile galbene* reprezintă New Yorkul.

Am impresia că miracolul vindecării se petrece chiar și la bătrânețe, pentru că profesorul Burkett nu mai folosea decât un singur baston și se deplasa destul de bine. Sigur, nu ar mai fi fost în stare să alerge la maratonul anual al orașului (presupunând că o făcuse vreodată), dar nu m-am mai temut că o să cadă în nas când a îmbrățișat-o pe mama și mi-a strâns mie mâna. Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, eu am dat ușor din cap și el a zâmbit. Ne înțelegeam fără să avem nevoie de cuvinte.

Mama a început să se foiască prin apartament – a pus pe farfurii cornurile, bucățelele de unt și cutiuțele cu dulceață, care se vindeau împreună cu ele. Am mâncat în bucătărie, în lumina soarelui care intra pe fereastră. A fost o gustare tare bună. Când am terminat, mama a transferat într-un castron din plastic cu capac ce mai rămăsese din plăcintă (adică aproape tot; probabil că bătrânii nu mănâncă prea mult), după care a spălat tava noastră. A pus-o în scurgător și s-a scuzat, spunând că are treabă la baie.

Când am rămas singuri, profesorul Burkett s-a aplecat peste masă și m-a întrebat în șoaptă:

— Ce s-a întâmplat?

— Era pe culoar ieri când am coborât din lift. Nu m-am gândit deloc, doar m-am repezit și l-am înșfăcat.

— Era acolo? Therriault? L-ai văzut? L-ai *simțit?*

Îi citeam pe chip că încă era pe jumătate convins că toată povestea era doar în imaginația mea. Și, pe bune, cine l-ar fi putut învinui?

— Da. Dar nu Therriault, nu mai e Therriault. Creatura din el,

monstrul de acolo... e ca o lumină urâtă... a încercat să scape, dar nu l-am lăsat. A fost nasol şi m-am speriat rău de tot, dar ştiam că o să fie mult mai rău pentru mine dacă-i dau drumul. În cele din urmă, când şi-a dat seama că Therriault a început să se stingă, a...

— Să se stingă? Cum adică?

Am auzit apa trasă la toaletă. Mama nu avea să se întoarcă până nu se spăla pe mâini, dar asta nu dura prea mult.

— I-am zis ce m-aţi învăţat, domnule profesor. Că trebuie să vină dacă am să-l fluier. Că a venit rândul meu să-l bântui *pe el.* A acceptat. L-am obligat s-o spună clar şi răspicat şi a făcut-o.

Ar mai fi vrut să mă întrebe şi altceva, dar a apărut mama. Îmi dădeam seama că e tulburat şi că încă îşi închipuia că toată confruntarea avusese loc doar în mintea mea. Îi înţelegeam îndoielile, dar tot mă simţeam un pic iritat – adică acum *ştia* tot feluri de lucruri şi despre inele, şi despre cartea domnului Thomas. Însă chiar îi înţeleg reacţia acum, când îmi aduc aminte. În general, este greu să-ţi depăşeşti convingerile ferme şi cred că oamenilor inteligenţi le este şi mai greu. Oamenii inteligenţi ştiu foarte multe şi poate asta-i face să-şi imagineze că ştiu totul.

— Trebuie să plecăm, Jamie, a spus mama. Am de terminat un manuscris.

— Întotdeauna ai câte un manuscris de terminat, am zis eu, făcând-o să râdă, pentru că ăsta era purul adevăr.

Atât la agenţie, cât şi la biroul de acasă avea maldăre de manuscrise care-şi aşteptau rândul la citit şi maldărele astea, în loc să scadă, parcă se făceau din ce în ce mai mari.

— Dar, înainte, povesteşte-i domnului profesor ce s-a întâmplat ieri în clădirea noastră.

Mama s-a întors spre el.

— A fost o chestie tare ciudată, Marty. S-au ars absolut toate siguranţele. Toate şi în acelaşi timp! Domnul Provenza – ăsta-i administratorul – a zis că o fi fost vorba de o suprasarcină. Şi că el n-a mai văzut niciodată aşa ceva.

Profesorul a părut uluit.

— Numai în clădirea voastră?

— Numai în a noastră, a răspuns mama. Haide, Jamie, să plecăm şi

să-l lăsăm pe Marty să se odihnească!

La plecare a avut loc aceeași scenă ca la venire. Profesorul Burkett mi-a aruncat o privire pătrunzătoare și eu am dat ușor din cap.

Ne înțelegeam fără să avem nevoie de cuvinte.

46

În aceeași seară am primit un e-mail de la el, trimis de pe iPad. Dintre toate cunoștințele mele, doar el folosea o formulă de salut la început și scria cuvinte întregi și nu folosea emoticoane.

Dragă Jamie,

Azi de dimineață, după plecarea voastră, m-am documentat puțin în legătură cu descoperirea bombei de la supermarketul din Eastport, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac mai demult. Am descoperit ceva interesant. Numele lui Elizabeth Dutton nu apare în prim-plan în niciuna dintre știrile despre acest eveniment. Meritul este atribuit unității de geniști (mai ales câinilor, pentru că oamenii iubesc câinii – parcă primarul chiar a dat o medalie unuia dintre ei). Îi este menționat numele doar într-o singură propoziție – „detectiva care a primit un pont de la o sursă veche". Mi s-a părut ciudat faptul că nu a luat parte nici la conferința de presă care a avut loc după dezamorsarea bombei și că nu a fost deloc lăudată de oficialități. Însă măcar a reușit să-și păstreze slujba. Probabil că asta a fost singura recompensă pe care și-a dorit-o și pe care superiorii ei au fost de acord că o merită.

În urma documentărilor mele pe acest subiect și din cauza ciudatei întreruperi a curentului în clădirea ta, petrecută chiar în momentul confruntării tale cu Therriault, plus din alte motive de care m-ai făcut să-mi dau seama, îmi este, realmente, imposibil să mai fiu sceptic în privința lucrurilor pe care mi le-ai spus.

Însă trebuie să te avertizez că nu mi-a plăcut deloc expresia de încredere de pe chipul tău atunci când mi-ai zis că acum este rândul tău să-l bântui sau că va veni la tine dacă o să-l fluieri. Poate că așa va fi, DAR TE SFĂTUIESC, INSIST CHIAR, SĂ NU O FACI! Se întâmplă adesea ca acrobații care merg pe sârmă să cadă de la mare înălțime. Se întâmplă ca dresorii de lei să fie sfârtecați de animalele pe care le-au crezut blânde ca niște

pisicuțe. În anumite situații, chiar și cel mai credincios câine își poate mușca stăpânul.

Deci iată sfatul meu pentru tine: lasă în pace această creatură, nu mai lua legătura cu ea.

Tot binele din lume îți urează
Al tău prieten,
prof. univ. Martin Burkett (Marty)

P.S.: Sunt curios să aflu toate amănuntele experienței tale extraordinare. Dacă poți să treci pe la mine, am să te ascult cu toată atenția. Presupun că tot nu dorești să-ți necăjești mama spunându-i povestea asta, mai ales că totul s-a terminat cât se poate de bine.

I-am răspuns imediat. Dar mult mai pe scurt, deşi mi-am compus e-mailul în stilul epistolar de pe vremuri, la fel ca el.

Dragă domnule profesor Burkett,

Aș veni bucuros la dvs. Să vă povestesc totul, însă nu pot s-o fac decât miercuri, pentru că luni am o excursie cu școala la Metropolitan Museum of Art, iar marți am un meci de volei în sală – jucăm băieții contra fetelor. Dacă vă convine ziua de miercuri, atunci, am să vin după ore, pe la 15:30, însă nu voi putea sta decât în jur de o oră. O să-i spun mamei că am vrut să vă fac o vizită, ceea ce este perfect adevărat.

Cu prietenie, al dvs.
James Conklin

Probabil că profesorul Burkett era cu iPadul în mână (mi-l şi imaginam pe fotoliul lui din living, înconjurat de toate fotografiile lui înrămate), pentru că mi-a răspuns imediat.

Dragă Jamie,

Miercuri este perfect. Te voi aștepta la ora trei și jumătate și voi lua fursecuri cu stafide ca să te tratez. Ce ai prefera să bei? Niște ceai sau un suc?

Al tău,

Nu mi-am mai bătut capul cu stilul epistolar și i-am răspuns scurt și direct: „Mai bine o ceașcă de cafea”. M-am gândit puțin și am adăugat: „E în regulă, mă lasă mama să beau cafea”. Ceea ce nu era chiar o minciună. Și uite minunea minunilor: profesorul mi-a răspuns cu un emoticon – cel cu degetul mare în sus. Mi s-a părut foarte tare.

Când am vorbit din nou cu profesorul Burkett, n-am avut nici fursecuri și nici ceai sau cafea. El nu mai avea nevoie de așa ceva, pentru că era mort.

47

Marți de dimineață, am primit un alt e-mail de la el. L-a primit și mama și alte câteva persoane.

Dragii mei prieteni și colegi,

Am primit o veste proastă. David Robertson – vechiul meu prieten și coleg, fost șef de catedră – a suferit aseară un accident vascular cerebral în casa în care locuia după ieșirea la pensie, de pe insula Siesta Key din Florida, iar acum se află în Spitalul Sarasota Memorial. Șansele lui de supraviețuire sunt inexistente, doctorii nu se așteaptă nici măcar să iasă din comă, însă eu îi cunosc pe Dave și pe adorabila lui soție, Marie, de mai bine de patruzeci de ani, așa că trebuie neapărat să mă duc până acolo, chiar dacă nu prea vreau. Trebuie să mă duc fie și pentru a-i fi alături soției sale și pentru a lua parte la înmormântare, dacă așa va fi să fie. Îmi voi reprograma toate întrevederile la întoarcere.

Voi locui permanent la hotelul Bentley's Boutique (ce mai nume!) din Osprey, unde veți putea lua legătura cu mine, deși cea mai bună modalitate ar fi tot prin e-mail. După cum știți cei mai mulți, nu am telefon mobil. Îmi cer scuze pentru toate neplăcerile create.

Cu stimă,
prof. univ. (emerit) Martin F. Burkett

— E de școală veche, i-am spus eu mamei la micul dejun. Ea mânca grep cu iaurt, eu – evident – cereale.

A dat din cap.

— Da, așa este. Și n-au mai rămas mulți ca el. La vârsta asta, să dai fuga la căpătâiul prietenului aflat pe moarte...

Și a clătinat din cap uluită.

— Remarcabil! Admirabil! Și e-mailul ăla!

— Profesorul Burkett nu scrie e-mailuri, am zis eu. Scrie scrisori adevărate.

— Foarte corect, dar nu la asta mă gândeam eu. Pe bune acum, cât de multe întrevederi şi vizite programate crezi tu că avea?

„Păi, de una sunt sigur”, am spus eu – doar în gând, nu cu voce tare.

48

Nu știu dacă vechiul prieten al profesorului a mai murit sau nu. Știu doar că profesorul a murit. A făcut un infarct în avion și, la aterizare, l-au găsit mort pe locul lui. Mai avea un prieten vechi, care îi era și avocat – unul dintre destinatarii ultimului său e-mail –, și pe el l-au sunat autoritățile. Prietenul avocat s-a ocupat de transportul trupului neînsufleţit înapoi acasă, dar mama s-a ocupat de tot restul. A închis agenţia și a organizat înmormântarea. Tare mândru am mai fost de ea. A plâns și a fost îndurerată, pentru că își pierduse un bun prieten. La fel de îndurerat am fost și eu, pentru că prietenul ei devenise și prietenul meu. De la dispariţia din peisaj a lui Liz, el fusese singurul meu prieten adult.

Ceremonia a avut loc la biserica prezbiteriană de pe Park Avenue, tot acolo unde fuseseră și funeraliile Monei Burkett, în urmă cu șapte ani. Mama a fost scandalizată la culme pentru că fiica lor – cea de pe Coasta de Vest – nu a catadicsit să-și facă apariţia. Mai târziu, din simplă curiozitate, m-am uitat din nou la ultimul e-mail trimis de profesorul Burkett și am văzut că ea nu era trecută printre destinatari. Erau doar trei femei care primiseră e-mailul acesta: mama, doamna Richards (o vecină în vârstă, de la etajul al treilea, cu care era în relaţii foarte bune) și Dolores Magowan, femeie pe care prezisese (eronat) doamna Burkett că soţul ei văduv o va invita la masă.

În timpul slujbei din biserică, m-am uitat în toate părţile după profesor, spunându-mi că, dacă soţia lui luase parte la propria-i ceremonie, atunci, firesc ar fi fost ca și el să fie de faţă la a lui. Numai că nu era la biserică. De data aceasta am fost și la cimitir și acolo l-am văzut: stătea pe o piatră de mormânt, cam la vreo șapte sau opt metri de noi, destul de aproape ca să audă ce se spunea. În timpul rugăciunii, i-am făcut un semn discret cu mâna. Doar am dat puţin din degete, dar a observat, a zâmbit și mi-a făcut și el un semn. Profesorul Burkett era un mort normal, nu un monstru cum era Kenneth Therriault. Și am început să plâng.

Mama m-a cuprins cu braţul după umeri.

49

Asta s-a întâmplat luni, aşa că n-am mai ajuns la Metropolitan Museum of Art. În ziua aceea m-am învoit de la şcoală ca să merg la înmormântare. Când ne-am întors acasă, i-am spus mamei că vreau să ies puţin la plimbare. Că vreau să mă gândesc.

— Sigur că da... dacă te simţi bine. Te simţi bine, *Jamie*?

— Da, i-am răspuns eu şi i-am zâmbit, ca să i-o dovedesc.

— Să te întorci până la cinci, ca să nu încep să-mi fac griji.

— Am să mă întorc.

Ajunsesem la uşă când am auzit întrebarea pe care o aşteptam:

— Era acolo?

Mă gândisem să o mint, ca să o menajez, dar poate s-ar fi simţit mai bine dacă i-aş fi spus adevărul.

— Da. La cimitir, nu la biserică.

— Şi cum... cum arăta?

I-am spus că arăta bine, ăsta era adevărul. Întotdeauna sunt îmbrăcaţi cu hainele pe care le purtau în clipa morţii, iar profesorul Burkett avea un costum maro, puţin cam prea mare, dar, după umila mea părere, tot arăta bine. Mi-a plăcut că îşi pusese un costum pentru călătoria cu avionul, pentru că şi asta ţinea de firea lui tradiţionalistă. Însă nu i-am văzut bastonul – poate nu-l avea în mână când a murit ori poate îl scăpase pe jos când a suferit infarctul.

— Jamie? Vrei s-o îmbrăţişezi pe mama înainte să pleci la plimbare?

Am strâns-o în braţe un moment prelungit.

50

Am pornit spre strada din centru, unde locuise profesorul. Eram mult mai mare şi mai înalt decât băieţelul care venise de la şcoală într-o zi de toamnă, mână în mână cu mama lui şi ţinând în mâna cealaltă desenul cu curcanul verde. Da, acum eram mai mare, mai înalt, poate chiar mai înţelept, dar tot acelaşi. Ne schimbăm, dar rămânem la fel. Nu ştiu să explic cum vine asta. E o enigmă.

Nu puteam să intru în clădire, că nu aveam cheia. Dar nici nu-mi trebuia, pentru că profesorul Burkett şedea pe trepte, îmbrăcat în acelaşi costum maro de călătorie. M-am aşezat alături de el. Pe lângă noi a trecut o doamnă în vârstă, cu un căţeluş pufos. Căţelul s-a uitat la profesor. Doamna în vârstă nu s-a uitat.

— Bună ziua, domnule profesor!

— Bună, Jamie!

Trecuseră deja cinci zile de când murise în avion şi vocea începuse să i se stingă, aşa cum se întâmplă de obicei. Era ca şi cum ar fi vorbit cu mine de la distanţă, îndepărtându-se tot mai mult. Părea la fel de amabil ca întotdeauna, dar, în acelaşi timp, părea şi oarecum... nu ştiu cum să spun... oarecum detaşat. Aşa par cei mai mulţi. Până şi doamna Burkett părea aşa, chiar dacă a fost mai vorbăreaţă decât majoritatea (unii dintre ei nu vorbesc deloc dacă nu le pui vreo întrebare). Pentru că privesc parada de pe margine, fără să ia parte la ea? Pe aproape, dar nu tocmai. Este ca şi cum ar avea lucruri mai importante în minte. Pentru prima dată mi-am dat seama atunci că şi lui trebuie să i se fi părut că mă aude ca de la mare depărtare. Că toată lumea din jur îşi pierde culorile.

— Vă simţiţi bine?

— Da.

— V-a durut? Când aţi făcut infarct?

— Da, dar s-a terminat repede.

Se uita la stradă, nu la mine. De parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în minte.

— Vreţi să mai fac ceva?

— Un singur lucru. Să nu-l chemi niciodată pe Therriault. Pentru

că Therriault nu mai există. În locul lui va veni creatura aceea care a pus stăpânire pe el. Mi se pare că în literatură o astfel de creatură este numită „vizitator[33]".

— N-am să-l chem. Pe cuvânt de onoare! Dar, domnule profesor, de ce a putut să pună stăpânire pe el? Pentru că Therriault era un om rău? Ăsta-i motivul?

— Nu știu, dar pare foarte probabil.

— Mai vreți să vă povestesc ce s-a întâmplat când am pus mâna pe el? l-am întrebat eu, amintindu-mi de e-mailul pe care mi-l trimisese. Toate detaliile?

— Nu.

Răspunsul lui m-a dezamăgit, dar nu m-a surprins deloc. Morții își pierd interesul pentru viețile celor vii.

— Doar ține minte ce ți-am spus.

— O să țin, fiți fără grijă.

Vocea i-a devenit ușor iritată.

— Ai fost incredibil de curajos, dar și incredibil de norocos. Nu poți să înțelegi pentru că nu ești decât un copil, dar trebuie să mă crezi pe cuvânt. Creatura aceea vine de dincolo de univers. Acolo există orori de neconceput pentru mintea omenească. Dacă ai să relaționezi cu ea, ai putea să-ți pierzi viața sau mințile sau chiar sufletul.

Nu mai auzisem pe nimeni să folosească verbul „a relaționa" – probabil că făcea parte din vocabularul de școală veche al profesorului, la fel ca „răcitorul" –, dar m-am prins ce voia să spună. Și, dacă a intenționat să mă sperie, chiar a reușit. Adică mi-aș putea pierde *sufletul?* Dumnezeule!

— N-am s-o fac, am zis eu. Pe bune că nu!

Nu mi-a răspuns. Stătea cu mâinile sprijinite pe genunchi și se uita la stradă.

— O să-mi fie dor de dumneavoastră, domnule profesor.

— Bine.

Vocea lui era și mai stinsă. Știam că, peste foarte puțin timp, nu îl voi mai putea auzi. Doar voi vedea cum mișcă buzele.

---

[33] Vezi *Cântecul lui Susannah,* din seria TURNUL ÎNTUNECAT, de Stephen King, traducere de Ruxandra Toma, Editura Nemira, București, 2019, p. 482 (n. red.).

— Îmi daţi voie să vă mai întreb ceva?

Tâmpită întrebare. Când îi întrebi, sunt obligaţi să-ţi răspundă, deşi nu întotdeauna îţi place ce auzi.

— Da.

Şi l-am întrebat.

51

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe mama pregătind somon aşa cum ne place nouă: împachetat în şervete ude şi făcut la abur în cuptorul cu microunde. N-aţi crede că ar putea să aibă un gust atât de bun ceva gătit atât de simplu, dar are.

— La ţanc, mi-a zis ea. Vezi că avem o pungă cu salată. Vrei s-o faci tu?

— Bine.

Am scos punga din frigider – răcitor – şi am deschis-o.

— Nu uita s-o speli. N-am încredere că e deja spălată, chit că aşa scrie pe etichetă. Foloseşte strecurătoarea.

Am luat strecurătoarea, am pus salata în ea şi am început s-o spăl.

— M-am dus la fosta noastră casă, am zis eu, fără să mă uit la mama, ci doar la frunzele de salată din strecurătoare.

— Mi-am imaginat. Era acolo?

— Da. L-am întrebat de ce fiica lui n-a venit niciodată în vizită şi nici măcar la înmormântare n-a apărut.

Am închis apa şi am continuat.

— E într-un ospiciu, mamă. Profesorul zice că o să rămână toată viaţa acolo. Şi-a omorât copilul, după care a încercat să se sinucidă.

Mama tocmai se pregătea să bage somonul la microunde, dar acum l-a pus înapoi pe blat şi s-a aşezat repede pe un scaun.

— Dumnezeule mare! Mona mi-a zis că era asistentă la un laborator de biologie de la Caltech. Şi părea atât de *mândră* de ea.

— Profesorul Burkett mi-a spus că-i cata-numaiştiucum.

— Catatonică.

— Da. Aşa.

Mama se uita lung la cina noastră; carnea rozalie a somonului sclipea prin învelişul de hârtie. Părea cufundată în gânduri. Apoi i s-a şters cuta dintre sprâncene.

— Acum ştim un lucru pe care probabil n-ar fi trebuit să-l aflăm. Nu mai avem ce face. Toată lumea are secrete, Jamie. O să afli asta mai târziu.

Datorită lui Liz şi lui Kenneth Therriault, aflasem deja; şi am aflat

şi secretul mamei mele.

Mai târziu.

52

Kenneth Therriault a dispărut din programele de ştiri, fiind înlocuit cu alţi monştri cu chip de om. Şi, pentru că nu mă mai urmărea, nici nu prea mă mai gândeam la el. Spre sfârşitul toamnei şi începutul iernii, tot mai făceam un pas în spate când mi se deschideau în faţă uşile ascensorului, dar, până când am împlinit paisprezece ani, obiceiul acesta mi-a dispărut cu totul.

Mai vedeam morţi din când în când (probabil despre unii nici nu mi-am dat seama că erau morţi, deoarece arătau ca oamenii normali şi ar fi trebuit să fi murit în urma unor răni vizibile ca să-i observ ori să mă apropii foarte tare de ei). Am să vă povestesc despre unul, deşi nu are nicio legătură cu povestea mea. Era un băieţel, cam de aceeaşi vârstă pe care o avusesem eu când o văzusem pe doamna Burkett moartă. Stătea în mijlocul spaţiului verde care despărţea sensurile de mers de pe Park Avenue. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi şi roşii şi un tricou cu Războiul Stelelor. Era alb ca varul la faţă. Buzele îi erau vinete. Şi cred că încerca să plângă, dar nu mai avea lacrimi. Pentru că mi se părea vag cunoscut, am traversat şi l-am întrebat care-i problema. Mă rog, în afară de faptul că era mort.

— M-am pierdut! Nu ştiu să mai ajung acasă!

— Ştii adresa?

— Stau pe Second Avenue, numărul 490, apartamentul 16B.

Parcă era un disc de patefon.

— Bine, am spus eu. E destul de aproape. Haide, puştiule, te duc eu acasă!

Era o clădire mare şi simandicoasă, care se chema Kips Bay Court. Când am ajuns, băiatul s-a aşezat pe marginea trotuarului. Nu mai părea că ar fi vrut să plângă şi căpătase privirea aia pierdută pe care o au toţi la un moment dat. Nu voiam să-l las singur acolo, dar nu ştiam ce altceva aş mai fi putut să fac. Înainte să plec, l-am întrebat totuşi cum îl cheamă şi el mi-a spus că Richard Scarlatti. Atunci am priceput de unde-l ştiam. Îi văzusem fotografia la ştirile de pe New York One. Îl înecaseră nişte băieţi mai mari în Swan Lake din Central Park. Băieţii ăia au plâns şi au urlat de mama focului şi s-au apărat

zicând că voiseră doar să se prostească niţel, să facă mişto de puştiul cel mic. Poate că aşa a şi fost. Poate am să înţeleg toate chestiile astea mai târziu, deşi nu prea cred.

53

Începuse deja să ne meargă destul de bine şi aş fi putut să mă înscriu la o şcoală particulară. Mama mi-a arătat broşurile de la Dalton School şi de la Friends Seminary, dar eu am preferat să rămân la şcoala publică şi să mă duc la Roosevelt, unde era echipa de fotbal Mustangs. Mama a acceptat. Au fost nişte ani buni pentru amândoi. Mama a pus mâna pe un client super, care scria poveşti despre troli, şi elfi şi tipi de viţă nobilă care porneau în tot felul de aventuri. Eu am pus mâna pe o prietenă sau cam aşa ceva. O chema Mary Lou Stein şi era inteligentă şi adeptă a stilului gotic, în ciuda numelui ei comun şi a faptului că îi plăceau foarte mult filmele. Mergeam o dată pe săptămână la cinematograful „Angelika" şi stăteam în ultimul rând şi citeam subtitrarea.

Într-o zi, la scurtă vreme după aniversarea mea (ajunsesem la matusalemica vârstă de cincisprezece ani), mama mi-a trimis un mesaj pe telefon în care mă întreba dacă pot să trec pe la agenţie după ore, în loc să mă duc direct acasă. A adăugat că nu era mare chestie, ci doar o veste pe care voia să mi-o dea personal.

Când am ajuns acolo, mi-a oferit o ceaşcă de cafea – gest cam neobişnuit, dar nu ieşit din comun la vremea respectivă – şi m-a întrebat dacă mi-l mai amintesc pe Jesus Hernandez. I-am zis că da. Fusese vreo doi ani partenerul lui Liz şi mama mă cărase cu ea de câteva ori atunci când ea şi cu Liz luau masa împreună cu detectivul Hernandez şi soţia lui. Asta se întâmplase destul de demult, dar e cam greu să uiţi un poliţist înalt de aproape doi metri pe care îl cheamă Jesus, chiar dacă se pronunţă *He-sus.*

— Îmi plăceau codiţele lui, am spus eu. Foarte mişto.

— M-a sunat să-mi spună că Liz a fost dată afară.

Mama se despărţise de Liz de foarte multă vreme, dar se vedea că vestea asta tot o întristase.

— Până la urmă, tot a fost prinsă cu droguri. Cu o cantitate foarte mare de heroină, aşa zice Jesus.

Asta m-a şocat. Liz o minţise pe mama şi evident că nu se purtase deloc bine cu mine, dar tot îmi părea rău de ea. Mi-am adus aminte

cum mă gâdila până aproape făceam pe mine de atâta râs și cum stăteam între ea și mama pe canapea și făceam mișto de ce era la televizor; și mi-am adus aminte și de ziua când m-a dus la grădina zoologică din Bronx și mi-a luat o vată de zahăr mai mare decât capul meu. Și nu trebuie să uitați că a salvat cincizeci sau poate chiar o sută de oameni care ar fi murit, probabil, dacă ar fi explodat ultima bombă a Bateristului. Sigur, există un semn de întrebare în legătură cu motivul care a determinat-o să acționeze așa cum a acționat. Însă, indiferent de el, oamenii ăia au fost salvați.

Și mi-a revenit în minte expresia pe care am auzit-o la ultima lor ceartă: „posesie de substanțe interzise". Așa spusese mama.

— Nu face închisoare, nu?

— Deocamdată a ieșit pe cauțiune, așa mi-a zis Jesus. Dar până la urmă... eu cred că s-ar putea s-o închidă, scumpule.

— Of, nașpa!

M-am gândit cum i-ar sta lui Liz într-o salopetă portocalie, așa cum erau îmbrăcate deținutele din serialul de pe Netflix la care se uita câteodată mama.

M-a luat de mână.

— Mda, mda, mda.

54

Două sau trei săptămâni mai târziu, am fost răpit de Liz. Aţi putea să ziceţi că mă mai răpise o dată, atunci când a fost treaba cu bomba lui Therriault, numai că atunci fusese parfum în comparaţie cu ce s-a întâmplat acum. De data aceasta a fost o răpire în toată regula. Nu că aş fi început să mă zbat şi să zbier şi ea m-ar fi imobilizat şi m-ar fi vârât cu sila în maşină. Dar tot m-a obligat să mă urc. Ceea ce, din punctul meu de vedere, tot răpire se cheamă.

Eram în echipa de tenis şi tocmai ce mă îndreptam spre casă după câteva partide de antrenament (pe care, habar n-am de ce, antrenorul nostru le numea „calificări" – calificări la ce, că doar ne antrenam?!). Aveam rucsacul în spate şi geanta cu echipamentul în mână. Mă apropiam de staţia de autobuz când am văzut o femeie sprijinindu-se de o Toyota cam rablagită şi uitându-se la telefon. Am trecut pe lângă ea fără să o bag în seamă. Nici prin cap nu mi-a trecut că tipa aia schiloadă – cu nişte laţe blonde, care-i fluturau pe la gulerul scurtei de stofă descheiate la fermoar, pe sub care avea un tricou cenuşiu şi mult prea mare pentru ea; şi era încălţată cu cizme uzate de cowboy, peste care-i atârnau blugii largi – fusese prietena mamei mele. Pentru că fosta prietenă a mamei mele purta bluze din mătase şi pantaloni pană, în culori închise. Fosta prietenă a mamei îşi strângea părul în coadă de cal. Fosta prietenă a mamei avea un aer sănătos.

— Hei, Asule, nici măcar nu te opreşti să-ţi saluţi o prietenă veche?

M-am oprit şi m-am întors cu faţa spre ea. Şi tot n-am recunoscut-o imediat. Era suptă la faţă şi foarte palidă. Pe frunte avea câteva pete pe care nu se mai obosise să şi le acopere cu fard. Nu mai exista niciuna din toate acele linii unduioase ale corpului ei, pe care le admirasem pe vremuri – ca un puşti, evident. Tricoul lălâu de sub haină nu acoperea decât slabe urme din sânii generoşi de pe vremuri. Dacă aş fi fost pus să-mi dau cu părerea, aş fi zis că slăbise în jur de douăzeci, douăzeci şi cinci de kilograme şi îmbătrânise cu douăzeci de ani de când o văzusem eu ultima oară.

— Liz?

— Chiar eu.

Mi-a adresat un zâmbet, pe care şi l-a ascuns apoi, ştergându-se la nas cu podul palmei. „E varză”, mi-am spus eu. „Varză!”

— Ce mai faci?

Poate că nu era cea mai inteligentă întrebare, dar nu mi-a venit alta în cap în situaţia dată. Plus că aveam grijă să păstrez ce-mi imaginam eu că ar fi o distanţă sigură, ca să pot s-o iau la fugă în caz că ar fi încercat să-mi facă totuşi ceva. Chestie care mi se părea destul de posibilă, pentru că *arăta* foarte aiurea. Nu cum arată actorii care joacă roluri de drogaţi în seriale, ci ca o drogată autentică, precum cele pe care le mai vezi câteodată moţăind pe băncile din parcuri ori pe pragurile clădirilor abandonate. Probabil că New Yorkul este acum un loc mult mai bun decât pe vremuri, însă drogaţii au rămas parte din decor.

— Tu ce crezi?

Şi a început să râdă, numai că nu era un râs vesel.

— Nu, nu-mi răspunde. Auzi? Parcă am fost împreună la un bar mitzvah pe vremuri, nu? Cred că ar fi trebuit să mi se recunoască meritele, nu? Păi, ce naiba, doar am salvat o grămadă de vieţi.

M-am gândit la tot ce păţisem din cauza ei. Nu doar pentru că aşa apăruse Therriault în viaţa mea. O distrusese şi pe mama. Liz Dutton ne făcuse foarte mult rău şi uite că reapăruse. Ca o piază rea. Şi m-am enervat.

— Tu nu ai *niciun* merit. Eu l-am făcut să vorbească. Şi am plătit pentru asta. Nu vrei să ştii cum.

A mişcat din cap.

— Ba sigur că vreau. Spune-mi cum anume ai plătit, Asule. Care a fost preţul? Ai avut cumva niscaiva coşmaruri despre gaura aia din capul lui? Vrei să ştii ce-s alea coşmaruri adevărate? Atunci, uită-te odată la trei oameni arşi de vii într-o maşină şi unul dintre ei să fie doar un bebeluş. Deci spune-mi: care-i preţul pe care l-ai plătit?

— Las-o baltă! am spus eu şi am dat să plec mai departe.

A întins mâna şi m-a apucat de geanta cu echipamentul.

— Unde te grăbeşti? Am nevoie de tine, Asule. Din nou. Aşa că hopa în maşină!

— N-ai să vezi. Dă-mi drumul la geantă.

Nu i-a dat, aşa că eu am smucit mânerul. Atât de slăbită era Liz,

încât a căzut în genunchi cu un geamăt mic.

Pe lângă noi a trecut un bărbat care mi-a aruncat privirea aceea pe care o aruncă adulţii copiilor atunci când îi văd făcând ceva ce nu se cuvine.

— Nu-i frumos să te porţi aşa cu o femeie, băiete!

— Du-te-n mă-ta! i-a spus Liz, ridicându-se în picioare. Sunt de la poliţie.

— Mă rog, mă rog, a spus bărbatul şi şi-a continuat drumul fără să se mai uite înapoi.

— Nu mai eşti de la nicio poliţie, i-am zis eu. Şi nu merg nicăieri cu tine. Nici să vorbesc cu tine nu vreau, aşa că lasă-mă în pace.

Însă tot îmi părea rău că o trăsesem atât de tare, încât căzuse în genunchi. Mi-am amintit că o mai văzusem aşa mai demult, la noi acasă. Însă, atunci stătuse în genunchi pentru că se juca doar cu mine cu maşinuţele. Am încercat să-mi spun că asta se întâmplase într-o altă viaţă, însă nu ţinea, pentru că nu era alta. Era viaţa mea.

— O, ba ai să *mergi!* Dacă nu, o să afle toată lumea cine a scris ultima carte a lui Regis Thomas. Bestsellerul ăla care a salvat-o pe Tee de la faliment. Bestsellerul ăla *postum.*

— Nu poţi să faci una ca asta.

Începuse să-mi mai treacă şocul provocat de cuvintele ei şi am adăugat:

— N-o să te *creadă* nimeni. Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului mamei. Şi cine să creadă ce spune o traficantă de droguri? Poate chiar o drogată, după cum arăţi acum! Nimeni, n-o să te creadă nimeni!

Îşi pusese telefonul în buzunar. Acum l-a scos de acolo.

— Nu doar Tia a înregistrat ce s-a vorbit în ziua aia. Ia ascultă aici!

Instantaneu m-am simţit de parc-aş fi avut un pietroi în stomac când am auzit. Era vocea mea – mult mai tânără, dar a mea –, care-i spunea mamei că Purity va găsi cheia pe care o căutase sub un buştean putrezit pe cărarea care ducea spre lacul Roanoke.

Mama: „De unde ştie sub care buştean să caute?”

Pauză.

Eu: „Martin Betancourt a desenat pe el cu creta o cruce.”

Mama: „Şi ce o să facă, oare, cu cheia aia?”

Pauză.

Eu: „I-o duce lui Hannah Royden. Merg împreună în mlaștină și descoperă grota."

Mama: „Hannah aprinde Focul Căutării? Ala din cauza căruia au spus că-i vrăjitoare și au vrut s-o spânzure?"

Pauză

Eu: „Da. Și spune că George Threadgill se furișează după ele. Și spune că lui George i se scoală atunci când se uită la Hannah. Ce i se scoală, mamă?"

Mama: „Nu contea..."

Liz a oprit înregistrarea.

— Îți dai seama că am mult mai mult. Nu chiar tot, dar zic că am vreo oră, cel puțin. Nu lasă loc la nicio umbră de îndoială, Asule: în înregistrare ești tu, care-i povestești mamei tale subiectul cărții pe care *ea,* a scris-o după aceea. Ca să nu mai spun că o să afle toată lumea despre *tine.* James Conklin, Micuțul Medium.

M-am uitat deznădăjduit la ea.

— De ce nu mi-ai pus înregistrarea asta și înainte? Atunci când ne-am dus după Therriault?

Mi-a aruncat o privire care-mi spunea: „Mă, dar prost mai ești." Poate chiar eram.

— N-a fost nevoie. Pe vremea aia erai un copil drăguț care voia să facă lucruri bune. Acum ai cincisprezece ani și ești o pacoste. Ceea ce probabil că-i dreptul oricărui adolescent, dar o să discutăm altă dată despre asta. Acum întrebarea este: te urci în mașină și vii cu mine sau mă duc la reporterul ăla de la *New York Post* pe care-l știu și îi dau o știre de senzație despre o agentă care a falsificat ultima carte a clientului ei nițeluș cam mort, beneficiind de ajutorul fiului ei care vorbește cu morții?

— Unde să vin cu tine?

— Secret, Asule. Hopa în mașină și ai să afli.

Nu aveam de ales.

— Bine. Un singur lucru îți cer. Nu-mi mai zice „Asule". Parcă aș fi un cal de curse.

— În regulă, Asule, mi-a zâmbit ea. Hai, nu te supăra! Glumeam și eu. Urcă în mașină, Jamie!

Și m-am urcat.

55

— Cu care mort trebuie să vorbesc de data asta? Oricum nu cred că te-ar feri de închisoare indiferent cine e și ce știe.

— Măi, scumpule, dar nu mă duc la închisoare, a spus ea. Nu-mi place mâncarea de acolo, ca să nu mai zic de anturaj.

Am trecut pe lângă un indicator care arăta drumul spre Cuomo Bridge de peste Hudson, căruia toți newyorkezii încă îi spun Tappan Zee sau doar Tap. Nu-mi plăcea ce se întâmplă.

— Unde mergem?

— La Renfield.

Singurul Renfield pe care-l știam eu era asistentul Contelui Dracula, ăla care hrănea păianjenii cu muște și după aia îi mânca.

— Unde-i asta? Pe lângă Tarrytown?

— Nu. E un orășel mai la nord de New Paltz. Drumul o să dureze vreo două sau trei ore, așa că fă-te comod și bucură-te de peisaj.

M-am holbat la ea. Acum nu mai eram doar îngrijorat, ci aproape înspăimântat.

— Glumești, nu? Trebuie să ajung acasă la *cină.*

— Ei, se pare că Tia o să mănânce singură în seara asta.

Apoi a scos din buzunarul scurtei din stofă un flacon cu un praf gălbui. I-a scos capacul cu o singură mână, a turnat un pic de praf pe dosul mâinii de pe volan și l-a tras pe nas. A pus la loc capacul – tot cu o singură mână – și a băgat flaconul înapoi în buzunar. Dexteritatea aceasta dovedea un exercițiu îndelungat.

Mi-a văzut expresia și a zâmbit. O lumină nouă i se aprinsese în ochi.

— N-ai mai văzut pe nimeni făcând asta? Ce viață de sihastru ai dus, Jamie!

Văzusem alți copii fumând iarbă, ba chiar încercasem și eu odată. Dar chestii din astea mai tari? Nu, nici vorbă. La o seară de dans de la școală mi se oferise ecstasy și refuzasem.

S-a șters din nou cu mâna la nas – gest deloc frumos pentru o doamnă.

— Ți-aș da și ție, că am o fire generoasă, numai că ăsta e amestecul

meu special: coca și heroină, în proporție de doi la unu, cu doar un strop de fentanil. Am căpătat toleranță în timp. Chestia asta pe care o iau eu ți-ar face praf creierii.

Poate că dezvoltase toleranță la droguri, dar mi-am dat seama când prafurile alea și-au făcut efectul. Pentru că stătea mai dreaptă în scaun și vorbea mai repede. Bine măcar că încă reușea să conducă în linie dreaptă și nu depășea viteza legală.

— Să știi că doar maică-ta e de vină. Ani de zile n-am făcut decât să transport drogurile de la punctul A – de obicei, debarcaderul de pe 79th Street sau Stewart Airport – la punctul B, care putea să fie oriunde în cele cinci cartiere. La început, mai ales cocaină; după care a apărut oxicodona și s-au schimbat lucrurile. Chestia asta creează dependență incredibil de repede. Și, atunci când doctorii nu au mai avut voie să dea rețete, dependenții au început să-și procure oxicodona de pe stradă. Dar prețul a tot crescut și și-au dat seama că pot obține același efect doar cu „doamna albă”[34], însă fără să mai dea atâția bani. Așa că au trecut pe prafuri. Asta furnizează tipul pe care o să-l vedem.

— Tipul mort.

S-a încruntat.

— Nu mă întrerupe, puștiule. Ai vrut să știi, așa că acum îți spun.

Singurul lucru pe care voiam să-l știu era unde mergeam, însă nu i-am zis. Făceam tot posibilul să-mi țin panica în frâu. Și funcționa cât de cât, pentru că femeia de lângă mine tot Liz era, chiar dacă nu mai semăna deloc cu acea Liz pe care o cunoscusem eu.

— Cică nu trebuie să folosești marfa pe care o vinzi, așa se zice, asta-i mantra. Dar, după ce m-a dat Tia afară, am început să gust și eu. După un timp, nu m-am mai mulțumit doar cu gustatul. După un timp, deja se putea spune că devenisem consumator în toată regula.

— Mama te-a dat afară pentru că ne-ai adus droguri în casă, am spus eu. A fost doar vina ta.

Poate ar fi fost mai bine să-mi țin gura, dar nu m-am putut abține. M-au apucat iarăși nervii când am auzit-o că încerca să dea vina pe mama pentru halul în care ajunsese. Norocul meu că nu m-a luat în

[34] White Lady, termen din argoul limbii engleze care desemnează heroina (n. tr.).

seamă.

— Dar o să-ți zic o chestie, Asu... Jamie. Niciodată nu mi-am băgat în venă.

A rostit cuvintele astea pe un ton de mândrie disprețuitoare.

— Nici măcar o singură dată. Pentru că, dacă te mulțumești doar cu trasul pe nas, atunci mai ai o șansă să te lași. Dacă-ți injectezi porcăria asta, atunci nu-ți mai revii niciodată.

— Îți curge sânge din nas.

Doar câteva picături deasupra buzei.

— Da? Mersi.

Și s-a șters iarăși cu mâna, după care s-a întors cu fața spre mine.

— L-am luat pe tot?

— Îhî. Acum, fii atentă la drum.

— 'Nțeles, să trăiți, domnu' copilot! a spus ea.

O clipă doar, mi s-a părut că o aud pe acea Liz de pe vremuri. Nu, nu mi-a frânt inima, dar parcă tot mi-a strâns-o un pic.

Și am continuat să mergem. Nu se circula chiar atât de rău, cu toate că era o zi lucrătoare. M-am gândit la mama. Încă era la agenție, dar urma să ajungă în curând acasă. La început, nu-și va face griji. Apoi se va îngrijora puțin. După care se va îngrijora într-un mare fel.

— Pot s-o sun pe mama? Nu-i zic unde sunt, doar că sunt bine și să nu-și facă griji.

— Sigur. Sun-o.

Mi-am scos telefonul din buzunar. Acum îl țineam în mână, în secunda următoare nu-l mai aveam. Mi l-a smuls la fel de repede ca o șopârlă care înșfacă o gânganie cu limba. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, a deschis geamul din dreptul ei și mi l-a aruncat în mijlocul drumului.

— De ce? am strigat eu. Telefonul meu!

— Habar n-ai ce mă bucur că mi-ai amintit de el.

Acum mergeam către I-87, autostrada căreia i se zice Thruway.

— Uitasem complet. Nu degeaba se zice că drogurile te tâmpesc.

Și a început să râdă.

I-am dat un pumn în umăr. Cât am putut eu de tare. Mașina a luat-o într-o parte, apoi a revenit la traseu. Cineva ne-a claxonat. Liz a mai aruncat o privire către mine, însă acum nu mai zâmbea. Avea

expresia pe care probabil că o avusese pe vremea când mai lucra în poliţie şi recita drepturile celor pe care-i aresta.

— O singură dată dacă mă mai loveşti, Jamie, o să-ţi trag una în coaie atât de tare, încât o să-ţi vină să borăşti. Şi nici n-ai fi primul care să dea la raţe în rabla asta nenorocită.

— Vrei să te baţi cu mine în timp ce conduci?

Acum a reapărut zâmbetul, dezvelindu-i dinţii.

— Ia pune-mă la încercare!

N-am pus-o. N-am făcut nimic. Nici măcar (în caz că sunteţi curioşi) n-am chemat creatura aia care locuia în Therriault, deşi, teoretic, acum era la dispoziţia mea – adică „am să te fluier şi tu ai să vii imediat la mine, băiete", mai ţineţi mine? Adevărul este că nici nu m-am gândit la el sau la ea – sau la *ce-o* fi fost. Pur şi simplu, am uitat, la fel cum a uitat şi Liz să-mi ia telefonul. Iar eu nici măcar nu puteam să dau vina pe droguri. Probabil că oricum n-aş fi făcut-o. Cine să fi garantat că ar fi venit dacă îl chemam? Şi chiar dacă venea... ce să zic... mi-era frică de Liz, dar mai mult mă temeam de creatura aia care emana lumina moartă. „Ai putea să-ţi pierzi viaţa sau minţile sau chiar sufletul", îmi spusese profesorul.

— Pune mâna de te gândeşte, puştiule. Dacă o sunai şi ziceai că eşti bine, dar că mergi într-o călătorie micuţă cu fosta ei prietenă, Lizzy Dutton, ce crezi că ţi-ar fi răspuns? Probabil: „Foarte frumos, Jamie, bravo, sper că o să-ţi ia şi ceva de mâncare"?

N-am spus nimic.

— Normal că ar fi sunat la poliţie. Însă nu asta ar fi fost problema. Trebuia să scap de telefonul tău pentru că ţi-ar fi putut da de urmă cu ajutorul lui.

M-am holbat la ea.

— *Pe naiba!*

Liz a dat din cap şi iar mi-a zâmbit. Acum stătea cu ochii la drum şi a reuşit să depăşească un autocamion cu remorcă.

— Ştiu că ţi-a instalat o aplicaţie de localizare pe telefonul pe care ţi l-a luat când ai făcut zece ani. Eu i-am spus cum s-o facă în aşa fel încât tu să nu te prinzi şi să nu te apuce nebuneala.

— Mi-am luat un telefon nou acum doi ani, am bolborosit eu.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi. Şi zău că nu ştiu de ce. Mă

simţeam... nu ştiu cum să zic. Ba, staţi puţin, poate că ştiu. *Între ciocan şi nicovală.* Aşa mă simţeam. Între ciocan şi nicovală.

— Tu crezi că nu ţi-a instalat aplicaţia şi pe telefonul ăla nou? a râs maliţios Liz. Îţi arde de glume? Eşti lumina ochilor ei, puştiule, viaţa ei. O să te urmărească şi peste zece ani de-acum încolo, când o să ai nevastă şi o să schimbi scutecele primului tău copil.

— Mincinoaso! am spus.

Însă vorbeam cu bărbia în piept.

Când am ieşit cu bine din oraş, a mai tras pe nas un pic din amestecul ei special, cu aceleaşi mişcări agile, exersate îndelung. Numai că acum maşina a ieşit *mai mult* de pe banda de mers şi am primit un alt claxonat de reproş. Eu m-am gândit că era o patrulă de poliţie care ne cerea să tragem pe dreapta; şi m-am bucurat în primă instanţă, spunându-mi că poate aşa s-ar fi terminat cu tot coşmarul ăsta. Apoi mi-am dat seama că n-ar fi fost prea bine. În starea de încordare extremă în care se afla, Liz ar fi putut încerca să pornească într-o cursă nebună şi ne-ar fi omorât pe amândoi. Mi-am adus aminte de tipul din Central Park. Faţa şi partea de sus a trupului îi fuseseră acoperite cu haina unui binevoitor, tocmai pentru ca oamenii din jur să nu vadă cât de desfigurat era. Însă eu văzusem.

Liz s-a luminat din nou la faţă.

— Ai fi un detectiv al dracu' de bun, Jamie. Talentul tău te-ar face o adevărată vedetă. Nu ţi-ar scăpa niciun asasin, tocmai pentru că eşti în stare să discuţi cu victimele.

Adevărul este că mă gândisem şi eu la asta, o dată sau de două ori. James Conklin, Detectivul Morţilor. Sau Detectivul care *Vorbeşte* cu Morţii. Nu mă hotărâsem care titlu suna mai bine.

— Însă nu în NYPD, a continuat ea. Dă-i în aia a mea pe ăştia! Detectiv particular să te faci. Parcă îţi şi văd numele pe plăcuţa de pe uşă.

Şi a ridicat puţin mâinile de pe volan, ca şi cum ar fi vrut să-mi arate cam ce dimensiuni ar fi trebuit să aibă plăcuţa aia.

Alt claxonat.

— Mergi naibii ca lumea! am spus eu, încercând să nu par îngrijorat.

Probabil că nu mi-a ieşit, pentru că eram îngrijorat cât cuprinde.

— Nu-ți face probleme în privința mea, Asule. N-o să înveți tu niciodată câte am uitat eu despre condusul mașinii.

— Iar îți curge sânge din nas, am spus eu.

Și l-a șters din nou cu podul palmei, pe care și l-a șters apoi de tricou. După cum arăta tricoul, nu era chiar prima oară.

— Mi-am distrus septul, mi-a spus ea. O să-și revină. Imediat ce mă las.

După aceea am tăcut amândoi o vreme.

56

Când am ajuns pe Thruway, Liz s-a mai servit cu o porţie din amestecul ei special. Aş spune că începea să mă cam sperie, dar trecuserăm de multă vreme de punctul acela.

— Vrei să ştii cum de am ajuns aici? Eu şi cu tine, Holmes şi Watson, într-o altă aventură?

Eu n-aş fi ales chiar cuvântul „aventură”, dar mi-am păstrat părerea pentru mine.

— Văd pe faţa ta că nu ştii. Nu-i nimic. E o poveste lungă şi nu tocmai interesantă, dar o să-ţi zic doar atât: niciun copil n-a visat vreodată să se facă boschetar sau decan de facultate sau poliţist corupt atunci când o să crească mare. Sau gunoier în comitatul Westchester, cum a ajuns cumnatul meu.

A început să râdă. Eu nu înţelegeam deloc ce poate să fie atât de nostim la meseria de gunoier.

— Uite ceva ce *s-ar putea* să te intereseze. Am transportat o mulţime de droguri de la punctul A la punctul B şi am fost plătită pentru treaba asta. Însă prafurile pe care mi le-a găsit maică-ta în buzunar erau un cadou pentru un prieten. Ce ironie, nu? Ăia de la Afacerile Interne erau deja cu ochii pe mine. Nu erau convinşi încă. Eram al naibii de speriată că Tee o să mă dea în gât. Ăla ar fi fost momentul să mă las de afacerea asta, dar nu mai puteam.

S-a oprit ca să se gândească mai bine. Apoi a spus:

— Sau nu voiam. Mi-e greu să-mi dau seama. Însă asta îmi aduce aminte de o chestie pe care a zis-o odată Chet Atkins. Ai auzit de Chet Atkins?

Am clătinat din cap.

— Of, cât de repede îi uităm pe cei mai buni dintre noi. Să-l cauţi pe Google când ai să ajungi acasă. A fost un chitarist de excepţie, a cântat cu Clapton şi cu Knopfler. Şi povestea mereu că nu se pricepe deloc să-şi acordeze instrumentul. „Când mi-am dat seama că sunt de tot rahatul la treaba asta, eram deja prea bogat ca să mă mai las de meserie”, aşa zicea. La fel în cazul meu şi cariera mea de cărăuş de droguri. Şi să-ţi mai spun ceva, că tot avem vreme destulă cât ne

plimbăm pe autostrada asta superbă. Tu chiar crezi că doar maică-ta a avut de suferit în 2008, când s-a dat economia cu curul de pământ? Nici vorbă. Eu aveam un portofoliu de acţiuni – unul mic de tot, dar numai şi numai al meu – şi s-a ales praful de el.

A mai depăşit un alt autocamion de mare tonaj, dar acum a ţinut minte să semnalizeze şi când a ieşit de pe banda noastră de circulaţie şi atunci când a intrat la loc pe ea. Sincer, am fost uimit, pentru că ştiam cât de mult trăsese pe nas. Eram şi recunoscător. Nu voiam să fiu cu ea, dar mai mult şi mai mult nu voiam să mor împreună cu ea.

— Însă povestea cea mai nasoală a fost cu Bess, soră-mea. Era măritată cu un tip care lucra la una dintre companiile alea mari de investiţii. Probabil n-ai auzit de Bear Stearns, aşa cum n-ai auzit nici de Chet Atkins, da?

Nu ştiam dacă să dau sau să clatin din cap, aşa că n-am făcut nici una, nici alta.

— Danny – cumnatul meu, care acum îşi dă licenţa în managementul gunoiului – abia se angajase la Bear Stearns când l-a luat Bess de bărbat, dar îl aştepta o carieră strălucită. Ca să parafrazez un cântec mai vechi: atât de luminos i se părea viitorul, încât trebuia să poarte ochelari de soare[35]. Şi-au cumpărat o casă în Tuckahoe Village. Ipoteca era mare, dar toată lumea i-a asigurat – şi pe mine, pe lângă ei – că preţul proprietăţilor va continua să crească. La fel ca preţul acţiunilor la bursă. Şi-au luat bonă pentru copil. Au devenit membri ai clubului de acolo. Oare s-au întins mai mult decât le era plapuma? Normal că da. Oare Bessie considera că-mi este superioară pentru că eu nu câştigam decât şaptezeci de mii pe an? Afirmativ. Dar ştii tu ce obişnuia să zică tata?

„De unde să ştiu?" am întrebat-o eu, însă doar în gând.

— Obişnuia să spună că, dacă încerci să alergi mai repede decât umbra ta, precis ai să cazi în nas. Danny şi cu Bess tocmai voiau să-şi construiască o piscină, când a venit prăpădul. Bear Stearns se ocupa cu obligaţiunile ipotecare şi, peste noapte, obligaţiunile alea au valorat mai puţin decât hârtia pe care erau tipărite.

A căzut pe gânduri. Atunci treceam pe lângă un indicator pe care

[35] Referire la hitul „The Futures So Bright, I Gotta Wear Shades", al grupului rock Timbuk 3 (n. tr.).

scria NEW PLATZ 95 POUGHKEEPSIE 112 şi RENFIELD 125. Aveam mai puţin de o oră până la destinaţia finală şi gândul ăsta mi-a dat fiori. *Destinaţia finală* fiind un film horror cu foarte mult sânge, pe care-l văzusem împreună cu nişte prieteni. Nu chiar atât de sinistru ca seria *Puzzle mortal,* dar cam pe acolo.

— Bear Stearns? Ce farsă! Într-o săptămână acţiunile lor se vindeau cu o sută şaptezeci de dolari, preţul pieţei; în săptămâna următoare abia dacă mai valorau zece. Compania a fost preluată de JP Morgan Chase. La fel au dispărut şi alte firme. Tipii de la conducere au supravieţuit fără probleme, aşa se întâmplă mereu. Dar nu şi amărâţii de la baza ierarhiei. Să intri pe YouTube, Jamie, că acolo o să găseşti filmuleţe cu oamenii care plecau din clădirile fiţoase de birouri cu toată cariera şi visurile lor înghesuite într-o cutie de carton. Unul dintre ei a fost şi Danny Miller. La şase luni după ce devenise membru al clubului Green Hills, mergea într-un camion de gunoi. Şi el a fost unul dintre cei care au avut cât de cât noroc. Casa lor? „Sub apă”[36]. Ştii ce înseamnă asta?

Ei, uite că ştiam.

— Înseamnă că datorau mai mult decât valora casa.

— Zece cu felicitări, Asu... Jamie. Meriţi premiul întâi. Însă era singura lor proprietate, ca să nu mai spun că măcar puteau să doarmă acolo – şi Bess, şi Danny, şi nepoţica mea, Francine – fără să fie obligaţi să trăiască sub cerul liber. Bess mi-a spus că nişte prieteni de-ai ei ajunseseră să se culce în rulotă. Cine crezi tu că i-a ajutat să-şi achite la zi ratele pe măgăoaia aia cu patru dormitoare?

— Presupun că tu.

— Corect. Şi ştii ceva? Atunci Bess nu s-a mai uitat de sus la mine şi la amărâtele mele de şaptezeci de miişoare pe an. Dar te întreb eu acum: crezi că aş fi reuşit să-i ajut doar din leafă plus orele suplimentare şi turele de noapte? Îţi zic tot eu: nu, nici vorbă. Am reuşit pentru că m-am angajat şi cu jumătate de normă ca agent de pază în câteva cluburi? *Tot* nu. Însă am cunoscut oameni, mi-am

[36] *Underwater* (în lb. engleză), termen de jargon financiar englez care desemnează o situaţie de aşa-numit „capital negativ”, specifică perioadelor de criză imobiliară, în care valoarea unei proprietăţi este mai mică decât preţul deja plătit pentru aceasta (n. red.).

făcut relaţii, am primit oferte. Există anumite meserii imune la recesiune. De pildă, firmele de pompe funebre chiar prosperă în asemenea perioade. La fel şi recuperatorii şi giranţii. Şi magazinele de băuturi. Şi afacerile cu droguri. Pentru că, indiferent de vremuri, oamenii tot vor dori să se simtă bine. Şi, da, îmi plac lucrurile drăguţe. N-am de gând să-mi cer scuze pentru asta. Lucrurile drăguţe îmi creează o stare de confort, plus că simţeam că le merit cu vârf şi îndesat. Datorită mie, familia surorii mele avea un acoperiş deasupra capului, după toţi anii în care Bess se uitase de sus la mine, pentru că era mai drăguţă, mai deşteaptă şi mersese la o facultate adevărată, nu la una afiliată. Şi, desigur, mai era şi *hetero.*

Aici, Liz a mârâit, dezvelindu-şi dinţii.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu. Cum de ţi-ai pierdut slujba?

— Afacerile Interne m-au luat prin surprindere şi mi-au cerut din senin o probă de urină, pentru care eu nu eram pregătită. Nu că n-ar fi ştiut cu ce mă ocup, dar nu puteau să mă dea afară după ce am contribuit esenţial la descoperirea bombei lui Therriault. Nu dădea bine pentru ei. Aşa că au fost băieţi deştepţi şi au aşteptat; şi, după aia, când m-au încolţit – cel puţin, aşa îşi imaginau ei –, au vrut să mă facă spionul lor. Să mă pună să port microfon, ca în căcatul ăla de film *Serpico*[37]. Însă mai ştiu o vorbă, una pe care nu de la tata am învăţat-o: informatorii fix în şanţ ajung. Plus că nu ştiau că mai aveam un as în mânecă.

— Ce as?

Dacă aşa vreţi, puteţi spune că eram prost sau nebun sau şi una, şi alta, însă chiar voiam să ştiu.

— Pe tine, Jamie. Tu eşti asul meu. De când cu Therriault, am ştiut că o să vină momentul în care să joc această carte.

[37] Peliculă din 1973, în regia lui Sidney Lumet, cu Al Pacino în rolul principal (n. tr.).

57

Am traversat centrul oraşului Renfield, care probabil că era locuit mai mult de studenţi, dacă era să mă iau după toate barurile şi librăriile şi fast-foodurile de pe unica lui stradă principală. Drumul o lua apoi către vest şi începea să urce pe munţii Catskill. După vreo cinci kilometri, am ajuns într-o zonă de picnic care dădea spre râul Wallkill. Liz a intrat acolo şi a oprit motorul. Nu mai era nimeni în jur. Liz şi-a scos din nou flaconaşul cu amestecul ei special, a dat să-l desfacă, după care s-a răzgândit. Scurta din stofă îi stătea mai deschisă în faţă şi am observat că avea şi alte pete de sânge uscat pe tricou. Mi-am amintit ce-mi spusese despre sept. M-am gândit că praful pe care-l trăgea pe nas şi îi distrugea carnea era mult mai nasol decât orice scenă din *Destinaţia finală* sau *Puzzle mortal,* tocmai pentru că era real.

— Acum e momentul să-ţi explic de ce te-am adus aici, puştiule. Trebuie să ştii la ce să te aştepţi şi ce aştept eu de la tine. Nu cred că vom mai fi prieteni după ce se va termina toată povestea asta, dar poate o să ne despărţim în relaţii cât de cât bune.

„Mă cam îndoiesc", i-am zis eu. Evident, tot în gând.

— Dacă vrei să ştii cum funcţionează afacerea cu droguri, uită-te la *Cartelul crimelor.* Acţiunea se desfăşoară în Baltimore, nu în New York, dar afacerea asta nu diferă prea mult de la oraş la oraş. E ca o piramidă, ca orice altă afacere unde se vehiculează sume mari, foarte mari, de bani. La baza ei sunt bobocii, debutanţii, ăia care vând droguri pe stradă. Şi să ştii că majoritatea *chiar* sunt boboci, sunt minori. Şi tot ca minori sunt judecaţi dacă sunt prinşi. Azi sunt la tribunalul pentru minori, mâine sunt înapoi pe stradă. O treaptă mai sus sunt dealerii care au trecut de majorat şi care vând droguri în cluburi – de unde m-au recrutat şi pe mine – şi mahării care cumpără angro, ca să nu dea prea mulţi bani.

A râs, dar nici acum nu am înţeles ce o fi fost atât de nostim.

— Mai urcăm un pic şi dăm de furnizori, de şefii care au grijă să meargă toată treaba ca unsă, de contabili, de avocaţi şi de cei de la vârf. Totul este foarte bine organizat, ierarhia este extrem de clară.

Cel puţin, aşa ar trebui să fie. Cei de la baza piramidei nu-i cunosc decât pe cei aflaţi cu o treaptă deasupra lor. Atâta tot. Cei din mijloc îi ştiu pe ăia de sub ei, însă nu cunosc decât un singur avocat. Statutul meu a fost altul. Eu m-am aflat în afara piramidei. În afara... ierarhiei.

— La fel ca Jason Statham, în filmul ăla, *Curierul.*

— Cam aşa. Curierii nu trebuie să cunoască decât două persoane: pe cea de la care primesc marfa în punctul A şi pe cea căreia îi predau marfa în punctul B. Persoanele de la punctul B sunt distribuitorii prin intermediul cărora se face repartiţia drogurilor spre destinaţia lor finală: utilizatorii.

Destinaţia finală. Iarăşi.

— Însă, fiind poliţistă – sigur, o poliţistă coruptă, dar tot poliţistă – , casc ochii, da? Nu pun prea multe întrebări, că asta-i o chestie periculoasă, dar stau cu urechile ciulite. Plus că am – am avut – acces la bazele de date de la NYPD şi de la Agenţia Antidrog. Aşa că nu mi-a fost greu să aflu cine era în vârful piramidei, cine erau şefii şefilor. Poate că în New York şi New England sunt vreo zece, doisprezece indivizi care aduc trei tipuri de droguri de mare risc, însă cel pentru care am lucrat eu locuieşte chiar aici, în Renfield. Ar fi mai bine să zic „a locuit". Numele lui este Donald Marsden şi, atunci când îşi completa formularul pentru impozite, scria „dezvoltator" în rubrica pentru ocupaţia din trecut şi „retras din activitate" în rubrica pentru ocupaţia actuală. Mda, s-a cam retras. Ar fi mai bine să zic „a locuit". S-a retras din activitate.

Parcă se repeta povestea cu Kenneth Therriault.

— Uite că băiatul s-a prins, a spus Liz. Fantastic! Te superi dacă fumez? N-ar trebui să mai trag pe nas până nu ne terminăm treaba. După aia o să mă răsfăţ cu o porţie dublă. Să-mi dau tensiunea peste cap.

Nu mi-a aşteptat răspunsul şi şi-a aprins ţigara. Măcar a deschis geamul din partea ei ca să iasă fumul. Parţial.

— Colaboratorii – membrii *echipei* – lui Donnie Marsden îi ziceau Donnie Buflea. Şi aveau toate motivele să-i spună aşa. Era umflat ca un bou, scuză-mi limbajul discriminatoriu. Nu te gândi că avea doar o sută cincizeci de kile, drăguţă. O sută nouăzeci şi trei, atât avea. A căutat-o cu lumânarea şi a căpătat ce-a căutat. Ieri. Hemoragie

cerebrală. Şi-a zburat creierii fără să aibă nevoie de pistol.

A tras din ţigară şi a suflat fumul pe geam. Umbrele începuseră să se lungească. Avea să se însereze în curând.

— Cu o săptămână înainte să dea colţul, am aflat de la două cunoştinţe mai vechi ale mele – nişte tipi de la punctul B cu care am rămas în relaţii destul de bune – că Donnie a primit un transport din China. O cantitate *uriaşă,* aşa mi-au zis. Nu de prafuri, ci de pastile. Oxicodonă contrafăcută, cea mai mare parte pentru uzul personal al lui Donnie Buflea. Poate era un fel de primă. Eu aşa cred, pentru că, să ştii tu, Jamie, piramida nu are vârf. Orice şef are şeful lui.

Vorbele ei mi-au adus aminte de o poezioară pe care o spuneau uneori mama cu unchiul Harry. Cred că o învăţaseră în copilărie, dar uite că unchiul Harry încă o ţinea minte, deşi chestiile mult mai importante îi ieşiseră complet din cap. „Puricii mari au purici mai mici pe spate/ Şi puricii mici au purici şi mai mici pe spate/ Şi tot aşa la infinit”[38]. Probabil că şi eu o să-i învăţ poezioara asta pe copiii mei. Cu condiţia să apuc să-i am.

— Pastile, Jamie! *Pastile!*

Părea în extaz, chestie absolut înfiorătoare, credeţi-mă.

— Uşor de transportat şi mai uşor de vândut! Cantitate *uriaşă* ar putea să însemne două sau trei mii, poate chiar *zece.* Rico – ăsta-i unul dintre tipii de la punctul B – zice că sunt de patruzeci de miligrame. Ştii cu cât se vând pe stradă pastilele de patruzeci de miligrame? Scuze, ştiu că nu ştii. Cu optzeci bucata! Şi nici nu mai trebuie să te chinuieşti cu pungile cu heroină. Aş putea să ţin pastilele astea într-o amărâtă de servietă.

A suflat fumul pe geam şi s-a uitat după el cum pluteşte spre parapetul de pe marginea autostrăzii, pe care erau panouri cu NU VĂ APROPIAŢI DE MARGINE.

— O să punem mâna pe pastilele astea, Jamie. Tu o să afli unde le-a dosit. Tipii mei m-au rugat să-i anunţ şi pe ei dacă aflu unde-i marfa şi normal că am zis că da, însă afacerea asta e numai şi numai a mea. De altminteri, s-ar putea nici să nu fie zece mii de pastile. Ar putea să fie doar opt mii. Sau opt sute.

---

[38] „Siphonaptera”, poezie scurtă din volumul *A Budget of Paradoxes* al matematicianului şi logicianului britanic Augustus De Morgan (1806-1871) (n. tr.).

A înclinat uşor capul într-o parte, apoi l-a scuturat. De parcă se certa cu ea însăşi.

— O să fie vreo două mii. Cel puţin vreo două mii. Probabil mai multe. Prima căpătată de Donnie pentru că şi-a aprovizionat bine clientela din New York. Dacă te apuci să împarţi prima în dreapta şi-n stânga, te pomeneşti repede cu buza umflată. Nu-s proastă, nu, nu, deloc nu sunt. Poate că am o problemă micuţă cu drogurile, dar asta nu înseamnă că-s proastă. Ştii ce-o să fac, Jamie?

Am clătinat din cap.

— O să mă duc pe Coasta de Vest. O să dispar pentru totdeauna din partea asta de lume. O să-mi iau haine noi, o să-mi vopsesc părul în altă culoare. O să fiu cu totul alta. Acolo o să găsesc pe cineva care să intermedieze vânzarea oxicodonei. Poate n-o să iau optzeci de dolari pe pastilă, dar tot o să iau mult, pentru că oxicodona e aur curat, iar marfa chinezească e la fel de bună ca aia adevărată. După aia o să-mi fac rost de o identitate nouă, care să se potrivească şi cu culoarea părului şi cu stilul meu cel nou. O să mă internez într-o clinică de dezintoxicare şi o să mă las de droguri. O să-mi găsesc o slujbă, poate una în care să-mi pot repara greşelile din trecut. Ispăşire, îi spun catolicii. Ce părere ai?

„Vise, taică, vise", mi-am zis eu.

Dar probabil că mi s-a văzut pe chip ce gândeam, că imediat i-a îngheţat zâmbetul ăla fericit.

— Nu mă crezi? Bine. Ai să vezi.

— Ba nu vreau să văd nimic, am spus eu. Vreau să scap naibii odată de tine.

A ridicat mâna şi eu m-am făcut mic în scaun, imaginându-mi că vrea să-mi tragă o palmă; însă doar a oftat şi s-a şters din nou la nas.

— Cum aş putea să te învinuiesc pentru asta? Haide să ne punem planul în aplicare. O să mergem până acasă la el – ultima vilă de pe Renfield Road, fără vecini în jur – şi tu o să-l întrebi unde domiciliază pastilele alea în momentul de faţă. Bănuiala mea e că le-a încuiat în seiful personal. Dacă ăsta-i adevărul, atunci, tu o să-i ceri cifrul. Va fi obligat să ţi-l spună, pentru că morţii nu sunt în stare să mintă.

— Nu sunt prea sigur de asta, am zis eu, minciună care dovedea că încă eram viu şi mai puteam să gândesc. Că doar n-am luat la

întrebări sute de morţi. De cele mai multe ori nici nu vorbesc cu ei. De ce să vorbesc? Că sunt morţi.

— Dar Therriault ţi-a spus unde era bomba, cu toate că nu voia s-o facă.

Aici nu puteam s-o contrazic, dar mi-a trecut prin minte altă posibilitate.

— Şi dacă tipul nu-i acolo? Dacă a plecat undeva? Dacă... nu ştiu... dacă s-a dus în Florida să-şi vadă părinţii? Poate că sunt capabili să se teleporteze unde au ei chef după ce mor.

Credeam că asta o să-i cam zdruncine încrederea, dar nu mi s-a părut deloc tulburată.

— Thomas era acasă la el, da?

— Asta nu înseamnă că *toţi* rămân acasă, Liz!

— Eu sunt aproape sigură că Marsden a rămas.

Părea plină de încredere. Nu înţelegea că morţii pot fi la fel de imprevizibili ca oamenii vii.

— Hai să trecem la treabă! După aia o să-ţi îndeplinesc cea mai mare dorinţă. N-o să mă mai vezi niciodată.

Vorbea pe un ton trist, de parcă ar fi trebuit să-mi fie milă de ea. Însă nu-mi era. Singurul sentiment pe care mi-l mai inspira era cel de teamă.

58

Drumul urca pe niște serpentine domoale. La început am văzut câteva case, care aveau cutiile poștale la marginea străzii, însă la distanță destul de mare una de cealaltă. Apoi s-au înmulțit copacii și umbrele lor stufoase îmi dădeau impresia că ar fi fost mai târziu decât era în realitate.

— Câți crezi tu că sunt? m-a întrebat Liz.

— Poftim?

— Oameni ca tine. Care pot să vadă morții.

— De unde să știu?

— Ai cunoscut vreunul?

— Nu, dar nu-i un lucru despre care să discuți. Nu poți să începi o conversație cu: „Auzi, ai mai văzut vreun mort în ultima vreme?"

— Probabil că nu. Dar e clar că n-ai moștenit asta de la maică-ta.

De parcă ar fi vorbit despre culoarea ochilor sau despre părul meu ondulat.

— Ce știi despre taică-tu?

— Nu știu cine este. Sau a fost. Sau cum o fi.

Mi-era întotdeauna greu să vorbesc despre tata, poate din cauză că mama refuza s-o facă.

— N-ai întrebat-o niciodată?

— Ba sigur c-am întrebat-o. Numai că nu-mi răspunde.

M-am întors în scaun ca să mă uit la ea.

— Ție nu ți-a zis niciodată nimic despre... despre el?

— Am întrebat-o și am primit același răspuns ca tine. Parcă vorbeam cu un perete. Parcă nici nu mai era Tee.

Alte serpentine, dar mai înguste. Sub noi se vedea râul Wallkill, sclipind în soarele după-amiezii. Sau poate începuse deja să se însereze. Îmi uitasem ceasul acasă, pe noptieră, iar cel de pe bordul mașinii arăta 8:15, ceea ce era complet aiurea. Drumul era acum mai prost. Mașina lui Liz huruia peste peticele crăpate de asfalt și zdrăngănea prin hârtoape.

— Poate a fost atât de beată, încât nu mai ține minte. Sau poate a fost violată.

Niciuna dintre ideile astea nu-mi trecuse vreodată prin minte şi m-am îngrozit.

— Nu fi atât de şocat. Îmi dau şi eu cu presupusul. Plus că acum eşti suficient de mare ca să te gândeşti la ce o fi păţit maică-ta.

N-am contrazis-o cu voce tare, ci doar în gând. De fapt, credeam că spusese o mare tâmpenie. Oare când se cheamă că eşti „suficient de mare" ca să te întrebi dacă eşti fructul unei partide de sex întâmplate la beţie, pe bancheta din spate a maşinii unui necunoscut, ori dacă mama ta a fost dusă cu forţa pe o alee şi violată? Nu cred că eşti vreodată „suficient de mare" pentru aşa ceva. Iar faptul că pe Liz o rodea curiozitatea îmi spunea tot ce mai aveam nevoie să ştiu despre ea. Poate că aşa fusese tot timpul şi eu nu-mi dădusem seama.

— S-ar putea ca talentul ăsta să vină de la tăticuţul tău. Păcat că n-ai cum să-l întrebi.

Mă gândeam că n-o să-l întreb absolut nimic dacă aveam să dau vreodată cu ochii de el. Mă gândeam că am să-i trag un pumn în gură şi cu asta basta.

— Pe de altă parte, e foarte posibil să nu-l fi moştenit nici de la el. Uite, eu am crescut într-un orăşel din New Jersey şi pe strada noastră locuia o familie, familia Jones. Soţ, soţie şi cinci copii, toţi stăteau într-o rulotă rablagită. Părinţii erau proşti făcuţi grămadă, la fel şi patru dintre copii. Dar al cincilea era un geniu. La şase ani a învăţat singur să cânte la chitară, a făcut două clase într-una singură şi s-a dus la liceu la doisprezece ani. Ei, chestia *asta* de unde a moştenit-o? Spune-mi tu.

— Poate doamna Jones a făcut sex cu poştaşul, am zis eu.

Era o replică auzită la şcoală. Liz a început să râdă.

— Mare figură eşti, Jamie! Păcat că nu vrei să mai fim prieteni.

— Atunci, ar fi trebuit să te porţi ca atare, am spus eu.

59

Asfaltul s-a terminat brusc, dar parcă era mai bun drumul de pământ: bătătorit şi neted. Am văzut o placă mare şi portocalie pe care scria: DRUM PRIVAT, TRECEREA INTERZISĂ.

— Şi dacă mai e cineva aici? am întrebat-o eu. Bodyguarzii lui, de exemplu.

— Dacă ar mai fi, ar păzi un cadavru. Însă cadavrul nu mai e aici, iar asta înseamnă că nu mai e nici paznicul de la poartă. Ceilalţi angajaţi erau grădinarul şi menajera. Greşeşti dacă te gândeşti la tipii ăia în costume negre, ochelari de soare şi arme semiautomate din filmele poliţiste. Singurul cu armă era tipul de la poartă. Şi, chiar dacă Teddy ar mai fi acolo – Teddy îl cheamă –, nu-i nicio problemă, că mă cunoaşte.

— Dar soţia domnului Marsden?

— Nu mai există nicio soţie. A dispărut acum cinci ani.

Liz a pocnit din degete.

— Uite-aşa. Azi era, mâine n-a mai fost.

Am luat o altă curbă. În faţă se vedea un munte împădurit cu brazi ţepoşi, care parcă astupa tot cerul înspre apus. Soarele strălucea în valea îngustă, dar avea să dispară curând. Ne-am apropiat de poarta cu ţepuşe de fier. Era încuiată. Pe o latură, erau un interfon şi un panou de apel. În partea cealaltă şi în spatele porţii, era o căsuţă, probabil locul unde îşi petrecea timpul paznicul.

Liz a oprit motorul, a scos cheia din contact şi a pus-o în buzunar.

— Stai cuminte, Jamie! Terminăm cât ai bate din palme.

Era roşie în obraji şi în ochi i se aprinsese o flacără ciudată. Dintr-o nară îi curgeau iar câţiva stropi de sânge, pe care i-a simţit şi i-a şters. A coborât din maşină şi s-a dus la interfon. Geamurile erau închise, aşa că n-am auzit ce a spus. Apoi a luat-o spre căsuţa din spatele porţii şi acum am *putut* s-o aud, pentru că a ridicat tonul.

— Teddy? Eşti acolo? Sunt Liz, prietena ta. Vreau să-mi iau rămas-bun, dar trebuie să-mi spui unde să mă duc!

N-a primit niciun răspuns şi n-a ieşit nimeni din căsuţă. S-a dus în cealaltă parte a porţii. A scos din buzunarul de la spate o bucată de

hârtie, s-a uitat la ce scria pe ea, apoi a tastat niște cifre pe panou. Poarta pe șine s-a deschis încet. Liz s-a întors surâzătoare la mașină.

— Se pare că suntem singuri pe-aici, Jamie.

A pornit mașina și am intrat. Aleea era acoperită cu un asfalt neted ca sticla. Tocmai luam o altă curbă când s-au aprins luminile de-o parte și de cealaltă a drumului. Mai târziu am aflat că felinarele alea se cheamă torțe electrice. Fără cuvântul „electric", tot așa se cheamă și făcliile cu care mulțimile luau cu asalt castelul în filmele vechi cu *monstrul lui Frankenstein.*

— Drăguț! am comentat eu.

— Mda, dar uită-te acolo, Jamie!

Casa lui Marsden semăna cu una din vilele de la Hollywood pe care le vezi în filme: mare și cocoțată pe coasta dealului. Peretele din fața noastră era făcut numai și numai din sticlă. Mi-l și imaginam pe Marsden bându-și cafeaua de dimineață și admirând răsăritul soarelui. Precis că putea să vadă până la Poughkeepsie, poate chiar și mai departe. Pe de altă parte... ce era așa de nemaipomenit la Poughkeepsie? Nimic.

— Câtă heroină o fi vândut ca să și-o poată permite? a mârâit cu răutate Liz. Toate brizbizurile astea plus un Mercedes și un Porsche Boxster în garaj. Pentru chestii din astea mi-am pierdut eu slujba.

M-am gândit să-i spun „A fost alegerea ta", chestie pe care mi-o zicea mai mereu mama când o dădeam în bară, dar mi-am ținut gura. Atât de încordată era, încât mai avea puțin și exploda – exact ca una dintre bombele Bateristului. Și nu voiam să o detonez tocmai eu.

Mai aveam doar o curbă până să ajungem la curtea asfaltată din față. Liz a virat atentă și eu am văzut un bărbat stând în picioare în fața garajului unde se aflau mașinile alea de fițe ale lui Marsden (cu siguranță că nu-l duseseră pe Donnie Buflea la morgă în Porsche). Am vrut să spun că ăla trebuie să fie Teddy, portarul – că tipul era mult prea slab ca să fie Marsden –, dar chiar atunci am văzut că nu mai avea gură.

— Porsche-ul o mai fi înăuntru? am întrebat eu, sperând ca vocea să-mi sune cât de cât normal.

Și am întins mâna spre garaj și spre bărbatul din fața lui.

Liz s-a uitat și mi-a răspuns:

— Da, dar, dacă speri să te plimbi cu el sau măcar să apuci să-l admiri, crede-mă că o să fii cam dezamăgit. Trebuie să ne vedem de treabă.

Deci nu-l văzuse. Doar eu îl vedeam. Iar gaura aia roşie care se căsca unde-i fusese cândva gura dovedea că nu murise din cauze naturale.

După cum v-am mai spus, aceasta este o poveste de groază.

60

Liz a oprit motorul şi s-a dat jos. A văzut că eu nici nu mă clintisem de pe locul meu – stăteam ţeapăn acolo, cu picioarele îngropate într-un maldăr de ambalaje de chipsuri şi alte chestii din alea. A întins mâna şi m-a scuturat de umăr.

— Haide, Jamie! Treci la treabă! După aia eşti liber.

Am coborât şi eu şi am mers după ea până la uşă. Pe drumul până acolo, m-am mai uitat o dată la bărbatul din faţa garajului. Probabil şi-a dat seama că-l văd, pentru că mi-a făcut un semn cu mâna. M-am uitat la Liz, ca să fiu sigur că nu mă vede, şi i-am răspuns.

Nişte trepte din ardezie duceau la uşa din lemn, pe care era un ciocănel cu cap de leu. Pe Liz n-a interesat-o ciocănelul şi a scos altă hârtiuţă din buzunar şi a tastat alte cifre pe panoul de la uşă. Ledul roşu s-a făcut verde şi s-a auzit o bufnitură înfundată care anunţa deschiderea uşii.

Oare îi dăduse Marsden codul de la casa lui unui oarecare cărăuş? Nu prea-mi venea a crede şi nu credeam nici că tipii care-i vânduseră pontul cu pastilele ar fi ştiut codul. Şi nu-mi plăcea deloc că-l ştia. Pentru prima oară m-am gândit atunci la Therriault... mai bine zis, la creatura care locuia în ce mai rămăsese din el. O învinsesem în Ritualul lui Chüd şi poate că ar fi venit dacă o chemam – presupunând, evident, că era obligată să respecte înţelegerea pe care o făcuserăm. Însă nu era încă o chestie dovedită. Şi oricum n-aş fi chemat-o decât în ultimă instanţă. Pentru că, trebuie să recunosc, mă înspăimânta îngrozitor de tare.

— Haide, intră!

Liz vârâse la loc bucăţica de hârtie şi acum băga mâna în buzunarul de la scurta din stofă. Eu am profitat de ocazie şi m-am mai uitat o dată la bărbatul acela – bănuiesc că Teddy era – care stătea lângă garaj. M-am uitat mai bine la gaura aia însângerată din locul gurii şi mi-am adus aminte de petele de sânge de pe tricoul lui Liz. Poate că petele alea erau de la sângele care-i cursese din nas.

Sau poate că nu.

— Ţi-am zis să intri.

Asta nu era deloc o invitație politicoasă.

Am deschis ușa. Nu exista niciun fel de vestibul sau hol, ci doar o încăpere imensă. În centrul ei era o zonă situată puțin mai jos și mobilată cu canapele și fotolii. Mai târziu am aflat că așa ceva se numește – că unii numesc așa ceva – „bârlog de conversații". Pe margine erau alte obiecte de mobilier, foarte elegante și, evident, foarte scumpe (de unde alte persoane să asiste la discuțiile din „bârlog"); mai era un bar pe roți și tot felul de chestii pe pereți. Spun „chestii" pentru că mie nu mi se păreau a avea niciun fel de legătură cu arta – doar niște stropi și dungi –, dar erau înrămate, așa că probabil pentru Marsden „chestiile" alea reprezentau arta. Deasupra „bârlogului de conversații" atârna un candelabru care cred că o fi avut cel puțin două sute cincizeci de kilograme și mi-am zis că mare curaj trebuie să fi avut persoana care se așeza sub el. Dincolo de „bârlog", în cealaltă parte a încăperii era o scară dublă foarte lată. Singura scară vag asemănătoare cu asta pe care o văzusem eu în realitate, nu în filme, era cea din Apple Store, de pe Fifth Avenue.

— Ce mai cocioabă, nu? a spus Liz.

A trântit ușa – BUM – și a apăsat cu podul palmei întrerupătorul de alături. S-au aprins alte torțe plus candelabrul. Era frumos și dădea o lumină minunată, dar eu n-aveam deloc dispoziția necesară pentru așa ceva. Eram din ce în ce mai sigur că Liz fusese deja aici, îl împușcase pe Teddy și apoi venise după mine.

„Pe mine n-o să mă împuște dacă nu știe că l-am văzut", mi-am spus eu. Cu toate că era destul de logic, îmi dădeam foarte bine seama că logica n-avea nimic de-a face cu situația în care mă aflam. Liz era tripată maxim, aproape vibra. Mi-am amintit din nou de povestea cu bombele Bateristului.

— Nu m-ai întrebat, i-am zis eu.

— Ce să te întreb?

— Dacă este aici.

— Este?

Însă nu era pic de curiozitate în tonul ei; mai degrabă părea o întrebare pusă de formă. Oare de ce?

— Nu, am răspuns eu.

N-a părut câtuși de puțin neliniștită, ca atunci când îl căutam pe

Baterist.

— Haide la etaj! Poate o fi în dormitorul principal, unde-şi aduce aminte de vremurile bune când se dădea huţa cu târfele lui. Că tare multe a mai avut după ce a dispărut Madeline. Probabil şi înainte de asta.

— Nu vreau să urc acolo.

— De ce nu vrei? Nu-i o casă *bântuită,* Jamie.

— Ba e. Dacă el e acolo sus înseamnă că e.

S-a gândit puţin, apoi a început să râdă. Încă ţinea mâna în buzunarul de la geacă.

— Ai ceva dreptate, dar tocmai pe el îl căutăm, aşa că hopa sus. *Ándale, ándale!*

Am făcut un semn spre culoarul care începea din dreapta sălii mari de la parter.

— Poate e în bucătărie.

— Unde-şi face un sandvici, nu? Nu prea cred. Eu cred că e la etaj. Urcă!

M-am gândit să mai parlamentez puţin sau s-o refuz categoric, dar mi-am spus că şi-ar putea scoate mâna din buzunar şi îmi cam imaginam ce va avea în ea. Aşa că am luat-o în sus, pe scara din dreapta. Balustrada era netedă şi rece, din sticlă verde-prăfos. Treptele erau din piatră tot verde. Le-am numărat: patruzeci şi şapte, probabil fiecare dintre ele valorând cât un autoturism Kia.

La capătul scării, pe perete era o oglindă în ramă suflată cu aur, înaltă de doi metri şi ceva. În partea stângă era o altă oglindă, identică. M-am văzut în suprafaţa ei şi am văzut-o şi pe Liz în spatele meu.

— Iar îţi curge sânge, i-am spus eu.

— Văd.

Îi curgea din ambele nări. S-a şters la nas cu mâna şi apoi şi-a şters mâna de tricou.

— De la stres. Când capilarele de acolo sunt atât de fragile, orice stres le face să sângereze. O să scap de tot stresul ăsta odată ce-l vom găsi pe Marsden şi ne va spune unde sunt pastilele.

„Ţi-a curs sânge din nas şi când l-ai împuşcat pe Teddy?" m-am întrebat eu în gând. „Cât de stresant a fost să-l omori?"

Holul de sus era, de fapt, un balcon circular, ca o pasarelă îngustă, cu o balustradă până la înălțimea taliei. Mi s-a cam urcat stomacul în gât când m-am uitat în jos. Dacă se întâmpla să cazi de acolo – sau dacă se întâmpla să te împingă cineva – ajungeai drept în centrul „bârlogului de discuții", al cărui covor colorat nu ar fi reușit să amortizeze impactul cu pardoseala din piatră de sub el.

— La stânga, Jamie!

Adică departe de balcon, ceea ce-mi convenea de minune. Am mers pe un culoar lung, cu uși numai pe partea stângă. Pe la jumătatea lui era o singură ușă deschisă. Acolo se afla o bibliotecă frumoasă circulară, cu toate rafturile înțesate de cărți. Pe mama ar fi luat-o cu leșin de fericire la vederea ei. Înăuntru erau fotolii și o canapea în fața singurului perete fără rafturi. Peretele ăla era, de fapt, o fereastră uriașă, din sticlă curbată, prin care se vedea o priveliște superbă, acum împurpurată de lumina amurgului. Am observat un grup de luminițe, probabil orașul Renfield, și aș fi dat orice să fiu și eu acolo.

Liz nu m-a întrebat dacă Marsden era în bibliotecă. Nici măcar nu s-a uitat înăuntru. Am ajuns la capătul culoarului și a arătat cu mâna liberă (mâna pe care n-o ținea în buzunar) la ultima ușă.

— Sunt aproape convinsă că aici e. Deschide-o.

Am deschis-o și – ce să vezi? – firește că Donald Marsden era acolo, întins pe un pat atât de mare, încât părea de trei persoane, dacă nu cumva de patru, în loc de două, ca orice pat normal. De fapt, el însuși era cât patru persoane. Liz nu exagerase deloc. Eram totuși doar un copil și gabaritul lui mi se părea ceva de coșmar. Un costum poate ar fi reușit să ascundă măcar o parte din toată grăsimea aia, numai că nu purta niciun costum. Avea pe el o pereche de boxeri gigantici și nimic altceva. Avea tăieturi superficiale și pe talia lui imensă și pe țâțele de monstru și carnea multă și fleșcăită a brațelor. Fața lui ca o lună plină într-o noapte de vară era plină de vânătăi și avea un ochi umflat. În gură avea o chestie ciudată, despre care am aflat mai târziu (de pe unul dintre site-urile alea pe care intri fără să știe mama ta) că se cheamă căluș-cu-minge. Avea mâinile prinse cu cătușe de stâlpii de la tăblia patului. Probabil că Liz nu avusese la ea decât două perechi de cătușe, pentru că picioarele matahalei erau

prinse cu bandă adezivă de stâlpii din cealaltă parte. Probabil consumase câte o rolă la fiecare gleznă.

— Iată-l pe stăpânul casei! a spus Liz.

Ochiul neumflat a clipit. Veţi zice că ar fi trebuit să-mi dau seama după cătuşe şi banda adezivă. Ar fi trebuit să-mi dau seama şi pentru că încă supurau unele dintre tăieturile alea. Dar nu mi-am dat. Eram mult prea şocat şi nu mi-am dat seama. Până când a clipit.

— Trăieşte!

— Rezolv imediat problema asta, a spus Liz.

Şi-a scos arma din buzunar şi l-a împuşcat în cap.

61

Peretele din spate s-a umplut de sânge şi creier. Eu am zbierat şi am ieşit în goană din cameră, în jos pe scări, pe uşa de la intrare, pe lângă Teddy, pe deal în jos. Într-o singură secundă. Apoi Liz m-a cuprins în braţe.

— Uşurel, puştiule! Linişteşte...

I-am tras un pumn în burtă şi am auzit-o cum icneşte surprinsă. Şi imediat m-am pomenit că mă învârteşte şi-mi răsuceşte mâna la spate. M-a durut de mi-au ieşit ochii din cap şi am zbierat din nou. Şi am simţit brusc că nu mă mai ţin pe picioare. Asta pentru că mi le secerase de sub mine cu o lovitură. Urlând cât mă ţinea gura, am căzut în genunchi. Mâna de la spate îmi era răsucită atât de sus, că-mi atingea omoplatul.

— Tacă-ţi gura! mi-a mârâit Liz în ureche.

Aceasta era femeia care pe vremuri se jucase cu mine cu maşinuţele, în timp ce mama prepara sosul pentru spaghete la bucătărie, ascultând cântece vechi la postul de radio Pandora.

— Termină cu orăcăiala şi îţi dau drumul!

Am terminat şi mi-a dat. Acum stăteam în patru labe, cu ochii la covorul de pe jos şi tremurând din toate încheieturile.

— Ridică-te, Jamie!

M-am ridicat, dar am rămas cu ochii tot la covor. Nu mai voiam să mă uit la matahala de pe pat căreia acum îi lipsea creştetul capului.

— E aici?

N-am zis nimic şi am continuat să mă uit la covor. Îmi căzuse părul în ochi. Mă durea umărul.

— *Este aici?* Uită-te în jur!

Mi-am ridicat capul şi am auzit cum îmi trosneşte gâtul. În loc să mă uit direct la Marsden – deşi era mult prea mare ca să nu-l văd, indiferent unde m-aş fi uitat –, am privit la noptiera de lângă pat. Pe ea erau o grămadă de flacoane cu pastile. Plus un sandvici enorm şi o sticlă cu apă minerală.

— *Este aici?*

Şi mi-a tras o palmă peste ceafă.

M-am uitat prin cameră. Doar noi eram acolo. Noi şi cadavrul matahalei. Acum văzusem doi oameni împuşcaţi în cap. Therriault arătase şi mai rău, dar măcar nu trebuise să-l văd cum moare.

— Nimeni, am spus eu.

— De ce? De ce nu-i aici?

Mi se părea de-a dreptul scoasă din minţi. Sigur, nu gândeam prea logic atunci. Eram prea îngrozit. Abia mai târziu, după ce am revăzut în minte acele cinci minute interminabile din dormitorul lui Marsden, am realizat că Liz se îndoia de talentul meu. În ciuda celor întâmplate cu Regis Thomas şi cu cartea lui, în ciuda bombei descoperite exact în supermarketul indicat de mine, tot nu credea că văd morţi şi se temea că o omorâse pe singura persoană care ştia unde erau ascunse pastilele alea.

— Nu ştiu. N-am fost niciodată de faţă la moartea cuiva. Poate... poate că durează până îşi face apariţia. Habar n-am, Liz.

— În regulă, a zis ea. Atunci, o să aşteptăm.

— Dar nu aici, bine? Te rog mult de tot, nu aici, unde îl văd.

— Bine, mergem pe culoar. Ai de gând să fii cuminte dacă-ţi dau drumul?

— Da.

— N-o să încerci să fugi?

— Nu.

— Bine faci. N-aş vrea să fiu nevoită să te împuşc în picior. S-ar alege praful de cariera ta de tenismen. Dă-te-napoi!

M-am tras înapoi şi ea s-a dat înapoi odată cu mine, ca să mă poată opri în caz că mi-ar fi venit cheful s-o iau la sănătoasa. Când am ajuns pe culoar, mi-a cerut să mă uit iarăşi în jur. M-am uitat. Marsden nu era nici acolo şi aşa i-am zis şi ei.

— La naiba!

Apoi:

— Ai văzut şi tu sandviciul ăla, nu?

Am dat din cap. Da, îl văzusem. Şi lângă el era o sticlă cu apă minerală. Toate astea pentru un individ legat de patul lui gigantesc. Legat şi de mâini, şi de picioare.

— Era înnebunit după mâncare, mi-a spus Liz. Am luat odată masa cu el într-un restaurant. Mi-am zis atunci că ar fi trebuit să-i dea o

lopată, în loc de furculiță și lingură. Mare porc!

— De ce i-ai pus acolo un sandvici pe care să nu-l poată mânca?

— Pentru că am vrut să-l vadă, de-aia. Să se uite la el. Până când te găseam și te aduceam aici. Și, crede-mă când îți spun, a meritat cu vârf și îndesat glonțul ăla din cap. Ai idee câți oameni a omorât cu... cu otrava lui euforică?

„Și cine l-a ajutat, mă rog?"

Evident că n-am spus asta cu voce tare.

— Și cât crezi tu că ar mai fi trăit? Doi ani? Cinci? Am fost în baia lui, Jamie. Closetul e din ăla cu două locuri!

Și a scos un sunet care părea o combinație de râs și pufnet scârbit.

— Gata! Haide să ne ducem până la balconul ăla rotund. Poate o fi în camera mare. Vezi să mergi încet.

Nici dacă aș fi vrut, tot nu aș fi putut să merg repede. Pentru că îmi tremurau picioarele și parcă făcusem apă la genunchi.

— Vrei să știi cum am făcut rost de codul de la poartă? Mi l-a dat tipul de la UPS care venea la Marsden. E dependent de coca. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să mă culc cu nevastă-sa și el chiar m-ar fi plătit pentru asta dacă aș fi continuat să-l aprovizionez. Iar codul de la casă mi l-a dat Teddy.

— Înainte să-l omori.

— Păi, ce altceva să fac?

Vorbea cu mine de parcă aș fi fost prostul clasei.

— M-ar fi identificat, nu?

„Și eu te-aș putea identifica", mi-am zis eu, iar gândul acesta mi-a amintit de creatura pe care aș fi putut s-o chem la mine doar fluierând o dată. Poate aveam s-o fac, dar încă nu voiam. Dacă nu va ține? Da, însă era mai mult decât doar atât. Sigur, freacă lampa fermecată și apare duhul care-ți îndeplinește dorințele. Bravo, Aladin! Dar, dacă apare un demon – o lumină moartă –, cine să știe ce s-ar putea întâmpla atunci? Eu, unul, nu aveam habar.

Am ajuns pe balconul cu balustrada scundă deasupra „bârlogului" de jos. M-am uitat cu teamă peste ea.

— E acolo?

— Nu.

Am simțit revolverul împungându-mă în șale.

— Nu e!

A oftat din rărunchi.

— Nu așa trebuia să se întâmple.

— Habar n-am cum ar fi trebuit să se întâmple, Liz. Ar putea foarte bine să fie afară și să stea de vorbă cu Te...

Mi-am dat seama ce era să spun și m-am oprit brusc.

M-a apucat de umăr și m-a întors brutal cu fața spre ea. Acum avea toată buza de sus plină de sânge – înseamnă că era extrem de stresată –, însă îmi zâmbea.

— L-ai văzut pe Teddy?

Am lăsat ochii în jos. Nici n-a mai avut nevoie de vreun alt răspuns.

— Parșivule! a râs ea. Atunci o să ieșim din casă și o să ne uităm în jur, în caz că Marsden nu apare pe aici. Dar haide să mai așteptăm un pic. Avem timp. Ultima lui curvă a plecat la neamuri în Jamaica ori în Barbados ori altundeva unde cresc palmieri; și el nu primește alte vizite în cursul săptămânii, când se ocupă doar de afaceri. La telefon, evident că la telefon. Unde să fie în stare să meargă? Când am venit, l-am găsit tolănit aici. Se uita la serialul ăla... ăla cu procesele, îl știi tu. Îți dai seama ce senzație am avut când l-am văzut? Măcar o pijama să-și fi pus pe el.

N-am spus nimic.

— L-am întrebat de pastile și mi-a zis că nu există. Dar mi-am dat seama că mă minte, așa că l-am imobilizat și după aia l-am și tăiat nițel. Mi-am imaginat că așa o să-i dezleg limba. Dar știi ce-a făcut? A *râs* de mine. A zis că, da, bine, sigur, au fost niște pastile de oxi, au fost chiar destul de multe, dar n-o să-mi spună în vecii vecilor unde se află. „De ce ți-aș spune?", mi-a zis. „Oricum o să mă omori." Atunci mi-a picat fisa. Nici acum nu-mi vine să cred că nu mă gândisem înainte. *Muy stupido.*

Și și-a tras una în frunte cu mâna în care ținea arma.

— Eu, am spus. Eu sunt fisa.

— Sigur că tu ești. Așa că i-am lăsat un sandvici și o sticlă cu apă, ca să aibă la ce să se uite, și m-am întors la New York, te-am luat și am venit aici. Și nu a apărut nimeni între timp și uită-ne la fața locului, *așa că unde dracu' este?*

— Acolo, am spus eu.

— Ce? *Unde?*

I-am arătat. S-a întors și normal că n-a văzut nimic. Însă vedeam eu suficient pentru amândoi. Donald Marsden, cunoscut și sub numele de Donnie Buflea, stătea în pragul bibliotecii sale rotunde. Nu era îmbrăcat decât cu boxeri și nu prea mai avea creștet, iar umerii îi erau plini de sânge, dar se uita fix la mine cu ochiul bun, pe care Liz nu reușise să i-l închidă cu pumnii, în ciuda furiei și frustrării ei.

De probă, i-am făcut un semn cu mâna. Și mi-a răspuns la fel.

62

— Întreabă-l!

Liz mă înghiontea în umăr şi-mi sufla în faţă. Nu-mi plăceau ghionturile, dar răsuflarea ei era mult mai nasoală.

— Lasă-mă-n pace şi o să-l întreb.

M-am îndreptat încet către Marsden. Liz se ţinea aproape de mine. Ca o piază rea.

M-am oprit la un metru şi jumătate de el.

— Unde sunt pastilele?

Mi-a răspuns imediat, fără să ezite, aşa cum o făceau toţi – toţi, cu excepţia lui Therriault –, de parcă n-ar fi fost cine ştie ce mare chestie. De ce să fi fost? Că doar nu mai avea nevoie de pastilele alea, nici unde se afla acum şi nici unde urma să se ducă. Presupunând că se ducea undeva.

— Câteva sunt pe noptieră, dar cele mai multe sunt în dulapul cu medicamente. Topamax, Marinox, Inderal, Famotidină, Tamsulosin...

Şi a mai înşirat încă vreo douăsprezece. Pe un ton tărăgănat, de parcă ar fi citit o listă de cumpărături.

— Ce-a zi...?

— Taci! am oprit-o eu.

Acum eu eram şeful, dar ştiam prea bine că nu avea să dureze. Aş mai fi şef dacă aş chema la mine creatura aia care locuia în Therriault? Asta nu ştiam eu.

— N-am întrebat ce trebuie.

Şi m-am întors ca să mă uit la ea.

— Pot să-i pun întrebarea corectă, dar trebuie să-mi promiţi că o să-mi dai drumul imediat ce ai să găseşti ce cauţi.

— Normal c-o să-ţi dau drumul, Jamie, mi-a zis ea.

Mi-am dat seama că minte, nu ştiu exact *cum anume,* că nu era nicio logică în asta, însă nici intuiţie pură nu se putea spune că era. Cred că avea legătură cu faptul că evitase să mă privească în ochi atunci când îmi rostise numele.

Şi am înţeles că voi fi nevoit să fluier.

Donald Marsden tot lângă uşa bibliotecii era. M-am întrebat în

treacăt dacă el chiar citea cărţile dinăuntru sau dacă nu erau cumva doar de decor, fiindcă dădeau bine.

— Nu vrea medicamentele pe care le iei cu reţetă de la farmacie, vrea oxicodona. Unde este?

Ce a urmat se mai întâmplase o singură dată. Atunci când îl întrebasem pe Therriault unde se afla ultima bombă. Vorbele spuse de Marsden nu s-au mai potrivit cu mişcările buzelor lui, de parcă se împotrivea din toate puterile obligaţiei de a răspunde.

— Nu vreau să-ţi spun.

Exact răspunsul lui Therriault.

— Jamie! Ce...?

— Taci odată, am zis! Lasă-mă să-mi fac treaba!

Şi l-am întrebat din nou:

— Unde este oxicodona?

Când se văzuse forţat să răspundă, Therriault se schimonosise la faţă, de parcă l-ar fi durut ceva. Şi cred – nu ştiu sigur, dar *cred* – că atunci a apărut lumina aia moartă. Pe Marsden nu părea să-l doară nimic, dar tot îl încercau nişte emoţii, chit că era mort. Şi-a acoperit faţa cu mâinile, la fel ca un copil care a făcut o năzbâtie, şi a spus:

— În camera de refugiu.

— Ce vrei să zici? Ce-i aia cameră de refugiu?

— Un loc unde te ascunzi dacă-ţi sparge cineva casa.

Emoţiile pieriseră la fel de repede cum apăruseră. Iar Marsden vorbea din nou de parcă enumera produsele de pe lista de cumpărături.

— Am duşmani. Ea era una dintre ei. Numai că n-am ştiut.

— Întreabă-l unde e! a spus Liz.

Eu cam bănuiam răspunsul, dar l-am întrebat. Mi-a arătat spre interiorul bibliotecii.

— Este o cameră secretă, am spus eu.

Însă, din moment ce nu era o întrebare, Marsden nu mi-a răspuns nimic. Aşa că am repetat, dar cu altă intonaţie:

— Este o cameră secretă?

— Da.

— Arată-mi.

A intrat în biblioteca acum cufundată în semiîntuneric. Morţii nu

sunt tocmai fantome, dar Marsden semăna cu una atunci când l-au învăluit umbrele. Liz a bâjbâit după întrerupătorul care aprindea lustra şi alte torţe din alea. Asta mi-a dovedit că nu călcase niciodată în încăperea asta, cu toate că-i plăcea să citească. Oare de câte ori fusese în casa lui Marsden? O dată sau de două ori sau poate niciodată. Poate văzuse casa doar în fotografii şi aflase mai multe detalii despre interiorul ei de la oamenii care fuseseră pe aici.

Marsden mi-a arătat un raft cu cărţi. Pentru că Liz nu-l vedea, i-am imitat gestul şi am spus:

— Raftul ăla.

Liz s-a dus şi a tras de el. Acela ar fi fost momentul când aş fi putut să fug, numai că m-a tras după ea. Era drogată şi fremăta de emoţie şi nerăbdare, însă nu-şi pierduse chiar toate instinctele de poliţistă. A smucit de câteva rafturi cu mâna pe care o avea liberă, însă nu s-a întâmplat nimic. A înjurat furioasă şi s-a întors cu faţa spre mine.

Ca să preîntâmpin alt episod cu zgâlţâieli şi răsuciri de braţ, i-am pus lui Marsden întrebarea evidentă:

— Există vreun mecanism care deschide uşa?

— Da.

— Ce zice, Jamie? De ce naiba nu-mi spui nimic? Ce zice?

Pe lângă faptul că eram speriat cât cuprinde, mă mai înnebunea de cap şi cu întrebările ei. Uitase să se mai şteargă la nas şi acum îi curgea sângele pe buza superioară, făcând-o să semene cu o vampiriţă de a lui Bram Stoker. După părerea mea, chiar asta era.

— Lasă-mă un pic, Liz!

Apoi, către Marsden:

— Unde-i mecanismul?

— Raftul de sus, în dreapta, a răspuns el.

I-am spus lui Liz. S-a ridicat pe vârfuri, a pipăit pe raft, apoi s-a auzit un clic. Când a tras, latura aceea a dulapului s-a dat la o parte, dezvăluind o uşă din oţel, alt panou mic cu taste cu cifre şi alt led roşu deasupra lor. Nu era nevoie să-mi spună ce să-l întreb pe Marsden.

— Care-i codul?

Din nou şi-a acoperit ochii cu mâinile, aidoma unui copil care vrea să zică „Dacă eu nu te văd înseamnă că nici tu nu poţi să mă vezi”. Mi

se părea un gest plin de tristețe, însă nu-mi puteam permite să mă las emoționat – și nu doar din cauză că era un baron al drogurilor și marfa lui cu siguranță omorâse sute, dacă nu chiar mii de oameni, iar altor mii le crease dependență. Nu numai ăsta era motivul pentru care nu mă impresiona gestul lui, ci și faptul că aveam și așa suficiente probleme.

— Care... este... codul?

Pronunțând clar și răspicat fiecare cuvânt, la fel cum făcusem cu Therriault. Situația de acum era diferită și în același timp identică.

Mi-a spus. Era obligat s-o facă.

— 73612, i-am zis eu lui Liz.

Fără să-mi dea drumul la braț, ea a tastat cifrele. Mă așteptam să aud o bufnitură și apoi un fel de șuierat, ca atunci când se deschide un sas în filmele SF, însă singurul lucru care s-a întâmplat a fost că ledul roșu s-a făcut verde. Nu exista niciun fel de clanță, așa că Liz a împins ușa, care s-a deschis imediat. Camera de dincolo de ea era la fel de neagră ca fundul unei pisici negre.

— Întreabă de unde se aprinde lumina. Unde sunt întrerupătoarele.

L-am întrebat și Marsden a spus:

— Nu există întrerupătoare.

Își lăsase mâinile jos. Și vocea începuse deja să i se stingă. Atunci m-am gândit că poate dispărea atât de repede pentru că fusese omorât, nu murise din cauze naturale și nici în urma vreunui accident. Mai târziu mi-am schimbat părerea. Cred că voia să dispară înainte ca noi să aflăm ce anume era acolo.

— Încearcă să faci un pas înăuntru, i-am spus eu lui Liz.

L-a făcut, dar ezitând din cauza beznei și, oricum, fără să-mi dea drumul nici acum. Imediat s-au aprins tuburile de neon din tavan. Camera era aproape goală și foarte austeră. În partea opusă ușii se aflau un răcitor (parcă îl și auzeam pe profesorul Burkett), o plită și un cuptor cu microunde. Pe pereții din dreapta și din stânga erau rafturi pline cu conserve proaste și ieftine – carne de porc, tocană de vită, sardele în ulei. Mai erau și niște pungi tot cu mâncare (mai târziu am aflat că se chemau „rații militare") plus mai multe baxuri cu apă și bere. Pe unul dintre rafturile de jos era un telefon fix. În

mijlocul camerei era o masă simplă din lemn. Pe ea se aflau un computer de birou, o imprimantă, un dosar gros și o trusă de bărbierit.

— Unde-i oxicodona?

L-am întrebat.

— Zice că e în „neseser". Habar n-am ce-i asta.

Liz s-a repezit la trusă, i-a tras fermoarul și a întors-o cu fundul în sus. Dinăuntru au căzut mai multe flacoane cu pastile și câteva pachețele ambalate în folie din plastic. Nu cine știe ce comoară.

— Ce naiba e *asta?* a urlat Liz.

Aproape că n-am auzit-o. Deschisesem dosarul de lângă calculator – nu mă întrebați de ce am făcut-o, pur și simplu, era acolo, iar pe mine nu mă interesa oxicodona – și eram în stare de șoc. La început a fost gen: măi, ce-i aici? Dar desigur că știam. Și mai știam acum și de ce Marsden nu voise să intrăm în camera asta și de ce se simțise rușinat, cu toate că era mort și nu ar mai fi trebuit să se simtă în niciun fel. Conținutul dosarului n-avea nicio legătură cu drogurile. M-am întrebat dacă și femeia din pozele alea avusese același căluș-cu-minge în gură ca Marsden. Dacă da, atunci mă aflam în fața unui caz de dreptate poetică.

— Liz, am murmurat eu.

Aveam buzele amorțite, de parcă îmi făcuse stomatologul o anestezie.

— Asta-i tot? urla ea, fără să mă fi auzit. Nu cumva să *îndrăznești* să-mi zici că asta-i tot!

A scos capacul unui flacon și i-a răsturnat conținutul pe masă. Vreo douăzeci de pastile, nu mai multe.

— Nici măcar oxicodonă nu-s! Sunt niște amărâte de analgezice!

Abia atunci mi-a dat drumul și aș fi putut să fug. Sigur că aș fi putut. Însă nici nu mă mai gândeam la asta. Cum nu mă mai gândeam nici să-l fluier pe Therriault.

— Liz, am repetat eu.

Tot degeaba. Nu era deloc atentă la mine. Deschidea pe rând flacoanele. Erau diferite pastile în ele, dar nu prea multe. Se uita acum la unele albastre.

— Bine, astea sunt roxi, dar nici măcar *zece* nu sunt! Întreabă-l

unde-i restul!

— Liz, uită-te la asta!

Da, eu am spus asta. Vocea mea era. Dar parcă venea de la mare depărtare.

— Ți-am zis să-l întrebi...

S-a răsucit la mine și a încremenit când a dat cu ochii de poza aia la care mă uitam.

Era o fotografie lucioasă, prima dintr-un teanc de fotografii lucioase. În ea erau trei persoane: doi bărbați și o femeie. Unul dintre bărbați era Marsden. Nici măcar boxerii nu-i avea pe el. Și celălalt bărbat era în pielea goală. Îi făceau tot felul de chestii femeii cu căluș la gură. Nu vreau să intru în amănunte, ci voi spune doar că Marsden avea în mână o lampă mică de sudură, iar tipul celălalt avea un clește de carne.

— Căcat! a șoptit Liz. *Căcat!*

S-a uitat repede și la alte poze. De nedescris ce era în ele. Apoi a închis dosarul.

— Ea este.

— Cine?

— Maddie. Nevastă-sa. Înseamnă că n-a fugit de-acasă.

Marsden încă era în bibliotecă, însă nu se mai uita la noi. Avea partea din spate a capului complet distrusă, la fel cum fusese și partea stângă a feței lui Therriault. Dar eu abia dacă am observat. În seara aceea aflasem că există lucruri mult mai rele decât rănile de glonț.

— Au torturat-o până au ucis-o, am șoptit eu.

— Da. Și s-au distrat în timp ce o făceau. Uită-te cât de rânjiți sunt. Tot îți mai pare rău că l-am omorât?

— Nu l-ai omorât pentru ce i-a făcut soției lui, am spus eu. Pentru că nu știai. L-ai omorât pentru droguri.

A ridicat din umeri, de parcă n-ar fi avut nicio relevanță; probabil că nici nu avea, din punctul ei de vedere. S-a uitat afară din camera de refugiu – mda, camera unde el se refugia ca să se delecteze cu pozele alea oribile. S-a uitat spre bibliotecă și spre culoarul care se vedea prin ușa deschisă.

— Mai e acolo?

— Da. În pragul ușii.

— Mai întâi a zis că n-are nicio pastilă, dar eu am ştiut că minte. Şi după aia a zis că are multe. *Multe!*

— Poate a minţit şi atunci. E posibil, să ştii, că nu murise încă.

— Dar ţie ţi-a spus că sunt în camera de refugiu! Şi atunci era mort!

— Nu mi-a spus şi câte sunt.

M-am întors către Marsden şi l-am întrebat:

— Astea-s toate?

— Toate.

Vocea îi era şi mai pierdută.

— I-ai spus că ai multe!

A ridicat din umerii pătaţi cu sânge.

— Am crezut că n-o să mă omoare cât timp credea că am ce-i trebuie.

— Dar informaţia aia despre un transport pe care l-ai fi primit...

— Abureli, a spus el. Afaceri de genul ăsta se bazează pe minciuni. Oamenilor le place să se audă vorbind şi de-aia zic tot felul de tâmpenii.

Când i-am zis lui Liz ce mi-a explicat Marsden, ea a clătinat neîncrezătoare din cap. De fapt, *nu voia* să creadă, pentru că, dacă ar fi crezut, însemna că se alegea praful de planurile ei cu viaţa cea nouă de pe Coasta de Vest. Însemna că luase o foarte mare ţeapă.

— Ascunde ceva, a insistat ea. Nu ştiu cum. Şi nu ştiu unde. Mai întreabă-l o dată unde sunt celelalte pastile.

Am deschis gura ca să-i explic că, dacă ar mai fi fost şi alte pastile, Marsden mi-ar fi mărturisit-o deja. Apoi – poate că mă dezmeticiseră puţin fotografiile alea oribile şi scârboase – mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă aş încerca şi eu s-o trag pe sfoară? Că mi se părea cu minţile vraişte. Dacă reuşeam, atunci, poate că aş fi putut să scap de ea, fără să mai fie nevoie să fluier după demon.

Liz m-a apucat de umeri şi m-a scuturat.

— Am spus să-l mai întrebi o dată!

L-am întrebat.

— Unde sunt celelalte droguri, domnule Marsden?

— Ţi-am zis că astea sunt toate.

Din ce în ce mai stins.

— Am mai păstrat câteva pentru Maria, dar ea e în Bahamas. În insulele Bimini.

— Aha, bine. Așa mai merge.

Am întins degetul spre rafturile cu conserve.

— Vezi cutiile alea cu spaghete de pe raftul de sus?

Normal că le vedea, probabil erau cel puțin treizeci. Se pare că tare mult îi mai plăcea lui Donnie Buflea marca aia de conserve.

— Zice că a ascuns acolo niște pastile, dar nu oxicodona, altceva.

Sigur că m-ar fi putut trage după ea, dar m-am gândit că o să fie mult prea nerăbdătoare să pună mâna pe ele. Și nu m-am înșelat. Am așteptat doar până când am văzut-o ridicându-se pe vârfuri și întinzându-se spre raftul ăla înalt. Atunci am țâșnit ca o săgeată afară din camera de refugiu și am traversat biblioteca. Regret că nu mi-am adus aminte să închid și ușa. Marsden stătea nemișcat în prag și eu am fugit chiar prin el. Am avut senzația că trec printr-un sloi de gheață și gura mi s-a umplut cu un gust iute și uleios, ca de salam picant. Și imediat am văzut scara în fața mea.

Din spate s-a auzit zăngănit de conserve.

— Întoarce-te imediat, Jamie! Întoarce-te!

Venea după mine. O auzeam. Am ajuns în capătul scării și m-am uitat în urmă. Mare greșeală. M-am împiedicat. M-am speriat, mi-am dat seama că nu mai am alte soluții și mi-am țuguiat buzele ca să fluier. Numai că n-am reușit decât să pufăi puțin. Îmi erau mult prea uscate și gura, și buzele. Așa că mi-a trecut prin cap să strig.

— *THERRIAULT!*

Am început să mă târăsc în jos pe trepte, cu capul înainte și cu părul în ochi. Am simțit cum Liz mă apucă de gleznă.

— *THERRIAULT! AJUTOR! IA-O DE PE MINE!*

Și, dintr-odată, totul – nu doar balconul circular, nu doar scara, ci tot spațiul de deasupra uriașei încăperi de la parter, cu tot cu „bârlogul de conversații" – s-a umplut cu o lumină albă. Când s-a întâmplat asta, eu tocmai mă uitam la Liz și am fost nevoit să strâng din ochi, ca să nu mă orbească. Lumina asta venea din oglinda înaltă din capul scării pe care eram eu și din oglinda aflată în cealaltă parte.

Strânsoarea lui Liz a slăbit. M-am apucat de o treaptă și m-am smucit cât de tare am putut. Imediat am luat-o în jos pe burtă, ca un

puști pe cel mai denivelat tobogan din lume. M-am oprit când mai aveam doar un sfert de drum până jos. Liz zbiera ca nebuna. M-am uitat pe sub braț și, din cauza poziției, am văzut-o răsturnată. Stătea în fața oglinzii. Nu știu precis ce anume a văzut acolo – și tare mult mă bucur că nu știu, pentru că poate n-aș mai fi reușit să dorm niciodată în viața mea. Îmi era suficientă lumina – lumina aceea incoloră și orbitoare care ieșea din oglindă ca dintr-o erupție solară.

Lumina moartă.

Și am văzut – *cred* că am văzut – cum o mână a ieșit din oglindă și a apucat-o de gât pe Liz. A tras-o și a izbit-o cu putere de suprafața netedă. Am auzit un pârâit. Liz continua să urle înnebunită.

S-au stins toate luminile.

Amurgul încă zăbovea pe afară așa că în casă nu s-a făcut chiar beznă de tot, dar nici departe nu era. Încăperea imensă de la parter mi se părea un puț clocotind de umbre. În spatele meu, în susul scării, Liz zbiera fără contenire. M-am apucat cu mâna de balustrada din sticlă, am reușit să mă ridic în picioare și am coborât împleticindu-mă până jos fără să mai cad.

Acum Liz nu mai urla. Acum Liz râdea. M-am întors și am văzut-o cum coboară în goană scara – o umbră întunecată, râzând ca Joker din Batman. Fugea mult prea repede și nu se uita pe *unde* pășește. Se clătina, se lovea de balustrade, tot privind în urmă la oglinda de pe care acum se stingea încet lumina aceea, la fel ca filamentul unui bec de pe vremuri atunci când apeși comutatorul.

— *Fii atentă,* Liz!

Am avertizat-o deși tot ce-mi doream în momentul ăla era să scap de ea. Am făcut-o din instinct, dar am făcut-o degeaba. S-a dezechilibrat, a căzut cu capul înainte, s-a izbit de trepte, s-a dat de-a dura, s-a mai lovit o dată de trepte, a mai făcut o tumbă, apoi a alunecat până jos. Încă râdea când s-a lovit prima oară de trepte, dar nu și a doua oară. Parcă ar fi fost un aparat de radio și cineva ar fi închis-o. Acum zăcea pe spate la piciorul scării, cu capul într-o parte, cu nasul strâmbat și probabil spart, cu un braț răsucit în spate până sus, la ceafă, cu ochii holbați în semiîntuneric.

— Liz?

Nimic.

— Ai păţit ceva?

Absurdă întrebare şi, în fond, ce-mi păsa mie? La asta ştiam să răspund. Voiam să trăiască, pentru că era ceva în spatele meu. Nu auzeam nimic, dar ştiam că e acolo.

M-am pus în genunchi şi mi-am ţinut mâna deasupra gurii ei însângerate. N-am simţit-o că ar mai fi respirat. Şi nici nu clipea din ochii larg căscaţi. Murise. M-am ridicat, m-am întors şi am văzut exact ce mă aşteptam să văd. Am văzut-o pe Liz, în picioare, în scurta de stofă şi tricoul pătat de sânge. Nu se uita la mine. Se uita peste umărul meu. A ridicat o mână şi a întins-o, amintindu-mi, chiar şi în clipele acelea cumplite, de Fantoma Crăciunului Viitor, care arăta spre mormântul lui Scrooge.

Kenneth Therriault – mai bine zis, ce rămăsese din el – cobora pe scară.

63

Era ca un buştean ars, în care focul mocnea încă. Nu ştiu cum aş putea să-l descriu altfel. Se înnegrise complet, iar pielea i se crăpase în zeci de locuri, prin care strălucea lumina aia moartă. Îi ieşea din nas, din ochi, chiar şi din urechi. Când a deschis gura, a ieşit şi de acolo.

A rânjit şi a ridicat braţele.

— Haide să mai încercăm o dată, să vedem cine o să învingă acum. Te-am salvat de ea, aşa că îmi eşti dator.

A coborât repede scara spre mine, gata de marea scenă a revederii. Toate instinctele mă îndemnau să fac stânga-mprejur şi s-o iau la fugă; însă ceva profund îmi spunea să rămân pe loc, indiferent cât de tare voiam să dispar din calea acelui monstru. Pentru că, dacă m-aş fi întors, m-ar fi apucat pe la spate, m-ar fi înlănţuit cu braţele lui carbonizate şi atunci s-ar fi terminat totul. El ar fi câştigat, iar eu aş fi devenit sclavul lui, obligat să-i îndeplinesc toate poruncile. Aş fi fost sub stăpânirea lui, chiar dacă eram viu, aşa cum fusese posedat de el Therriault după moarte, ceea ce ar fi fost cu mult mai rău.

— Opreşte-te! am spus eu.

Carcasa înnegrită a lui Therriault s-a oprit la piciorul scării. Braţele lui întinse erau la mai puţin de treizeci de centimetri distanţă de mine.

— Pleacă! Am terminat-o cu tine. N-am să te mai chem.

— N-ai să termini niciodată cu mine.

Şi a adăugat un cuvânt, care mi-a făcut pielea de găină şi mi-a zbârlit părul pe ceafă.

— *Asule.*

— Ai să vezi tu! i-am replicat eu.

Ce să zic, îndrăzneţe vorbe, dar nu am putut să-mi stăpânesc tremurul din glas.

Continua să ţină braţele întinse, iar mâinile înnegrite, cu crăpăturile lor strălucitoare, se aflau la doar câţiva centimetri de gâtul meu.

— Dacă tu chiar vrei să scapi definitiv de mine, apucă-mă de

mâini. O să facem din nou ritualul și acum va fi mult mai corect, pentru că știu la ce să mă aștept.

N-o să vă vină să credeți, dar parcă eram tentat s-o fac. Nu mă întrebați de unde ideea asta nebunească, dar a reușit totuși să triumfe o parte din mine care n-avea nicio legătură cu orgoliul și era mai profundă decât orice instinct. Îl poți învinge pe diavol o dată – cu ajutorul proniei cerești, al curajului, al unui noroc chior sau al unei combinații între toate astea –, însă nu-l poți învinge de două ori. Nu cred că a mai existat cineva, cu excepția sfinților, care să-l înfrângă de două ori pe diavol. Poate nici sfinții n-au făcut-o.

— Pleacă!

Acum a fost rândul meu să întind mâna ca ultima fantomă a lui Scrooge. Așa că am întins-o și i-am arătat ușa.

Creatura a strâmbat buza carbonizată a lui Therriault într-o grimasă plină de dispreț.

— Nu poți să mă gonești, Jamie. Nu ți-ai dat seama până acum? Suntem legați unul de celălalt. Nu te-ai gândit la consecințe. Astea sunt.

Am repetat singurul cuvânt pe care mai eram capabil să-l scot prin gâtlejul care mi se părea dintr-odată că are diametrul unui ac de cusut.

Trupul lui Therriault părea pe punctul de a se repezi la mine ca să mă strângă în brațele lui sinistre. Însă n-a făcut-o. Poate nu era în stare.

Liz s-a ferit atunci când a trecut pe lângă ea. Mă așteptam să treacă prin ușă, la fel cum trecuse prin Marsden – însă creatura aceea din Therriault nu era o fantomă. A pus mâna pe clanță și a apăsat-o, iar pielea i s-a crăpat și mai mult, lăsând să iasă și mai multă lumină. Ușa s-a deschis.

S-a întors cu fața spre mine:

— Să fluieri și am să vin la tine, băiete.

Apoi a plecat.

64

Nu mă mai ţineau deloc picioarele şi m-aş fi putut aşeza pe o treaptă, pentru că scara era aproape. Dar n-aveam de gând să stau acolo, lângă cadavrul lui Liz Dutton. M-am împleticit către „bârlogul de conversaţii" şi m-am lăsat moale pe unul dintre fotoliile de lângă el. Mi-am lăsat capul în jos şi am început să plâng. Erau lacrimi de spaimă şi de nervi, dar cred că printre ele se amestecau şi lacrimi de bucurie, deşi nu mai ţin bine minte. Eram viu. Mă aflam într-o casă întunecată la capătul unui drum privat, alături de două cadavre şi două rămăşiţe (rămăşiţa din Marsden se uita la mine de sus, din balconul circular), dar eram viu.

— Trei, m-am corectat singur. Trei cadavre şi trei rămăşiţe. Nu-l uita pe Teddy.

Am început să râd, dar imediat mi-am adus aminte că Liz râsese cam la fel înainte să moară şi m-am oprit brusc. Am încercat să mă gândesc la ce ar trebui să fac în continuare. Mi-am dat seama că mai întâi de toate trebuia să închid uşa aia de la intrare. Nu era deloc plăcut să simt cum se holbează la mine cele două spectre (da, aţi ghicit, cuvântul ăsta l-am învăţat mai târziu), dar eram obişnuit cu morţi care să se uite la mine şi eu să mă uit la ei. Ce mă deranja foarte tare era gândul că Therriault încă se afla pe undeva, pe afară, cu lumina moartă ieşindu-i prin toate crăpăturile pielii. Îi spusesem să plece şi plecase... dar dacă se întorcea?

Am trecut pe lângă Liz şi am închis uşa. Când m-am întors, am întrebat-o ce să fac. Nu mă aşteptam să-mi răspundă, aşa că am avut parte de o surpriză.

— Sun-o pe maică-ta.

Mi-am adus aminte de telefonul fix din camera de refugiu, dar nu voiam să mai intru acolo. În ruptul capului nu mai voiam.

— Ai telefonul la tine, Liz?

— Da.

Pe un ton complet nepăsător, aşa cum vorbesc aproape toţi. Aproape, dar nu toţi; doamna Burkett fusese suficient de interesată de ce se petrecea în jur – drept dovadă se apucase să-mi critice la greu

desenul cu curcanul. Și Donnie Buflea făcuse tot posibilul ca să nu dăm peste pozele alea horror porno.

— Unde e?

— În buzunarul de la geacă.

M-am dus la cadavru și am băgat mâna în buzunarul din dreapta. Am atins patul armei cu care-l împușcase pe Donald Marsden și mi-am tras-o înapoi ca ars. Am căutat în celălalt buzunar și am dat de telefon. L-am deschis.

— Care-i codul PIN?

— 2665.

Am tastat cifrele, apoi am tastat codul orașului New York, primele trei cifre din numărul mamei, apoi m-am răzgândit și am sunat în altă parte.

— Serviciul Urgențe, ce problemă aveți?

— Sunt într-o casă cu două persoane moarte, am spus eu. Una a fost omorâtă, cealaltă a căzut pe scară.

— Faci bancuri cu noi, băiete?

— Aș vrea eu. Femeia care a căzut pe scară este cea care m-a răpit și m-a adus aici.

— Știi unde ești?

Femeia de la capătul firului părea acum destul de alarmată.

— Casa e la capătul unui drum privat de lângă Renfield, doamnă. Nu știu la câți kilometri și nici dacă strada se cheamă cumva sau dacă e vreun număr la casă.

Abia atunci mi-a dat prin cap să spun ce ar fi trebuit să spun de la bun început.

— Este casa lui Donald Marsden. Pe el l-a omorât femeia care m-a răpit. Ea a căzut pe scară. O cheamă Liz Dutton. Elizabeth.

Vocea de la capătul firului m-a întrebat dacă eu sunt bine, apoi mi-a spus să stau cuminte, că poliția este deja pe drum spre mine. Am stat cuminte și am sunat-o pe mama. Conversația aia a fost mult mai lungă și pe alocuri neclară, pentru că amândoi plângeam în hohote. I-am povestit tot, mai puțin despre lumina moartă. Nu spun că nu m-ar fi crezut, dar mi s-a părut suficient ca doar unul dintre noi să aibă coșmaruri tot restul vieții. I-am spus doar că Liz s-a împiedicat când fugea după mine, a căzut și și-a rupt gâtul.

În timp ce vorbeam cu mama, l-am văzut pe Donald Marsden coborând scara şi ducându-se să stea lângă perete. Eram singur cu doi morţi cu probleme la cap – unul nu mai avea creştet, iar celălalt avea capul sucit. Ce mai pereche! V-am spus că-i o poveste de groază, v-am avertizat de la bun început. Dar ştiţi ceva? Atunci am fost în stare să mă uit la ei fără prea multă teamă, pentru că dispăruse monstrul cel mare. Şi dispărut avea să rămână dacă nu-l chemam eu. Dacă-l chemam, atunci s-ar fi întors.

Nu trebuia decât să fluier.

După cele mai lungi cincisprezece minute din viaţa mea, am auzit sirene de poliţie din depărtare. După alte zece minute, ferestrele s-au umplut cu lumini roşii şi albastre. Erau şase poliţişti – o echipă normală. În primele momente, siluetele lor întunecate din prag au împiedicat să intre ultimele crâmpeie ale zilei – presupunând că nu se înserase complet. Unul a întrebat unde naiba sunt întrerupătoarele. Altul a zis:

— Le-am găsit.

După care a început să înjure pentru că nu s-a întâmplat nimic.

— Cine-i aici? a strigat altul. Dacă e cineva, vă somăm să vă identificaţi!

M-am sculat în picioare şi am ridicat mâinile, deşi nu prea credeam că ar vedea şi altceva decât o umbră care se mişcă.

— Aici sunt! Stau cu mâinile sus! Nu mai e lumină! Eu am sunat!

Atunci s-au aprins lanternele. Razele lor groase s-au izbit unele de altele, au dat apoi o tură prin încăpere şi s-au oprit asupra mea. Unul dintre poliţişti a făcut câţiva paşi înainte. Era o femeie. A ocolit-o pe Liz, evident, fără să ştie de ce făcea asta. Stătea cu mâna pe arma de la şold, dar a luat-o de acolo atunci când a dat cu ochii de mine. Mare uşurare.

S-a aşezat într-un genunchi.

— Mai e cineva în casa asta, fiule?

M-am uitat la Liz. M-am uitat la Marsden, care şi acum avea grijă să stea la distanţă de femeia care-l omorâse. Apăruse şi Teddy. Stătea în pragul uşii, de unde plecaseră toţi poliţiştii. Poate îl atrăsese zarva, poate aşa i se năzărise lui să facă. Cei Trei Nătărăi Nemorţi.

— Nu mai e nimeni, am răspuns eu. Sunt singur.

65

Doamna poliţist m-a luat cu braţul pe după umeri şi m-a scos afară. Am început să tremur. Probabil că ea a crezut că mi-e frig, pentru că se făcuse seară; dar normal că nu ăsta era motivul. Şi-a scos haina şi mi-a pus-o pe umeri, dar nu mi-a fost de prea mare folos. Aşa că mi-am vârât braţele în mânecile prea lungi şi m-am înfăşurat în ea. Probabil că avea în buzunare tot felul de chestii necesare muncii de poliţist şi de asta mi se părea cam grea. Însă nu mă deranja deloc. Tocmai greutatea ei îmi dădea o stare de bine

În faţa casei erau trei maşini de patrulă, una în dreapta, alta în stânga maşinii lui Liz şi încă una în spate. O altă maşină a apărut chiar atunci; asta era un SUV, pe latura căruia scria ŞEF POLIŢIE RENFIELD. Probabil că beţivii şi vitezomanii din oraş credeau că venise Crăciunul, pentru că aproape toţi poliţiştii se adunaseră aici.

Din casă a ieşit un poliţist, care a venit lângă noi.

— Ce s-a petrecut înăuntru, puştiule?

N-am apucat nici măcar să deschid gura, că doamna poliţist mi-a pus un deget în dreptul buzelor. Nu m-am supărat; de fapt, chiar mi-a părut bine.

— Fără întrebări, Dwight! Băiatul e în stare de şoc. Are nevoie de îngrijiri medicale.

Din SUV tocmai ce coborâse un individ solid, în cămaşă albă şi cu o legitimaţie atârnată de gât – probabil şeful cel mare –, şi a auzit discuţia.

— Du-l tu la un doctor, Caroline. Vezi să-l consulte bine! Avem morţi?

— Un cadavru este la piciorul scării. Pare femeie. Nu pot confirma că ar fi decedată, dar, după cât de răsucit are capul...

— Precis e moartă, le-am spus eu şi am început să plâng.

— Haide, Caro, plecaţi! a zis şeful. Nu te mai duce până la spitalul municipal. Mergi la clinica MedNow. Să nu-i pui nicio întrebare până nu ajung şi eu. Plus că mai trebuie să-i găsim şi un aparţinător. Ai aflat cum îl cheamă?

— Încă nu, a răspuns doamna poliţist Caroline. A fost o întreagă

nebunie aici. Nu-i lumină deloc.

Șeful s-a proptit cu mâinile pe pulpe și s-a aplecat spre mine, făcându-mă să mă simt ca de cinci ani.

— Cum ți se zice, fiule?

„Păi, cum e chestia aia cu nicio întrebare până nu-mi găsiți un aparținător?" mi-am zis eu.

— Numele meu este James Conklin și o să vină mama. Am sunat-o deja. Numele ei este Tia Conklin.

— Îhî.

Acum șeful s-a întors spre polițistul pe care-l chema Dwight.

— De ce nu merge lumina? Toate celelalte case din zonă au curent.

— Nu știu, domnule.

Am intervenit eu:

— S-au stins când fugea pe scară ca să mă prindă. Cred că din cauza asta a căzut.

Am observat că ar mai fi vrut să-mi pună și alte întrebări, însă tocmai ce-i spusese doamnei polițist Caroline să mă ia de acolo. Ne-am urcat în mașină, am ieșit din curte și am luat-o încet pe aleea întortocheată. M-am căutat prin buzunare și am dat peste telefonul lui Liz, deși nu-mi aduceam deloc aminte să-l fi pus acolo.

— Pot s-o sun pe mama și să-i spun că mergem la policlinică?

— Sigur că poți.

În timp ce formam numărul, mi-am dat seama că aș putea avea necazuri dacă doamna polițist Caroline afla că ăla era telefonul lui Liz. M-ar fi putut întreba de unde știam parola moartei, iar eu nu aș fi știut ce să-i răspund. Dar am avut noroc și nu m-a întrebat.

Mama mi-a zis că a luat un Uber (ceea ce probabil urma s-o coste o mică avere, așa că bine că agenția își revenise și avea din nou profit) și că merge foarte repede. M-a întrebat dacă sunt bine. I-am răspuns că da, pe bune că sunt bine, și că doamna polițist Caroline mă ducea la un cabinet medical din Renfield, doar pentru un simplu consult. Mi-a mai zis să nu răspund la nicio întrebare până nu ajunge ea. I-am spus că n-o să răspund.

— Îl sun pe Monty Grisham, a zis ea. Nu se ocupă cu cazuri din astea, dar precis cunoaște pe cineva care să știe ce trebuie făcut.

— N-am nevoie de avocat, mamă.

Atunci doamna polițist Caroline s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— N-am făcut nimic rău.

— Ba ai nevoie, dacă Liz a ucis pe cineva și tu ai fost de față. O să fie o anchetă... și toată presa o să... și câte și mai câte. E numai și numai vina mea. Eu am adus-o pe scârba aia la noi în casă.

Și a exclamat cu furie:

— *Mizerabila!*

— La început s-a purtat ca lumea.

Așa și fusese. Dintr-odată m-am simțit foarte, foarte obosit.

— Mai vorbim când ai să ajungi.

Am închis telefonul și am întrebat-o pe doamna polițist Caroline cât mai aveam până la doctor. Mi-a spus că vreo douăzeci de minute. M-am uitat în spate, la bancheta de dincolo de plasa din metal destinată arestaților, convins că o s-o văd pe Liz acolo. Sau – și mai rău – pe Therriault. Însă nu era nimeni.

— Nu suntem decât noi doi, Jamie, mi-a spus doamna polițist Caroline. Nu-ți face griji.

— Nu-mi fac, am zis eu.

Însă era o chestie pentru care chiar *trebuia* să-mi fac griji și slavă Domnului că mi-am adus aminte, altminteri mama și cu mine am fi putut avea necazuri foarte mari. M-am întors pe jumătate cu spatele la doamna polițistă Caroline și mi-am sprijinit capul de geam.

— O să dorm puțin.

— Bine faci.

I-am simțit zâmbetul din voce.

Și *chiar* am aținut. Dar mai întâi am deschis telefonul lui Liz – având mare grijă să-l ascund cu trupul meu, ca să nu vadă doamna polițist Caroline ce fac – și am șters înregistrarea cu mine când îi povesteam mamei subiectul romanului *Secretul din Roanoke.* Precis puteam să inventez o explicație plauzibilă dacă-mi luau telefonul și își dădeau seama că nu era al meu. Sau aș fi putut să spun că nu mai țineam minte cum a ajuns la mine – da, așa era și mai bine. Însă nu trebuiau să asculte înregistrarea aia.

În niciun caz.

66

Șeful cel mare și doi polițiști au apărut la policlinică la vreo oră după ce eu și doamna polițist Caroline ajunseserăm acolo. Cu ei a venit și un tip în costum, care s-a prezentat spunând că este procurorul districtual. Pe mine m-a consultat un doctor, care a spus că, în linii mari, sunt în ordine – poate tensiunea o aveam un picuț mărită, dar nu era deloc de mirare având în vedere prin ce trecusem. S-a declarat convins că o să-mi revin complet până a doua zi și m-a numit „prototipul adolescentului sănătos". Mda, prototipul adolescentului sănătos care vedea oameni morți. Dar nu m-am apucat să intru în asemenea detalii.

După aceea m-am dus împreună cu polițiștii și cu procurorul în camera de repaus a personalului, ca să o așteptăm pe mama. Imediat ce a ajuns, au început întrebările. În noaptea aia am stat la hotelul Renfield Stardust, iar în dimineața următoare au continuat întrebările. Mama a fost cea care le-a declarat că ea avusese o relație cu Elizabeth Dutton, relație încheiată atunci când descoperise că Liz era implicată în traficul de droguri. Eu le-am povestit cum mă luase pe sus Liz după antrenamentul de tenis și mă adusese în Renfield, acasă la domnul Marsden, unde se aștepta să găsească o mare cantitate de oxicodonă, pe care să și-o însușească. Le-am zis că, în cele din urmă, domnul Marsden îi spusese unde sunt drogurile și că atunci ea îl împușcase, fie din cauză că nu era cantitatea la care se așteptase, fie din cauza celorlalte lucruri descoperite în camera de refugiu. Adică fotografiile.

— Eu nu înțeleg ceva, a spus doamna polițist Caroline atunci când i-am dat înapoi haina pe care o purtasem în tot acel timp.

Mama i-a aruncat o privire circumspectă, gen „Vezi ce faci, că ăsta-i puiul meu", dar doamna polițist Caroline nu a observat-o, pentru că se uita la mine.

— L-a legat pe tipul ăla...

— A zis că l-a *imobilizat.* Cuvântul ăsta l-a folosit. Probabil pentru că a fost polițistă.

— În regulă, l-a imobilizat. Și ți-a mai zis – de fapt, asta am

descoperit și noi la etaj – că l-a „tăiat puțin”. Dar nu prea mult.

— Vrei să treci la subiect? a întrerupt-o mama. Fiul meu a trecut printr-o experiență îngrozitoare și este epuizat.

Doamna polițist Caroline s-a făcut că n-o aude. Se uita țintă la mine. Și ochii îi străluceau puternic.

— Ar fi putut să facă mult mai mult, să-l tortureze până când afla răspunsul dorit. Însă l-a lăsat legat, a făcut drumul până la New York, te-a răpit și te-a adus acolo. De ce a făcut asta?

— Nu știu.

— Drumul cu mașina a durat două ore și ea nu ți-a spus nimic?

— Mi-a spus doar că se bucura să mă vadă.

Sincer, nu mai țineam minte dacă spusese așa ceva, deci, teoretic, răspunsul meu a fost o minciună. Deși mie nu prea mi se părea astfel. Mi-am amintit de serile petrecute pe canapea, cuibărit între ele două, urmărind *Teoria Big Bang* și râzând cu lacrimi. Și, da, că tot am pomenit de lacrimi, atunci am început să plâng. Bine am făcut, că așa am scăpat de insistențele doamnei polițiste Caroline.

Când ne-am întors în camera de hotel și am încuiat ușa în urma noastră, mama mi-a zis:

— Dacă te mai întreabă de ce te-a răpit, să spui că poate voia să te ducă pe Coasta de Vest cu ea. Crezi că poți?

— Da, i-am răspuns eu.

Și m-am întrebat dacă nu cumva lui Liz îi încolțise mai demult ideea asta în minte. Nu era bine să insist asupra ei, dar oricum era mai bună decât ideea *mea* (la care mă mai gândesc și astăzi), și anume că intenționase să mă omoare.

N-am mai dormit în camera alăturată, ci pe canapeaua din camera mamei. Am visat că mergeam pe un drum retras, de țară, sub o lună în formă de seceră. „N-am să fluier, n-am să fluier”, îmi tot spuneam eu. Dar am fluierat. N-am putut să mă abțin. Am fluierat refrenul din „Let It Be”. Mi-aduc aminte foarte clar că asta am fluierat. Dar n-am reușit să scot decât vreo opt note, când am auzit pași în spatele meu.

M-am trezit brusc, cu mâinile peste gură, ca și cum voiam să-mi înăbuș țipătul. Și m-am mai trezit așa de câteva ori în anii care au trecut de atunci. Dar niciodată nu-mi este teamă că o să țip, ci îmi este teamă că am să fluier cu adevărat și atunci o să apară lumina

moartă.

Și am să văd două brațe întinse spre mine.

67

Ai parte de multe dezavantaje atunci când eşti copil. Ia fiţi atenţi aici: acneea, chinul zilnic de a-ţi alege hainele pentru la şcoală ca să nu râdă colegii de tine şi misterul fetelor sunt doar trei dintre ele. Dar, după vizita acasă la Donald Marsden (după ce am fost răpit, ca s-o spunem pe şleau), am aflat că există şi avantaje.

Unul dintre ele a fost faptul că n-a trebuit să fug de o armată de reporteri şi camere de filmat la audiere, pentru că nu trebuia să depun mărturie în persoană. Depoziţia a fost prin Skype, flancat de mama şi de avocatul recomandat de Monty Grisham. Presa ştia cine sunt, însă numele meu nu a apărut niciodată în media, pentru că – ei, ce să vedeţi? – eram minor, deci intangibil. Doi puşti de la şcoală au aflat despre implicarea mea (puştii află întotdeauna totul), dar nimeni nu s-a luat de mine şi toţi parcă au început să mă privească de atunci cu respect. Nici n-a mai fost nevoie să-mi fac tot felul de scenarii în minte despre cum aş putea aborda fetele, pentru că veneau ele la mine.

Dar cea mai tare chestie a fost că nimeni nu m-a întrebat nimic despre telefon – adică despre telefonul lui Liz. Oricum nici nu mai exista. Îl aruncase mama la crematoriul de gunoaie, drum bun şi cale bătută; şi mi-a spus să zic că l-am pierdut, dacă-şi mai aduce cineva aminte să mă întrebe de el. Nu m-a întrebat nimeni. Cât priveşte treaba aia cu Liz care se întorsese la New York ca să mă răpească, poliţia a ajuns singură la concluzia pe care ar fi sugerat-o şi mama: că Liz intenţionase să aibă un copil alături de ea, imaginându-şi că aşa ar fi atras mai puţină atenţie. N-a trecut nimănui prin cap gândul că aş fi putut încerca să scap sau măcar să ţip după ajutor atunci când ne-am fi oprit să punem benzină sau să mâncăm ceva în Pennsylvania sau în Indiana, sau în Montana. Normal că n-aş fi făcut aşa ceva, nu? Că doar eram o victimă docilă, la fel cum fusese Elizabeth Smart[39]. Că doar eram numai un copil.

[39] Elizabeth Smart (n. 1987), în prezent activistă în domeniul siguranţei copiilor şi reporter, a fost răpită de acasă la vârsta de 14 ani şi ţinută în captivitate vreme de nouă luni (n. tr.).

O săptămână, poate chiar mai mult, ziarele – mai cu seamă tabloidele – au relatat cazul şi l-au întors pe toate părţile, pentru că Marsden fusese un „baron al drogurilor", dar, în mod special, din cauza fotografiilor descoperite în camera de refugiu. Iar Liz a ajuns să fie considerată un fel de eroină – ştiu, tare aiurea, dar perfect adevărat. FOSTĂ POLIŢISTĂ MOARE DUPĂ CE ÎL UCIDE PE MAESTRUL TORTURII PORNO, răcnea *Daily News.* Niciun cuvânt despre faptul că-şi pierduse slujba din poliţie în urma unei anchete a Afacerilor Interne şi a unui rezultat pozitiv atunci când fusese testată pentru consumul de droguri. Dar *a fost* menţionat rolul ei în localizarea ultimei bombe a Bateristului, înainte ca aceasta să provoace moartea mai multor cumpărători. Probabil că *New York Post* reuşise să-şi strecoare un reporter în casa lui Marsden („gândacii pătrund peste tot", a zis mama) ori poate aveau deja în arhivă mai multe fotografii cu locuinţa lui, pentru că titlul articolului din ziar a fost acesta: ÎN INTERIORUL CASEI ORORILOR UNDE SE DESTRĂBĂLA DONNIE BUFLEA. Pe mama chiar a umflat-o râsul când l-a citit şi a spus că *Post* se pricepe la destrăbălare la fel de bine cum se pricepe la politică.

Mă rog, mama, cum zici tu.

68

Nu a trecut multă vreme și alte știri senzaționale au izgonit Casa Ororilor lui Donnie Buflea de pe prima pagină a tabloidelor și s-a terminat cu celebritatea mea la școală. Exact cum spusese Liz despre Chet Atkins – cât de repede îi uităm pe cei mai buni dintre noi. Și din nou am fost nevoit să mă confrunt cu chinul de a încerca să abordez fetele, în loc să le aștept să mă abordeze ele, să se uite galeș la mine, să fâlfâie des din genele încărcate de rimel și să-și tuguie buzițele date la greu cu gloss. Am jucat tenis și am dat probă ca să fac parte din distribuția piesei pe care o prezenta clasa mea la sfârșit de an. Am primit un rol cu doar două replici, dar mi-am pus tot sufletul în ele. Am jucat jocuri video cu prietenii mei. M-am dus la film cu Mary Lou Stein și am sărutat-o. M-a sărutat și ea, chestie care mi s-a părut nemaipomenit de tare.

Sugestie pentru montaj – aici ar trebui să se vadă pagini de calendar. S-a făcut 2016, apoi 2017. Câteodată mai visam că sunt iarăși pe drumul ăla de țară și mă trezeam tot cu mâinile la gură și întrebându-mă: „Am fluierat? Dumnezeule mare, am fluierat?" Însă visele astea erau tot mai rare. Câteodată vedeam oameni morți, însă nu prea des și nici nu erau înspăimântători. Mama m-a întrebat odată dacă-i mai văd și eu i-am răspuns că mult mai rar, spre deloc, știind că așa aș putea s-o fac să se simtă mai bine. Or, eu tocmai asta îmi doream: să se simtă mai bine. Pentru că și ea trecuse printr-o perioadă foarte nasoală.

— Poate abilitatea asta dispare când te maturizezi, a zis ea.

— Poate, am fost eu de acord.

Și ajungem în anul 2018, când personajul nostru, Jamie Conklin, are peste un metru optzeci înălțime și suficient păr în barbă cât să-și lase cioc, dacă ar vrea (mamei îi era scârbă de așa ceva). A intrat la Princeton și are aproape vârsta legală de vot.

În noiembrie, când vor fi alegerile, chiar o voi *avea.*

Și uite cum eram eu în camera mea, tocind la greu pentru examenele de sfârșit de an, când am auzit telefonul. Era mama, care mergea tot cu un Uber spre Tenafly, unde locuia acum unchiul Harry.

— Iar are pneumonie, a spus ea, şi nu cred că o să se mai facă bine acum, Jamie. M-au sunat de la cămin şi nu fac asta decât dacă-i ceva foarte grav.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Dacă nu mai e nicio speranţă.

— Vin şi eu acum.

— Nu e nevoie.

Subînţelesul fiind că oricum nu apucasem să-l cunosc aşa cum trebuie pe vremea când era un tip isteţ, care clădea o carieră şi pentru el, şi pentru sora lui în nemiloasa lume a industriei de carte din New York. Credeţi-mă, chiar că-i o lume nemiloasă. Acum, că lucram şi eu la agenţie – doar câteva ore pe săptămână şi mă ocupam mai ales cu îndosarierea –, aflasem pe pielea mea cât adevăr se ascunde în acest cuvânt. Plus că mama avea dreptate: mi-l aminteam ca prin ceaţă pe unchiul meu pe vremea când avea mintea brici – şi ar fi trebuit să rămână cu ea aşa. Însă nu pentru el m-aş fi dus la cămin.

— O să iau autobuzul.

Chestie cu care eram obişnuit, pentru că mereu mersesem cu autobuzul în New Jersey – şi pe vremea când apelam la Uber sau la alte companii de *ridesharing* şi nu ni se păreau prea scumpe pentru bugetul nostru.

— Ai examene... trebuie să stai acasă şi să înveţi.

— „Cărţile sunt o magie unică şi portabilă.” Am citit asta undeva[40]. Le iau cu mine. Ne vedem acolo.

— S-ar putea să fie nevoie să rămânem peste noapte, a spus ea. Eşti sigur că vrei să vii?

I-am spus că sunt foarte sigur.

Nu ştiu exact unde anume mă aflam atunci când a murit unchiul Harry. Poate în New Jersey, poate abia pe podul peste Hudson, poate tocmai vedeam Stadionul Yankee pe geamul mânjit de găinaţi. Tot ce ştiu e că, la sosire, mama mă aştepta pe o băncuţă la umbra unui copac aflat în faţa căminului – ultimul cămin al unchiului meu. Avea ochii uscaţi şi fuma o ţigară. N-o mai văzusem fumând de foarte

[40] Citat din lucrarea lui Stephen King, *On Writing* (2000), apud *Misterul regelui. Despre scris,* traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan, Editura Nemira, Bucureşti, 2016, p. 124 (n. tr.).

multă vreme. M-a strâns tare în braţe şi am îmbrăţişat-o şi eu la fel de strâns. Îi simţeam parfumul ăla dulce, *La vie est belle,* care-mi aducea întotdeauna aminte de copilărie. De băieţelul acela care credea că desenul lui cu curcanul verde era cel mai tare din parcare. Nici n-a fost nevoie s-o întreb ce se întâmplase.

— Cu nici zece minute înainte să ajung, a spus ea.

— Cum te simţi?

— Bine. Tristă, sigur că da; dar şi uşurată că s-a terminat în sfârşit. A trăit mai mult decât majoritatea oamenilor care suferă de aceeaşi boală. Ştii ceva? Stăteam eu aici şi te aşteptam şi prin cap mi se învârtea doar expresia asta „trei afară, şase în teren". Ştii ce înseamnă?

— Da, cred că da.

— Ceilalţi băieţi nu voiau să mă lase să joc şi eu baseball, pentru că eram fată; dar Harry a zis că, dacă nu joc eu, atunci nu joacă nici el. Şi el era un puşti popular. Cel mai popular. Aşa că am ajuns singura fată din sportul ăsta.

— Erai bună?

— Eram extraordinară, a râs mama, după care s-a şters la un ochi – deci tot plângea. Uite ce e, acum trebuie să stau de vorbă cu doamna Ackerman – ea e şefa de aici – şi să semnez nişte hârtii. După care trebuie să mă duc la el în cameră şi să văd dacă trebuie să iau ceva de acolo. Ceea ce nu prea cred.

M-am speriat.

— Nu l-au luat de aco...?

— Nu, scumpule. Au aici o capelă. O să mă ocup mâine de transportul lui la New York şi de... Ştii tu, ce va mai fi după aia.

S-a întrerupt şi s-a uitat mai atentă la mine.

— Jamie?

M-am uitat şi eu la ea.

— Nu-l... nu-l vezi... nu-i aşa că nu-l vezi?

I-am zâmbit.

— Nu, mami, nu-l văd.

M-a apucat de bărbie.

— De câte ori ţi-am zis să nu-mi spui aşa? Cine face „maa-mii"?

— Mieii, am spus eu. Mda, mda, mda.

A început să râdă.

— Aşteaptă-mă aici, puiule. Nu durează mult.

A intrat în clădire şi eu m-am uitat la unchiul Harry, care se afla la nici trei metri de mine. Acolo fusese tot timpul. Şi era îmbrăcat tot cu pijamaua pe care o avusese pe el în momentul morţii.

— Hei, salut, unchiule Harry! am spus eu.

Niciun răspuns. Dar se uita la mine.

— Mai ai şi acum Alzheimer?

— Nu.

— Deci te simţi bine acum, da?

S-a uitat la mine uşor amuzat.

— Probabil că da, dacă tu crezi că a fi mort înseamnă a te simţi bine.

— O să-i fie dor de tine, unchiule Harry.

Niciun răspuns. Nici nu mă aşteptam la vreunul, pentru că nu-l întrebasem nimic. Totuşi aveam o întrebare. Probabil nu ştia răspunsul, dar mi-am adus aminte de vorba aia veche cu încercarea moarte n-are.

— Ştii cine e tatăl meu?

— Da.

— Cine? Cine e?

— Eu sunt, a spus unchiul Harry.

69

Aproape am terminat (şi mi-aduc aminte de vremea când mi se părea că nici n-aş avea ce să scriu în treizeci de pagini), însă mai am ceva de spus, aşa că nu vă opriţi până nu citiţi şi asta.

Bunicii mei – după cum s-a dovedit, *singura* pereche de bunici pe care o aveam – au murit în timp ce se duceau la o petrecere de Crăciun. Un individ, mult prea pătruns de spiritul sărbătorii, a ieşit de pe banda lui de circulaţie, a traversat încă trei benzi şi i-a buşit frontal. Aşa cum se întâmplă adesea, beţivul a supravieţuit accidentului. Unchiul meu (care-mi este şi tată, după cum am aflat) a primit vestea pe când se afla la New York, unde *cutreiera* de la o petrecere la alta, pupând în fund tot felul de directori de edituri, redactori şi scriitori. La vremea respectivă, abia îşi înfiinţase agenţia, iar el – unchiul Harry, dragul meu tată! – era ca un tip rătăcit într-o pădure deasă, fără să aibă nici cea mai vagă idee câte lemne i-ar trebui ca să facă focul.

S-a dus acasă, în Arcola – ăsta-i un orăşel din Illinois –, ca să ia parte la înmormântare. Când s-a terminat, a avut loc o reuniune de pomenire acasă la familia Conklin. Lester şi Norma (aşa îi chema pe bunicii mei) fuseseră extrem de îndrăgiţi în comunitate, aşa că au venit mulţi oameni. Unii au adus mâncare. Alţii au adus băutură, care este naşa multor copii neplanificaţi. Tia Conklin, abia ieşită de pe băncile facultăţii şi care acum lucra la o firmă de contabilitate, a băut mult de tot. La fel de mult a băut şi fratele ei. Îhî, pricepeţi ce vă zic?

După ce pleacă toţi pe la casele lor, Harry îşi găseşte sora la ea în cameră, întinsă pe pat şi doar cu furoul pe ea, prăpădindu-se de plâns. Harry se culcă alături şi o ia în braţe. Doar ca să o aline, sigur că da, să o consoleze. Numai că, din consolare în consolare, se ajunge la altceva. Nu s-a întâmplat decât o singură dată, dar şi o dată e mai mult decât suficient. După şase săptămâni, Harry – care s-a întors la New York – primeşte un telefon. La scurtă vreme după aceea, mama mea, însărcinată cu mine, începe să lucreze la agenţie.

Oare ar mai fi reuşit Agenţia Literară Conklin să răzbească în domeniul acesta dur şi competitiv fără mama? Sau oare tatăl/unchiul

meu a făcut mai multe focuri din frunze uscate până să găsească primul buştean? Greu de spus. Când agenţia a început să aibă succes, eu eram în cărucior, făceam pipi în pamperşi şi scoteam sunete nearticulate. Dar ştiu că mama era bună la treaba aia. Dacă n-ar fi fost, agenţia ar fi dispărut mai târziu, când s-au prăbuşit pieţele financiare.

Şi hai să vă mai zic ceva: există o grămadă de mituri cretine despre copiii născuţi din incest, mai ales din legătura tată-fiică şi soră-frate. Şi, da, în viaţa oricui ar putea să apară nişte probleme medicale; şi, da, şansele ca acestea să apară sunt puţin mai mari atunci când persoanele respective sunt produsul unui incest. Însă ideea că majoritatea acestor copii sunt debili mintal, că se nasc cu un singur ochi sau cu picioarele strâmbe? Pure aberaţii! Totuşi, eu *am descoperit* că unul dintre cele mai frecvente defecte ale copiilor născuţi dintr-o relaţie incestuoasă este prezenţa sindactiliei la degetele de la mâini şi de la picioare. Eu am rămas cu cicatrice pe părţile interioare de la al doilea şi al treilea deget de la mâna stângă în urma procedurii de separare la care am fost supus pe vremea când eram sugar. Prima oară când am întrebat-o pe mama de unde am semnele alea – nu cred că aveam mai mult de patru sau cinci ani – ea mi-a spus că mă operaseră doctorii la spital înainte să mă aducă acasă. „Ţaca-paca", aşa a zis ea.

Şi evident că m-am mai născut cu ceva pe deasupra, care ar putea să fi avut de-a face cu faptul că, odată ca niciodată, pe când erau îndureraţi şi beţi, părinţii mei s-au apropiat niţeluş mai mult decât ar fi fost normal să se apropie un frate şi o soră. Sau poate mă înşel. Poate faptul că văd oameni morţi n-are nicio legătură cu asta. În fond, există genii muzicale născute din părinţi complet afoni; există scriitori excepţionali născuţi din părinţi analfabeţi. Câteodată talentul apare de nicăieri.

Numai că ia staţi puţin să vă explic.

Toată povestea asta e inventată de mine.

Habar n-am cum s-a întâmplat faptul că Tia şi Harry au devenit părinţii unui băieţel plin de viaţă, pe nume James Lee Conklin, pentru că nu i-am cerut niciodată unchiului Harry să-mi dea detalii. Sigur că mi le-ar fi dat – cred că am stabilit deja că morţii nu sunt în stare să

mintă. Însă nu voiam să știu. După ce l-am întrebat cine-i tatăl meu și el mi-a spus cuvintele alea două – „Eu sunt” – am făcut stânga împrejur și m-am dus în clădirea căminului după mama. El n-a venit după mine și nu l-am mai văzut niciodată. Am crezut că o să-și facă apariția la propria înmormântare, la slujba de la biserică sau la cea de la cimitir, dar n-a venit.

Pe drumul înapoi spre casă (cu autobuzul, ca în vremurile bune), mama m-a întrebat dacă sunt supărat. I-am spus că nu sunt, ci doar încerc să mă obișnuiesc cu ideea că unchiul Harry nu mai este.

— E ca atunci când mi-a căzut un dinte de lapte, am zis eu. Nu mă doare, dar mi-a rămas un gol.

— Înțeleg, a oftat ea, îmbrățișându-mă. Și eu simt la fel. Nu sunt tristă. Nici nu mă așteptam să fiu. Pentru că el era, într-un fel, mort de multă vreme.

Îmbrățișarea ei îmi făcea bine. O iubeam pe mama, o iubesc și astăzi, însă am mințit-o în ziua aceea, nu doar prin omisiune. Pentru că nu mă simțeam de parcă mi-ar fi *căzut* un dinte; de fapt, tocmai descoperisem că îmi creștea altul, pentru care nu aveam loc în gură.

Sunt anumite lucruri adevărate în povestea pe care v-am spus-o. Lester și Norma Conklin chiar *au murit* în urma unui accident provocat de un șofer beat în vreme ce se duceau la o petrecere de Crăciun. Harry *s-a întors* în Illinois la înmormântarea lor. Am descoperit într-un număr vechi al publicației *Record Herald* din Arcola că vorbise despre părinții lui la ceremonie. La începutul anului următor, Tia Conklin *a demisionat* de la firma de contabilitate și s-a dus la New York să-și ajute fratele la nou-înființata agenție literară. Și James Lee Conklin *a venit pe lume* la vreo nouă luni după înmormântare, la spitalul Lenox Hill din New York.

Deci, mda, mda, mda și bine, bine, bine, totul ar fi putut să se întâmple exact așa cum v-am spus. Toată povestea este destul de logică. Dar sigur că lucrurile s-ar fi putut întâmpla și într-un alt fel, care îmi place și mai puțin. De exemplu, tânăra a băut până n-a mai știut de ea și atunci a fost violată de fratele ei mai mare, excitat la culme și foarte beat și el. Motivul pentru care nu l-am mai întrebat nimic pe tatăl/unchiul Harry este unul foarte simplu: nu voiam să știu. Mă întreb oare dacă au luat în calcul avortul. Uneori. Îmi fac

oare griji că am moştenit mai multe de la unchiul/tatăl meu şi nu doar gropiţele din obraji care îmi apar când zâmbesc sau doar faptul că am început să am deja câteva fire cărunte la frageda vârstă de douăzeci şi doi de ani? Şi hai s-o spunem pe aia dreaptă: oare mă tem că s-ar putea să-mi pierd minţile la vârsta (încă fragedă) de treizeci, treizeci şi cinci sau patruzeci de ani? Da. Normal că mă tem. Internetul spune că tatăl/unchiul meu a suferit de Alzheimer cu debut precoce şi transmitere genetică. Boala asta stă cuminte şi aşteaptă ascunsă în genele PSEN1 şi PSEN2, dar este o analiză pe care o poţi face ca să afli dacă o ai: scuipi într-o eprubetă şi atâta tot. Cred c-o să-mi fac şi eu analiza asta.

Mai târziu.

Ia uitaţi ce chestie – am recitit ce-am scris până acum şi am observat că stilul meu s-a îmbunătăţit în timp. Nu vreau să spun că aş fi un scriitor de talia lui Faulkner sau Updike; spun *doar* că am parcurs un proces de perfecţionare, ceea ce cred că se întâmplă în cele mai multe situaţii din viaţă. Trebuie doar să sper că o să fiu mai bun şi mai puternic şi în alte privinţe atunci când mă voi întâlni din nou cu creatura care a pus stăpânire pe Therriault. Pentru că sunt convins că o voi mai întâlni. N-am mai dat cu ochii de ea din seara aia din casa lui Marsden, când Liz a înnebunit dintr-odată văzând ce-a văzut în oglindă. Dar încă aşteaptă să o chem. Simt asta. O ştiu, de fapt, chiar dacă tot nu-mi dau seama ce anume este.

Nu contează. N-am de gând să trăiesc obsedat de întrebarea dacă o să-mi pierd sau nu minţile; şi refuz să trăiesc simţindu-mă ameninţat de spectrul acelei creaturi. Deja mi-a stricat o parte din viaţă. Faptul că sunt un copil rezultat din incest pare ridicol şi lipsit de importanţă în comparaţie cu pielea înnegrită a lui Therriault, prin ale cărei crăpături răzbătea lumina moartă.

Am citit foarte mult în anii trecuţi de când creatura mi-a cerut revanşa, de când mi-a cerut să facem încă o dată Ritualul lui Chüd, şi am dat peste o mulţime de superstiţii stranii şi legende ciudate – care nu şi-au găsit locul nici în SERIA ROANOKE a lui Regis Thomas şi nici în *Dracula* lui Stoker. Şi, chiar dacă numeroase se referă la posedarea de demoni a celor vii, încă n-am găsit nicio semnalare a vreunei creaturi capabile să pună stăpânire pe cei morţi. Varianta cea

mai apropiată ar fi poveştile despre spiritele răzbunătoare, dar nu sunt deloc acelaşi lucru. Prin urmare, nu ştiu cu ce anume am de-a face. Nu ştiu decât că trebuie să mă confrunt cu creatura aceasta. O voi fluiera şi ea va veni şi noi ne vom strânge în braţe, în loc să ne muşcăm limbile, aşa cum specifică ritualul. Şi după... După aceea vom vedea ce se întâmplă, nu?

Da, vom vedea. Vom vedea.

Mai târziu.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

Uneori, să te maturizezi înseamnă să-ți înfrunți demonii.

Jamie Conklin este unicul fiu al unei mame singure și nu-și dorește decât o copilărie normală. Numai că el nu este deloc un copil oarecare. S-a născut cu o putere stranie pe care mama îl convinge să nu o dezvăluie nimănui. Dar prețul pe care va fi silit să îl plătească pentru capacitatea sa de a vedea ceea ce nimeni altcineva nu poate va fi mai mare decât își imaginase... când o detectivă îl convinge să pornească în căutarea unui criminal care amenință să facă rău până și dincolo de mormânt.

O poveste despre inocența pierdută și despre dilemele care ne fac să nu mai putem deosebi binele de rău.

„Un roman incitant și original, cu un stil magnific, care confirmă din nou, dacă mai era nevoie, de ce King e o legendă literară."
AARP Magazine

CITIT DE RADIO GUERRILLA

e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-3075-0

ARMADA powered by NEMIRA